

LASSITER

МЪЖЪТ ОТ БРИГАДА СЕДЕМ

ГРАДЪТ НА ШЕЙЛА

Джек Слейд

ДЖЕК СЛЕЙД ГРАДЪТ НА ШЕЙЛА

Превод: Цветелина Петрова

chitanka.info

Може би за пръв път един човек е поставен във времето си — толкова сурово, толкова нецивилизовано, толкова жестоко, че рядко фантазията на авторите се е оказвала достатъчна да го отрази. Западът — това е безмилостна природа, гибелни мисии и титанични цели.

Те формират човека Ласитър.

1.

Под ярките лъчи на слънцето, с уинчестъра в ръка, Ласитър се изкачваше между канарите. На устата и носа си бе сложил превръзка, за да не диша варовиковия прах, който вятърът носеше на облаци. Бе горещо като в пещ. При този климат човек се изпотяваше и без да се движи. Дори вятърът не предизвикваше никаква прохлада.

От време на време Ласитър виждаше един от тримата бандити, които бягаха между лабиринта от скали, но не стреляше, защото ги искаше живи. Съдията от Туксън изрично го бе помолил за това. Той възнамеряваше да постави цялата банда на подсъдимата скамейка, за да може после да я изпрати на бесилото. Бяха осем мъже, които нямаха какво повече да губят, освен живота си, и затова не мислеха да се предават. Всеки път, когато Ласитър се натъкваше на тях, се водеше борба до последна капка кръв и той просто трябваше да защитава кожата си, за да не стане сам жертва. Успяваше да се справи с бандитите един подир друг.

Оставаха още трима: Бъстър Кампел, шефът на бандата, брат му Джон, твърдоглав и сприхав мъж, склонен към насилие, който предпочиташе да се нахвърли с ножа върху противника си дори когато държеше вече револвера в ръка, и Джони Рейнбоу, убиец и отличен стрелец.

Ласитър не се надяваше, че ще успее да ги постави толкова натясно, че да ги накара да се откажат от борбата. Те не знаеха какво значи да се предадеш. Никога не бяха проявявали милост, затова и не я очакваха от другите. Всяка битка бе битка на живот и смърт.

От три седмици насам мъжът от Бригада Седем бе по дирите на бандата на Кампел. Преследваше тези престъпници надлъж и шир през Аризона и Ню Мексико, но те не препускаха в панически бяг, а с всякакви трикове се мъчеха да се отърват от Ласитър. Постоянно влизаха в бой и естествено всеки път губеха. Най-накрая в Рио Гранде, на границата с Колорадо, почти успяха да го накарат да влезе в капана,

но изпаднаха в такова окаяно положение, в каквото не бяха изпадали до този момент. Останаха само трима.

Вятърът виеше и фучеше между скалите, а облаците прах и пясък шибаха и стържеха по камъните. Ласитър спря. Беше изгубил бандитите от погледа си. Отдавна бе станал вир-вода. Потта и пепелта бяха образували тънка коричка по лицето му. Напуканите устни имаха вкус на кръв и сол. С уинчестъра на хълбока и с блуждаещ поглед, Ласитър се облегна на скалата и присви клепачите си така, че очите му се превърнаха в тесни цепки. Нов облак пясък се носеше към него и шибаше по дрехите му и по канарите. Минута по-късно отново можеше да се вижда, но само до следващото скално образувание.

Бандитите бяха направили голям завой назад и сега се мъчеха да стигнат до пътя и конете. Ласитър бе оставил кафявия си жребец между скалите, но това в никакъв случай не означаваше, че ако враговете му решат да го потърсят, нямаше да го намерят.

А всичко можеше да бъде и капан. Вероятно бяха избрали тази посока само за да го подтикнат към бързина и непредпазливост.

Тези кучи синове, братята Кампел и Джони Рейнбоу, бяха едри, жилави и с цял запас от идеи. А като бойци нямаха равни на себе си.

Това означаваше, че трябва да бъде нащрек.

Със следващия облак прах Ласитър се плъзна напречно през морето от канари до една изключително висока скала. Едва достигна там и се загърмя от всички страни. Видя братята Кампел, които лежах един до друг зад голям скален къс и най-вероятно се мъчеха да вземат Ласитър по-добре на прицел. Той погледна над мерника в озлобените им лица и видя триумфа в кафявите им очи. Оръжията засвяткаха и затрещяха.

Но и този път Ласитър се изплъзна от изстрелите: хвърли се настрани и загърмя от хълбок. От цевта му излизаше куршум след куршум. Бандитите не го улучваха, но Ласитър имаше точно око. Първо уцели Бъстър Кампел. Следващите изстрели се оказаха смъртоносни за по-младия — Джон. Поредният облак варовиков пясък се носеше със свистене и изглеждаше така, сякаш той, а не куршумите, помиташе с изключителна лекота мъжете при скалния блок. Ласитър се надигна от прикритието си и пусна уинчестъра.

И тогава един твърд предмет се заби в кръста му.

— Не мърдай, копеле такова!

Ласитър извъртя глава. Джони Рейнбоу! По мършавото му старческо лице, потно и покрито с прах, личаха белезите от напрежението през последните дни, но триумфът, изписан в очите му, не можеше да се сравни с нищо.

Ласитър, смъртният враг на бандата на Кампел, му беше в ръцете и Джони знаеше, че само трябва да натисне спусъка, за да го убие и да отмъсти за всичките си мъртви приятели.

Ласитър не си правеше никакви илюзии. Беше му ясно, че този мъж щеше да го убие, защото имаше хиляди причини да го стори. А и неписаният закон на прерията гласеше, че никой не бива да оставя жив смъртния си враг, ако сам иска да продължи да живее. Ласитър бе убеден, че Джони Рейнбоу знае тази стара истина и че щеше да действа според нея.

Затова реагира с бързината на мисълта. Той не желаше да убива, но не желаше и да умре.

— Сега ще ти светя маслото, куче такова! — извика бандитът едновременно ядно и победоносно.

Светкавично, Ласитър му нанесе с уинчестъра страшен удар, който Джони Рейнбоу би могъл да избегне само ако бе стрелял веднага. Но той искаше да се наслади докрай на триумфа си и това се оказа съдбоносно.

Улучен от железния приклад на уинчестъра, Джони се сгромоляса на земята, гръмна в скалата, превъртя се и се търкулна по тесния улей, издълбан от водата. На десет крачки по-надолу се удари силно в един дънер и остана неподвижен. Когато Ласитър отиде при него, погледът му бе изцъклен и втрещен в небето. Беше си счупил врата.

Братята Кампел също бяха мъртви.

Ласитър не бе желал такова развитие на нещата. Тази борба му беше наложена. Но трябваше ли да остави престъпниците да избягат? Не за това бе постъпил в Бригада Седем. Заповедта му гласеше: унищожаване на бандата на Кампел по какъвто и да е начин. Отдавна бе време и тях самите най-сетне да ги сполети същото.

Ласитър се огледа с досада. Не искаше да остави мъжете така, но земята навсякъде бе твърда и скалиста. Най-близкият град беше Мидъл Таун, а разстоянието дотам беше около седем мили.

Погледна нагоре. Слънцето стоеше точно в зенита си. Трябваше да побърза.

Той тръгна към пътя, за да доведе конете на бандитите. Това костваше време и пот. Скоро по него не остана сухо местенце и дрехите му залепнаха за тялото.

Когато най-сетне потегли на север, като водеше на въже трите коня с убитите им ездачи, слънцето отдавна бе преминало зенита. Ускори темпото и от време на време караше животните да препускат в тръс.

Малко преди Мидъл Таун го надмина пощенският файтон. С нескрито любопитство файтонджиите огледаха Ласитър и мъртвите мъже. Пътниците се подадоха от прозорците, а очите им като че ли щяха да изхвъркнат от взиране.

Час по-късно, яздейки при последните лъчи на слънцето, той влезе в града.

През последните години Мидъл Таун почти не се бе променил. Кръчмата на Шейла продължаваше да съществува. Дали блондинката все още стоеше зад тезгяха? Беше любопитен да я види отново. Не бе чул нещо за тази жена, а и рядко беше мислил за нея, след като се бяха разделили. По време на дългата езда през Аризона и Ню Мексико не можеше да се сети дори за името ѝ. Спомни си за Шейла едва на сутринта, когато установи, че тримата разбойници препускат по пътя на север.

Когато минаваше през града, по тротоарите отляво и отдясно на пътя, се струпваха хора, други пък гледаха от прозорците и вратите. Всички искаха да видят мъртвите бандити.

Ласитър подкара кафявия жребец към стаята на шерифа. Заобиколен от любопитни, там, накрая на пътя, стоеше висок и едър човек със звезда на бежовото рипсено яке. Носеше кафяви ботуши и кафява широкопола шапка. Подпухналото му лице бе гладко избръснато. С нескрит интерес шерифът наблюдаваше Ласитър през малките си очи и отстъпи леко назад, когато той слезе от седлото.

— Здравсти! — каза вяло едрият мъж и допря ръка до периферията на кафявата си шапка. — Такова посещение тук не се случва всеки ден — допълни той, защото Ласитър се оглеждаше и наблюдаваше хората, които се тълпяха около тримата мъртви мъже.

— Аз съм Ласитър! Карам ви братята Кампел и Джони Рейнбоу. Стана на няколко мили на юг оттук. Очакваха ме в засада.

— Вие бяхте по следите им?

— Да.

— Но това не е цялата банда. Към нея принадлежат Клей Алисън, Лий Фишер и още няколко други. Смятам, че те скоро ще ви убият.

— Няма да могат, защото вече лежат в земята. Тези тримата са последните.

Разнесе се шепот. Шерифът изгледа Ласитър от главата до петите с малките си блестящи очи.

— Ще претендирате ли за наградата? Събира се доста добра сумичка.

— Ще реша в Денвър — каза Ласитър веднага. В края на краищата, той бе по следите на престъпниците не по свое желание, а по поръчение на Бригада Седем. Но как можеше да обясни това на шерифа на Мидъл Таун, който никога не бе чувал нещо за нея и за която Ласитър също нищо не биваше да говори.

— Както искате! — едрият мъж опря ръце на кръста и пристъпи към конете с мъртвите бандити. Ласитър го последва. Тълпата мълчаливо отстъпи. Всички погледи бяха насочени към него. Някои го гледаха учудено като необикновено животно, други виждаха в него сатаната, трети го наблюдаваха с безизразни физиономии.

Шерифът минаваше от кон на кон и оглеждаше труповете на убитите бандити.

— Джон Кампел, най-младият и най-дивият от братята — той вирна нос. — Но най-опасният е Стенли, а него не сте заловили — едрият мъж отново погледна внимателно към Ласитър, който сви рамене.

— Въобще не знаех, че има трети брат.

Шерифът вдигна ръка и прегъна палец навътре.

— Братята Кампел са четирима. Във вашата сбирка, мистър Ласитър, липсват Стенли и Анди Кампел. Те никога не са принадлежали към бандата на Бъстър Кампел. Никога. Двамата са вълци единаци. Приличат на чифт стари ботуши. Ако се препънете в единия, другият също е някъде наблизо.

Той се запъти към последния кон. Ласитър остана до него.

— Аха! Джони Рейнбоу. Бълващия огън от Канзас. Беше ли ранен, когато го принудихте да се предаде?

Ласитър срещна невярващия му поглед, но не благоволи да отговори на въпроса му. Само поклати глава.

— Хората в Денвър са недоверчиви — каза шерифът. — Ако искате пари от тях, трябва да предадете или главите на тези негодници, или разписка от шериф или съдия-изпълнител, че ги е получил. Стана късно. Ще наредя да закарат труповете до Хълма на ботушите. Елате утре рано в стаята ми! Ще ви дам нужната квитанция за Денвър. Сигурно ще отседнете в хотела?

— Да. Ще си взема стая в хотела — каза Ласитър и отиде при кафявия жребец. Хвана го за юздата и го поведе през улицата. Хората почтително му правеха място. Беше се смрачило доста. Станало бе почти тъмно. Навсякъде зад прозорците се виждаше светлина, уличните фенери бяха запалени.

В кръчмата на Шейла цареше оживление. Ласитър бе любопитен да види красавицата. Преди толкова много години беше в Мидъл Таун! Тогава бе живял при нея. Дали тя не се бе омъжила?

Той върза кафявия жребец пред хотела, влезе вътре и нае стая. Помоли портиера да се погрижи за коня му и да занесе горе седлото заедно с вързопа. След това отново напусна хотела.

2.

Шейла беше висока и стройна. Имаше руса коса, при това естествена. Лицето ѝ бе необикновено красиво, с тесен и мъничко къс нос, високи скули и бадемовидни морскозелени очи, извити леко нагоре. Зъбите ѝ бяха бели като перли, а пълните ѝ устни имаха оная страстна извивка, която Ласитър така много харесваше. Шейла отдавна вече не бе младо момиче, а зряла жена, намираща се в разцвета на своя живот.

Когато Ласитър влезе в кръчмата, тя стоеше на бара и се готвеше да вземе поднос, пълен с чаши, за да ги занесе по масите.

Погледът ѝ бе почти безизразен. Изобщо не изглеждаше изненадана.

Ласитър спря на вратата и си свали шапката. Усмехнат я оглеждаше от главата до петите. Мили боже, как бе могъл да забрави тази жена!

Когато тръгна към нея, тя също се усмихна: мъдро, мъничко влюбено, но и със следа от подигравка.

— Здравей — каза Ласитър, като спря пред Шейла и постави широкополата си шапка на тезгяха. — Изобщо не си остаряла. Ама изобщо — очите ѝ заискриха. — Приятно е отново да те видя! Как си? — попита той.

— Благодаря! Добре!

Блясъкът в погледа ѝ се засили. Ласитър се огледа преценяващо.

— Все същото заведение. Все така много хора при теб.

Лицето ѝ помръкна.

— Още преди половин час научих, че си пристигнал. Най-сетне се появи!

— Сигурно си чула и как дойдох. Шерифът ми загуби времето.

— Къде са нещата ти?

— Взех си стая в хотела.

Тя го погледна с укор.

— Това вече е прекалено!

— Често си мислех за теб, а веднъж дори си втълпих, че си се омъжила.

Всичко беше лъжа и едва в този миг Ласитър си спомни колко силно двамата бяха влюбени един в друг преди време. Тя никога не беше го забравяла. Той ясно виждаше това и разбра, че дълбоко я бе засегнал. Тъглчетата на устата ѝ потрепнаха издйнически. „Слава богу“ — щеше да извика силно Шейла. Хвана подноса и посочи с глава към бармана.

— Нека Балди ти даде едно уиски! След секунда ще бъда отново тук.

Тежката табла! Шейла се поклащаше с нея на високите токчета, а той я гледаше отзад, както винаги я бе наблюдавал, когато тя бързаше през заведението. Стегнатото ѝ дупе се полюшваше все така възбуждащо и прелъстително. Тя не се оглеждаше наоколо, но Шейла знаеше, че той я следи с поглед, и Ласитър усещаше съвсем ясно това...

Когато се обърна към бармана и погледите им се срещнаха, веднага разбра, че този човек го наблюдава като свой съперник. Барманът беше млад, висок, симпатичен и изглеждаше много мъжествен. Отдалеч личеше, че е влюбен до уши в Шейла.

— Вие трябва да сте Ласитър — каза той и му подаде една чаша. Беше я напълнил четири пръста под ръба.

— Да, аз съм.

Ласитър взе чашата, вдигна наздравица за него и отпи малка глътка от уискито, но барманът му отвърна с досада:

— Само ако знаете как ми се драйфа от вас! — остави го да стои на тезгяха и се обърна към другите клиенти.

Шейла се върна. Остави подноса, хвана леко Ласитър под ръка, взе чашата му и отпи от нея.

— Нямах представа, как добре действа това — каза тя и му върна уискито. Красавицата подуши рамото му и го погали по лицето с върха на пръстите. — Никога не забравих миризмата ти. Усещах я през всичките тези години само щом си помислех за теб. Миризма на необузданост, свобода и простор, а в очите ти гори неспокойствието — Шейла го погледна направо в зениците. — Отново само пътьом! Ясно ми е вече. Ще останеш ли поне за по-дълго?

Преди време бяха влюбени един в друг. Ласитър бе забравил, но тя не, затова сега му дожаля за нея. Изведнъж се почувства дяволски виновен. Как бе могъл да забрави тази жена! Шейла! Ласитър беше нейната голяма любов и явно продължаваше да бъде. Тя също бе неговата голяма любов, само че... той беше забравил. Оказал се бе мръсник и чак сега разбра какво искаше да каже барманът.

— Ще остана за по-дълго — отвърна Ласитър с дрезгав глас, прегърна русокосата красавица и я притисна към себе си.

Тя го наблюдаваше с подигравателен поглед.

— Добре е поне, че показваш някакво чувство. Но, честно казано, след шест години си представях срещата малко по-бурна.

Преди шест години е бил в Мидъл Таун! Наистина ли беше толкова отдавна? Ласитър се усмихна.

— Познаваш съдържаността ми!

Шейла посочи към вратата, водеща към стълбите, по които се стигаше до жилището ѝ.

— Когато последните гости си тръгнаха и ние оставахме сами, ти ме сграбчваше и ме обладаваше още зад тази врата, всяка вечер, а често и през деня. И никаква съдържаност. Това знам аз.

Тя се засмя, а в погледа ѝ бе отпечатан красивият спомен. Мислите за тези дни накараха Ласитър да се изчерви. Да, между тях бе имало голяма, страстна и всеизгаряща любов и в тоя момент отново осъзна колко много бе обичал Шейла. Те наистина никога не можеха да отидат по-далече от онази врата. Там тя искаше да бъде обладана. Нима това не беше любов!

— Балди, запознай се с Ласитър! — каза красивата съдържателка на кръчмата.

Симпатичният мъж кимна.

— Ласитър, това е Балди, моят барман!

Тогава Шейла нямаше барман. Явно вече не можеше да се справя сама. Освен нея още две момичета и един келнер обслужваха клиентите.

— Този господин си бил взел стая в хотела! — обърна се русокосата красавица към Балди. — Тони трябва да освободи стаята и да доведе при нас коня му заедно с багажа. Нека да каже само, че аз го изпращам.

Барманът вдигна две ръце, за да покаже, че е разбрал.

Шейла дръпна Ласитър със себе си и двамата тръгнаха към онази задна врата... Той си спомни приглушената светлина на стълбището и лампата, над която висеше червена книжна кесия. Тук нищо не беше се променило.

Те спряха, прегърнаха се и се целунаха. Изведнъж всичко бе като преди. Тя стоеше пред него, държеше го в обятията си, а той я притискаше към стената. Вдигна роклята ѝ над бедрата и дългите ѝ, стройни крака и стегнатото дупе заблестяха в мрака като алабастър.

Без задръжки, Шейла се впиваше в него. Ласитър остави да премине този ураган. Взе я, както тя искаше, и заедно се заизкачваха все по-нагоре, докато стигнаха малкото ѝ жилище.

Там взаимно се съблякоха с такава лудешка страст, че от роклята ѝ се откъснаха няколко копчета и хвъркнаха някъде из стаята.

Отпуснаха се на леглото плътно един до друг. Шейла го обгърна с ръце и крака и го притисна до себе си така, сякаш нямаше намерение никога повече да го пусне.

Те впиха устни, като всеки изпиваше дъха на другия. Ласитър се движеше бавно и нежно, за да може тя изцяло да се отдаде на страстта си. Шейла държеше очите си затворени. Тялото ѝ потръпваше във върховна наслада. Той усещаше това, защото ноктите ѝ се забиваха в кожата му. Накрая русокосата красавица го обърна по гръб, легна върху него и разтвори дългите си крака. Докато притискаше устните си към неговите, започна бавно и внимателно да се движи отгоре му, галейки го нежно. Когато усети, че оргазмът приближава, Шейла стана по-бърза до момента, в който върховното блаженство ги отнесе в небесни висини. Бяха се вкопчили така здраво един в друг, че не можеха да си поемат дъх.

Изтощена, но щастлива, тя се отпусна в прегръдките му.

— Нямаш представа, колко много съм мечтала за това, Ласитър!
— каза тихо и нежно. И все още със затворени очи се сгуши в него.

Той я целуна по косата и челото.

— Кога трябва да си тръгнеш? — искаше да знае тя.

Ласитър зарови лице в стройния ѝ врат и каза умолително:

— Не говори сега за това!

— Толкова е хубаво да те усещам до себе си! — тя въздъхна. —
Защо трябваше да се влюбя тъкмо в мъж като тебе? Би ли ми отговорил, Ласитър?

Откъде я познаваше ли? Той знаеше само, че не може да остане при нея, както и при която и да е друга жена. Бе се заклекъл тържествено пред Бригада Седем. В живота му нямаше място за трайни връзки.

При тези мисли Ласитър въздъхна дълбоко.

Много жени, които бе познавал, си заслужаваха да не ги напусне. Вече често го занимаваше мисълта да си вземе партакешите от момчетата в далечния Вашингтон.

За Шейла си струваше да каже „сбогом“ на Бригада Седем. Но можеше ли да го направи? Щеше ли да издържи? Нейният свят бе тази кръчма. Щеше ли той, Ласитър, да свикне да разнася по масите уискито на клиентите? Съмняваше се. Бе спестил пари. Можеше да намери майстор колар, да направи работилница и да произвежда товарни коли и файтони.

Това беше работа, която би го задоволила. По дяволите! Безброй въпроси и никакви отговори. Те щяха да дойдат по-късно, много по-късно...

Най-сетне сънят го надви.

3.

Когато се стресна и се събуди, навън бе вече ден. Мястото до него беше празно. Шейла се намираще някъде наблизко, защото я чуваше да говори. Приказваха и други. Чуваше се силен, тътнещ мъжки глас.

Едва сега разбра защо се бе събудил. Опря се на лакти, погледна към вратата, която беше затворена, и се заслуша.

— Ще изгорим въшливата ви колиба, мадам! — каза мъж със заплашителен тон. — Но би могло и изведнъж лицето ви да стане отвратително. Някои хора уреждат подобни неща с бръснарско ножче или със солна киселина.

Гласът на Шейла звучеше така възбудено, че Ласитър не можеше да я разбере какво говори. С един скок стана от леглото, навлече ризата и панталона, нахлу ботушите, праметна кобура и патрондаша и тръгна към вратата.

Шейла плачеше.

— Няма време, мадам! Парите на масата! — чуваше се гръмотевичният глас.

Ласитър отвори и стъпи на прага.

Шейла беше до масата, а пред нея седяха двама мъже. Като чуа шума от вратата, те се обърнаха изненадано.

— Какво казахте току-що за въшливата колиба? Повторете го!

Ласитър посочи с лявата ръка към мъжа, който седеше до Шейла. Той бе набит и с руса коса. Другият също бе рус, но слаб, направо мършав.

Едрият само отвори и затвори уста.

— Искам още веднъж да го чуя! — повтори Ласитър с остър глас. — Иначе ще си помисля, че съм сънувал!

— Кой сте вие? Не се месете! — каза кльощавият с печална физиономия.

— За бога, Ласитър! — извика Шейла и се спусна към него. Увисна на ръката му и се опита да го изтика навън. — Това не те

засяга. Върни се и чакай! Моля те, стой настрана!

Ласитър я притисна до себе си и плъзна поглед от единия към другия.

— Кои са тия хора? Те те изнудват! По какъв начин те държат в ръцете си?

Мъжете скочиха. Набитият бе истински великан, но мършавият бе по-високият от двамата. Той стоеше там приведен, сякаш се страхуваше, че ако се изправи напълно, ще удари с глава тавана.

— Не се правете на толкова силен! — каза предупредително едрият мъж с гръмотевичният си глас. — Това може да ви струва много скъпо. Не само на вас, но и на Шейла.

— Да не сте мръднали! — просъска Ласитър и отблъсна от себе си красивата съдържателка.

— Ласитър, моля те! Не го слушайте! — обърна се тя към двамата. — Той ми е стар познат и пристигна едва вчера.

— Парите, мадам! — каза заповеднически кльощавият. — Заради този дръвник не можем да си тръгнем просто така и да идваме пак отново. Няма да има друг път. Обясних ви вече.

— Момент! Седнете!

Шейла се помъчи да избяга в другата страна на стаята. Но Ласитър я хвана здраво.

— Почакай! Искам да знам! Тези мъже вземат от теб пари? За какво?

Кльощавият измъкна револвера и го насочи към него.

— Дръж си устата затворена! Шейла не иска да се месиш в тая работа. А сега се разкарай или ще изпразним и твоите джобове! А може да получиш и още нещо: куршум!

Ласитър почервения от гняв. Отдавна бе схванал какво става тук. Все още стоеше зад вратата. Отблъсна Шейла от себе си така, че тя се спря чак в стената. Секунда по-късно изби револвера от ръката на кльощавия, стовари му един юмрук в брадата, при което той политна назад и се сгромоли по задник на земята.

Наистина ли този юначага си бе въобразил, че Ласитър тихо и мирно щеше да си подвие опашката само защото срещу него бе насочен револвер? Сега приятелят му трябваше да разчита единствено на собствените си сили. Той дръпна масата настрана така силно, че тя изтрополя и се строши, и се нахвърли върху Ласитър. Със сигурност бе

по-едрият и по-якият от двамата. Но Ласитър бе по-бързият. Преди великанът да бе успял да се опомни, усети юмруците му, загуби равновесие и се строполи със страшна сила върху стария английски диван, който беше зад него. Пружините го поеха, но веднага след това го отхвърлиха нагоре. Исполинът бе изненадан, но не и Ласитър. Когато го видя да се надига отново, той замахна и пак го повали. Великанът се стовари до вратата и остана да лежи там, без да се помръдне повече.

Шейла извика ужасено и истерично, но не защото исполинът бе политнал чак до вратата, а защото кльощавият бе дошъл на себе си и бе докопал револвера, който лежеше пред чугунената печка. Но когато опита повторно да се прицели в Ласитър, бе улучен от ритника му. Мършавият мъж политна назад и се преобърна.

В този момент великанът също се размърда. Ласитър изпсува и отиде при него, отвори рязко вратата, хвана го за яката и го вдигна нагоре, ритна го в задника и докато той се олюляваше на прага, му нанесе още един удар.

Исполинът се строполи с гръм и трясък надолу по стълбите. Ласитър се върна и измъкна кльощавия от жилището на Шейла. Когато го сграбчи и вдигна, той само отвори очи. Нищо друго не бе в състояние да стори. После като своя приятел се търкулна през глава по стъпалата.

Когато Ласитър се обърна, красивата съдържателка държеше шапките на двамата мъже. Той ги измъкна от ръцете ѝ, излезе пак, хвърли им мекиците, после пристъпи към парапета и погледна към тях. На най-долната площадка, все още замаяни, те се опитваха да станат.

— Да не съм ви видял никога повече тук! Иначе ще ви пречукам!
— изсумтя Ласитър вбесен. Върна се при Шейла и хлопна вратата след себе си.

Тя плачеше.

— Не трябваше да го правиш! Те са много опасни.

— Какво? Тези двамата?

Шейла поклати глава.

— Ласитър, те не са само двама, а цяла банда.

— Изнудват такса за правото да работиш?

— Искат наем!

— Но къщата е твоя! Или ти се е наложило да я продадеш?

Русокосата красавица отново поклати глава.

— Те твърдят, че улицата е тяхна. Събират данък дори за това, че минаваш през вратата и гледаш през прозореца.

Ласитър се засмя гневно.

— Тези мерзавци ви се подиграват. Но какво е станало, Шейла? Такова нещо тук, в твоя град!

Тя се усмихна болезнено и си избърса носа.

— Моят град! Тук не е както преди, Ласитър! Вече видя: Виктор не е шериф. Ако по-рано долу, в кръчмата, кажех: „Хайде, момчета, вървете всички с Виктор!“, мъжете хукваха с него. Така той и аз поддържахме реда в града.

— А къде е Виктор сега?

— Мъртъв!

— Какво? — попита смаяно Ласитър. — Застрелян ли е?

— Забравил ли си на колко години е? Още тогава бе доста над седемдесетте. Една сутрин го намериха мъртъв в леглото. Оттогава мина повече от година. С новия шериф нямаме късмет. Още кракът му не е стъпил в моето заведение нито веднъж. И да ме оберат, едва ли ще му направи впечатление. Не разчитам на него.

— Не си ли ходила при шерифа, за да му съобщиш за тези кучи синове, които събират тук „наем“? Със сигурност не идват само при теб.

— Така изглежда! Но с когото и да говориш, никой нищо не знае, никой не е тормозен. Всички са много страхливи. Ела! Нека да закусим! Най-добре ще е да напуснеш веднага града. Ще успея все някак да замажа нещата.

Тя си изтри сълзите и си завърза престилка.

Ласитър постави масата на мястото, оправя дивана и седна.

— Кой са тези мъже? Тук, в Мидъл Таун, ли живеят?

— Исполинът работеше в ковачницата. Другият никой не го познава. Говори се, че работи в Пуебло, в магазин за фураж. Но всички, които съм питала, никога не са го виждали там.

Шейла сложи масата и седна до Ласитър.

— С тях човек не бива да се шегува. Те не понасят подобни неща. За това най-добре ще е още сега да си тръгнеш.

Ласитър я наблюдаваше. Малко ѝ оставаше да се разплаче. В края на краищата, тя го обичаше, а искаше от него веднага да изчезне.

Явно много се страхуваше от тези негодници.

— Не бързам чак толкова — каза той.

Тя го гледаше.

— Предпочитам сега да се махнеш и да знам, че си жив, вместо после да вървя след ковчегата ти само защото съм те имала още една нощ.

Ласитър се засмя.

— Преувеличаваш нещата!

— Този град не е вече градът, който ти познаваше някога, когато старият Виктор беше жив. Тук при никого няма да намериш помощ. Не. Не искам да се занимаваш с това. Сам си и не е по силите ти да се справиш с тях. Знаем, че не си страхливец. Няма смисъл да ми го доказваш. Но не желая да си загубиш живота заради няколко долара наем, както те го наричат. Имам достатъчно пари. Възнамерявах мъничко да ги поразтакавам, за да не искат все повече и повече.

Тя подпря лакти на масата и скри лице в дланите. Постоя така известно време и изведнъж зави като куче.

Ласитър стана, отиде при нея, обърна я и приклепна, за да може да я гледа в лицето.

— А сега престани да плачеш, по дяволите! Няма да се оставим тия кучи синове да ни тровят живота. Ще остана няколко дни, както се бяхме разбрали, и край! Ако това не им допада, ще трябва да се разправят с мен. Ала ще си строшат главите.

— Но, Ласитър! Те са толкова много... — хлипаше тя.

Най-после престана да плаче. Успокои я най-вече това, че той в никакъв случай нямаше да си тръгне.

Шейла беше страшно щастлива, когато Ласитър дойде в кръчмата, а като каза, че ще остане няколко дни, тя просто не знаеше как да съдържа радостта си.

Но страхът ѝ за него не изчезна.

Красивата съдържателка бе твърдо решена да му помогне да намери приятели, които щяха да му бъдат необходими, когато негодниците се наканеха да извадят ножове срещу него. Преди всичко Шейла трябваше да бъде внимателна, когато двамата се върнеха отново. Може би щеше да ѝ се удаде да извини Ласитър за поведението му и да успокои бандитите, като вместо исканата сума платеше двойно по-голяма.

Закусиха, после той ѝ помогна малко в кръчмата — и преди беше правил това. Никога нищо не му бе коствало да се позанимае с кофата и метлата. Дали тя се досещаше, че той го правеше само за да ѝ спести част от работата и да ѝ остане повече свободно време за него?

Балди дойде по обед и отвори заведението. Появи се и келнерът и двете момичета. Когато Ласитър отиде в обора, за да се погрижи за кафявия жребец, който още предната вечер бе докаран от хотела заедно с другите му неща, в кръчмата влезе Нед Ирланд.

Шейла го очакваше и го посрещна още на вратата. Заведе го на обичайното му място и му поднесе уиски със сода. За себе си русокосата красавица направи коктейл с ментов ликьор.

В Мидъл Таун Нед Ирланд бе човек с влияние. Занимаваше се с търговия на вагони. По времето на шерифа Виктор изпращаше обратно в града цели влакове с товарни вагони, за да може с мъжете, които предварително бе въоръжил до зъби, да бъде в помощ на шерифа. Затова Шейла трябваше само да помръдне с пръст. Нищо повече!

Нед Ирланд беше нисък, набит мъж в началото на петдесетте. Имаше осемнайсет деца. Жена му беше дребна, пълничка ескимоска. Хората в Мидъл Таун я ценяха и уважаваха.

— Пристигна един мой приятел — започна Шейла. — Той е човек, който защитава справедливостта.

— Ласитър — каза търговецът на вагони.

Тя се усмихна приятно изненадана.

— Вие го познавате?

— Чух за него.

— Пристигнал е с трима мъртви мъже в града — каза русокосата красавица.

Нед Ирланд я погледна в очите.

— Нямах това предвид!

На Шейла ѝ стана ясно, че и той също е изнудван и че е научил какво се беше случило тая сутрин в кръчмата.

Тя се наведе припряно напред.

— Ако някои хора от нашия град застанат до Ласитър, той ще ни отърве от тези бандити.

— И мен ли причислявате към тях, мадам?

— Разбира се! Та вие винаги сте помагали на Виктор.

— Виктор! — търговецът на вагони се усмихна болезнено. — Това бе в друг живот.

Той гаврътна на един дъх уискито със сода, удари чашата в масата и се надигна.

— Съжалявам, мадам! Мидъл Таун не е вече вашият град. Зная, че като казвам това, Виктор сигурно ще се преобърне в гроба. Но такава е голата истина. Виктор не е сред нас. — Стана, пусна една монета на масата и си тръгна.

Шейла изпи ментовия ликьор със сода и погледна след него с безкрайно разочарование. Щом от Нед Ирланд не можеше да получи подкрепа, какво оставаше за другите от града...

Тя не си правеше повече илюзии. В края на краищата, познаваше клиентелата си. По-очевиден пример не можеше да има. Нед Ирланд, този прям и смел мъж! С какво тези изнудвачи го държаха така здраво в ръцете си?

Шейла погледна през прозореца към улицата. Отсреща се намираха фурната и голям смесен магазин. Беше сигурна, че от хлебаря и от собственика на магазина също се събираха пари, въпреки че до неотдавна те твърдяха, че изобщо не са чували за подобно нещо. Не, не бяха всички страхливци. Тези бандити ги бяха направили такива!

Няколко мъже излязоха от магазина. Единият от тях бе кльощавият, русокос негодник, който уж работеше в мебелната работилница в Пуебло и когото тази сутрин Ласитър изхвърли заедно с приятеля му от кръчмата.

Шейла се вцепени от ужас. Бяха четирима и гледаха насам. Единият махаше наляво и надясно. Покрай прозореца пребягаха няколко мъже.

„Ласитър!“ — искаше да извика тя. Но никакъв звук не излезе от устните ѝ. Знаеше, че е загубен, ако не успееше да го предупреди. И въпреки всичко не бе в състояние дори да се повдигне, а няколко минути по-късно вече нямаше смисъл.

Мъжете нахлуха в кръчмата. Четиримата, които бяха на другата страна на улицата, също пресякоха пътя и се втурнаха вътре.

— Къде е тоя устат кучи син? — извика побеснял кльощавият.

Двама от бандитите пазеха на вратата. Другите извадиха дълги железни пръчки и започнаха да правят всичко на пух и прах.

Балди, келнерът и двете момичета гледаха с разширени от ужас очи и не смееха да помръднат.

Разнесе се пукот, трясък и дрънчене. Всичко бе разбито на парчета: масите и столовете, тезгяха, огледалото, шишетата и чашите.

Дъхът на Шейла секна.

Такова нещо никога не бе изживявала!

Кльощавият се втурна към нея, замахна с желязната пръчка и ѝ изкрещя в лицето:

— Къде е хвалипръцкото?

— Аз не знам — заекна красивата съдържателка, готова всеки момент да заплаче.

Мъжът я хвана и я дръпна силно от стола.

— Фац! — извика някой зад тях и той я пусна, извърна се и продължи да беснее из кръчмата.

Един от негодниците издърпа масата под ръцете ѝ и я разби.

Шейла стоеше като парализирана от ужас.

4.

Ласитър излезе от обора и спря на прага. Първоначално не можа да си обясни шума, само установи, че идва от отсрещния отворен прозорец.

Какво ставаше в къщата?

Искаше да продължи, но остана на място. Внезапна мисъл мина през главата му. Ясно се чуваше как някакви побеснели чудовища разбиваха всичко в кръчмата. Ласитър се обърна и се втурна обратно в обора. Тони, служителят на Шейла, бе поставил седлото заедно с другия му багаж на една греда, близо до кафявия жребец. Той разтвори бързо вързопа, извади паркъра, мушна кутия патрони и изтича отново навън. Докато бягаше през двора, зареди пушката, чиито цеви бяха скъсени до дължината на една педя, за да се увеличи точността на изстрела. Ако разстоянието беше подходящо, с нея бе в състояние да изпрати в ада четирима мъже. С тази стара кримка дори не чак дотам добър стрелец можеше да излезе срещу бога на оръжието, при условие че има кураж за това.

Ласитър дръпна рязко вратата на къщата и се втурна вътре, взе на един дъх четирите стъпала, смени пушката от дясната в лявата ръка, извади револвера и с тласък отвори вратата към кръчмата.

Разкراчен и задъхан, спря на прага. Балди, келнерът и двете момичета стояха наоколо с подвити опашки. Шейла седеше на единствения останал здрав стол. Кръчмата приличаше на бойно поле. Ласитър имаше чувството, че тук е станала силна експлозия. Липсваха само саждите и миризмата на сира.

Вратата към улицата бе широко отворена. Покрай нея минаваха пешеходци. Една кола спря пред фурната. Ласитър погледна Балди.

— Къде...

Барманът посочи към вратата.

Той се втурна през жалките останки от мебелировката на кръчмата, подхлъзна се и едва успя да запази равновесие. После изтича на улицата.

Като виждаха оръжията му, пешеходците се дръпваха уплашено обратно или отиваха на другия тротоар.

— Ласитър, върни се! — извика Шейла с писклив глас. — Цяла дузина са.

Той се огледа, но не видя нито един от нападателите. Не можеше да забележи никаква подозрителна физиономия. Обърна се. Шейла стоеше пред него бледа като смъртник, а устните ѝ трепереха предателски.

— Кой бяха? Разпозна ли някой? — попита Ласитър.

Тя поклати глава.

— Само кльошавия от тази сутрин. Другите не съм ги виждала.

Той се обърна и отново се огледа в двете посоки. Не забеляза никой, който би могъл да бъде от тях. Ласитър се върна обратно в кръчмата, затвори вратата и прегърна Шейла. Най-сетне тя се разплака.

— Успокой се! Ще оправим всичко тук. Но тези братлета ще си платят. Обещавам ти!

Той мина с нея през кръчмата. Негодниците бяха свалили даже картините от стените.

Балди, келнерът и двете момичета започнаха да разчистват. В началото напосоки. Балди събираше трески, келнерът търсеше горедолу годни части от столове. Едно от момичетата ровеше за останали здрави шишета и тук-там намираще по някое, а другото се движеше с големи крачки насам-натам с набрана нагоре пола. Никой не знаеше какво да хване най-напред в този хаос.

Шейла престана да плаче.

— Трябва да отидем при шерифа!

— Той трябва да дойде и да види всичко това — каза Ласитър.

— Балди, моля те, иди и го доведи!

Барманът пусна всички парчета, избърса си ръцете в панталона и се изкачи по отломките на тезгяха към вратата.

— Разпозна ли някой от тези негодници? — попита Ласитър.

Балди спря.

— Трима: русия мъж от Пуебло, Джимсън и Чарли Флейт — той погледна Шейла. — Джимсън не го познавате. От Пуебло е, както и русокосият. Но името Чарли Флейт би трябвало да ви говори нещо.

— Иисусе Христе и Дева Марийо, Балди! — извика тя ужасена. — Чарли Флейт! Сигурен ли си? Аз не го познах.

— Кой е той? — искаше да узнае Ласитър.

— Чарли Флейт е първият помощник на нашия шериф! — отговори барманът.

— Ще му дам да разбере! Ти познаваш ли го?

— Разбира се!

— Ела с мен! — каза Ласитър и се запъти с тежки крачки към вратата. Балди се затича след него.

Шейла хукна подир тях.

— Ласитър, остани тук!

Но той не я чу. Вече крачеше с бързи стъпки заедно с бармана към стаята на шерифа. Надминаваха пешеходци, а тези, които идваха срещу тях, отстъпваха встрани. Те бяха двама високи мъже.

Но пристигнаха твърде късно. В стаята намериха шерифа, клюмнал зад бюрото си с два куршума в гърдите.

Напразно Ласитър и Балди се оглеждаха за първия му помощник.

В този случай явно си нямаха работа с дребни мошеници. В Мидъл Таун бе пристигнала голяма акула и бе хвърлила мрежата си над града, разбира се, невидима мрежа, която може би се разпростираше до съседното селище, а и по-далече.

— Откъде са негодниците? — обърна се Ласитър към Балди.

Барманът вдигна високо рамене.

— Във всеки случай не са от Мидъл Таун. С изключение на Чарли Флейт. Но него няма да го видим така скоро отново тук. Не и сам.

Ласитър пристъпи към вратата, застана на прага и бързо погледна в двете посоки.

Балди излезе на улицата.

— Видях ги да бягат на другата страна. Може би са оставили конете си или колите в двора с товарните вагони на мистър Ирланд.

Ласитър го погледна. Защо му го казваше едва сега? Той хукна натам, а барманът се затича след него.

Но и тук дойдоха твърде късно. Ездачите бяха отдавна изчезнали, но конете им бяха оставили следи.

Когато Ласитър тръгна по дирите им, търговецът на вагони излезе от къщата.

— Здравейте, мистър Ирланд! — каза барманът и си свали шапката.

Ирланд — това име стоеше отпред на вратата. Ласитър се обърна.

— Здравейте! Ездачите, които бяха спрели тук конете си, разбиха кръчмата на Шейла.

— Не съм виждал никакви ездаци!

Това не можеше да повярва дори и Балди.

— Но те бяха цяла дузина! — упрекна той търговеца на товарни вагони.

Ирланд поклати глава.

— Съжалявам.

— Шейла не искаше да им плати нищо — каза Ласитър. — Затова те й разбиха заведението.

— Вие допускате, че знам за какво говорите, мистър? — сопна се Ирланд. — Съжалявам, но не знам нищо.

— Вас не ви ли изнудват?

— Не!

Ласитър се усмихна уморено.

— Все едно че току-що ми казахте: „На небето има годишен пазар.“ И сега очаквате аз да извикам: „Да, виждам бараките.“

Ирланд го прониза с поглед.

— Кой сте вие? Напуснете двора ми!

— Ездачите са убийци. Те застреляха вашия шериф — каза Ласитър и си тръгна.

Търговецът на вагони наблюдаваше Балди.

— Да! Намерихме го в стаята му. Някой е изпратил два куршума в него — обясни барманът, докато се приготвяше да последва Ласитър.

— Това е тяхната тактика. Пристигат, появяват се изневиделица, събират парите или чупят и бият и — хоп! — изчезват отново — обясни Ласитър, след като Балди го настигна. — Но не вярвам, че притежават способността да се стопят във въздуха, в прерията или в гората.

— Вие сте познавали Виктор? — попита барманът.

— Да! Защо?

— Той беше единственият тук при нас, който би тръгнал по следите на негодниците, макар тази мисъл да не е чужда на много хора

в града. В действителност Ирланд е смел мъж. Но сега лъже. Изведнъж ослепя и не може да види дванайсет ездачи в двора си.

— Бандитите го държат в ръцете си — отвърна Ласитър. — Само че с какво?

Балди направи гримаса.

— Няма да каже. От страх! Те държат и Шейла в ръцете си. Ако разбият още веднъж кръчмата ѝ, тя ще фалира.

— Няма да се случи.

Барманът наблюдаваше Ласитър отстрани. Това бяха силни думи. Но когато някой се хвалеше, звучеше по съвсем друг начин. Благодарение на работата си той познаваше достатъчно мъже и можеше да прецени.

— Какво възнамерявате сега?

— Ще оседлая коня си.

Стигнаха кръчмата. Балди се спря до вратата и преди да влезе, попита:

— А мислите ли за Шейла?

Ласитър го погледна бегло и го остави. Продължи към входа, а след това отзад към обора. Тъкмо бе поставил чула на кафявия жребец, когато красивата съдържателка се втурна.

— Къде ще вървиш? — попита тя с ужас в очите и го задърпа за раменете.

Той се обърна и я погледна.

— Слушай добре, Шейла! Нека не се губим в излишни приказки. Ще ни струва време, което иначе бихме използвали един за друг.

— Не искам да се излагаш на опасност — прекъсна го тя. — Все още не съм изгубила надежда, че някога ще дойдеш и ще останеш завинаги. Но жив! Ако се наложи да те съпровождам до гробището, с моя живот също ще бъде свършено.

— Не говори за гробището! За това вече приказва целият град, иначе отдавна на някого да му е дошло наум да препусне след престъпниците. Днес сутринта ги изтървах. Така съм устроен: не мога да стоя и да гледам безучастно. Разбиха ти кръчмата, за да ни сплашат. Сега очакват да се скрием като прерийни катерички в дупките, а те да продължат да се разпореждат тук както си искат. Но тези негодници са се излъгали жестоко.

— Твърде много са, а ти си сам.

— Знам, че са много и не е възможно да ги атакувам лице в лице и да ги победя. Първо ще огледам нещата и ще се опитам да открия кой стои зад цялата работа, а после ще решим какво ще правим по-нататък.

— Обещай ми, че няма да се излагаш на опасност. Не и заради мен! Действително щетите ще ми струват някой друг долар, но аз имам пари, обаче друг като тебе няма. Ти си единствен.

Ласитър я целуна по върха на носа и по челото. Междувременно бе оседдал напълно кафявия жребец.

— Няма да се излагам на опасност и ще се пазя.

Със сълзи в очите тя отстъпи встрани, но успя да се овладее. Той изведе коня навън, метна се на седлото и препусна.

Шейла го последва няколко крачки.

— Върни се отново! — извика красивата съдържателка със суров глас.

Противно на природата си, Ласитър се обърна и вдигна лявата си ръка.

— Обещавам!

Жената спря и се усмихна насила.

Ласитър зави по Майн стрийт и препусна към двора с товарни вагони на Ирланд. Там направи голям завой и при старата дъскорезница излезе от града. Малко след това откри следите на ездачите и тръгна след тях.

Бяха препуснали на северозапад, в посока Арканзас. Дирите им показваха, че не бяха особено предпазливи: знак, че се чувстваха сигурни. За да ги настигне, Ласитър подкара кафявия жребец в тръс.

Но това бе измама, която без малко щеше да му коства живота. Тактиката не беше нова. Напротив! Бе стара колкото света. Но се прилагаше постоянно, и то най-често успешно. Както и сега.

За да избягат от преследвачите или за да ги притиснат натясно, ездачите се откъсваха един след друг от групата и те заличаваха следите си там, където се бяха отделили. Преследвачите виждаха само дирите пред себе си. Когато Ласитър откри, че пред него се намира едва половината от бандата, а другата част го бе оставила да я надмине и сега го следваше по петите, за него нямаше вече спасение.

Изведнъж зад гърба му затрещяха изстрели и преди още да бе успял да се скрие, започна обстрел и отпред.

С паркъра на колана и с уинчестъра в ръка, той се спусна от седлото и се затича към една скала. Около него така се святакаше и гърмеше, че реши да вземе последните метри с ножичен скок, който удължи с едно кълбо и се приземи на колене до скалата.

Огънят веднага престана.

Чуха се възторжени крясъци, защото някои не видяха къде остана той. Но другите, които бяха наблюдавали по-внимателно, им извикаха, че е зад скалата.

Дванайсет мъже! Според него това бяха десет противника повече. В края на краищата, те го държаха обграден. Най-напред трябваше да се измъкне от обкръжението и едва тогава да си плюе на петите, за да спечели по-добра позиция.

Наоколо всички бяха възбудени. Ласитър чуваше високи и тихи гласове. Бандитите се придвижиха напред. Той вече не можеше да стигне до коня си. Преди да успее да даде изстрел, зад един огромен дънер се снишиха две фигури. Ласитър бе опрял уинчестъра на рамото си и следеше с поглед мъжете, но в следващия миг те отново изчезнаха. Беше подценил тези кучи синове и сега бе здравата загазил.

— Хей! Хей, ти, там! — извика някой съвсем наблизо. — Предай се или ще те убием!

Ласитър изпъна врат, но не можеше да види бандитите. Добре бяха подбрали местенцето. Наоколо имаше високи дървета, от земята стърчаха канари и растеше гъст храсталак.

Ласитър облегна уинчестъра на стръмната скала, взе двуцевната пушка и я зареди с две едри сачми. Прецени разстоянието до коня си. Дълбоко се съмняваше, че ще успее да стигне жив дотам. Трябваше да избере друга посока и на първо време да се откаже от кафявия жребец.

Надигна се, взря се напрегнато в обкръжението и се извърна. Всички останаха зад прикритията си. Не се виждаше нито шапка, нито цев на оръжие. Хукна презглава. Бягаше бързо, колкото му държаха силите. Целта му бяха няколко скали, отдалечени на около четиристотин ярда, но на половината разстояние бандитите лежах в позиция. Трябваше да се шмугне между тях.

Вече бе изминал десет крачки, без да бъде даден никакъв изстрел. Но тогава се започна. Най-напред се чу само вик. Миг по-късно затрещяха револвери и пушки, а куршумите засвистяха покрай ушите му. След нови десет крачки Ласитър направи ножичен скок,

приземи се в един храсталак и с кълбо се промуши през него, изправи се бързо и се втурна напред.

На една скала точно пред него изникнаха три фигури с насочени оръжия. В очите им блестеше див триумф. Това мина само като светкавична мисъл през ума на Ласитър. Той вдигна паркъра и когато оръжията им засвяткаха и затрецяха, дръпна двата спусъка.

Пушката изгърмя. Земята наоколо като че ли се разтресе. Пламъчетата от дулата на големокалибрениите цеви блеснаха на стъпка разстояние и след тях се понесе светъл пушек. Сачмите изпукаха във въздуха и повалиха тримата мъже на земята. Те не помръднаха повече.

Ласитър не бе улучен и продължи да препуска с все сила. Направи голям завой около най-близката скала, втурна се покрай тримата мъже и се насочи към крайните канари.

Известно време не се чу никакъв изстрел. Бандитите само наблюдаваха как той си пробива път с паркъра през обкръжението им.

Когато огънят отново започна, Ласитър почти бе стигнал до скалите. Още един скок и щеше да бъде на сигурно място. Но този скок бе твърде дълъг, а той беше вече страшно изтощен, не можа да запази равновесие и падна по лице.

Раменете му се надигаха и спускаха от напрегнатото дишане. Лежеше с широко отворена уста на една страна и се мъчеше да си поеме въздух. Пот се стичаше по лицето му и солта пареше в очите му. Едва дишаше и усещаше как кръвта му пулсира в ушите.

Бандитите се втурнаха след него. Видя ги буквално в последния момент. Нямаше време отново да зареди паркъра, затова го пусна и взе уинчестъра, притисна здраво приклада към бедрото си и гръмна.

В този миг мъжете отпред го забелязаха и стреляха, но той бе побърз. Беше успял да извади двама от строя, когато третият се прицели в него, но не улучи, защото куршумът на Ласитър бе вече в гърдите му. Оловното парче го повали тежко ранен.

Другите залегнаха вляво и вдясно зад прикритията, така че през следващите минути Ласитър нямаше в кого да се цели. После с двете оръжия в ръце зачака готов за борба. Но нищо не помръдваше.

Бандитите имаха пет убити, които изоставиха. За сметка на това взеха всички коне със себе си. Дори и кафявия му жребец.

Ласитър изпсува. Пеша беше невъзможно да ги настигне.

Видя ги едва след като се бяха отдалечили на цяла миля от крайните канари и се усмихна ядно. Поне им показа, че е голяма лъжица за техните уста и че могат да се задавят с него.

Беше му ясно, че тези негодници щяха да се върнат отново, и то с подкрепление! Нямаше да понесат лесно поражението. Изглеждаше така, сякаш бяха готови веднага да си оберат партакешите и да изчезнат. Но това Ласитър не можеше да си го представи. Бе убеден, че те отдавна имаха тук здрава почва под краката и се канеха да направят голяма сделка. Нямаше да допуснат тя да се провали, и то заради един-единствен мъж! Ако това станеше, щеше да бъде чудо. Тогава щеше да настъпи началото на края на всякаква престъпност. Никой нямаше да се намесва в работите на другия, никой нямаше да бъде враг на някого. Раят щеше да настъпи на земята!

Човек можеше само да мечтае за това. А Ласитър бе един от тези мечтатели. Разбира се, от време на време. Би ли постъпил иначе в Бригада Седем? „Унищожаване на престъпността“ гласеше девизът върху нейното знаме. С всякакви средства! Но имаше едно ограничение: с всички средства, които позволяваше законът.

Това бе и трудността при работата. Ласитър също усещаше така понякога нещата. На всяко обучение на Бригада Седем му бе вътъпявано, че разликата между тях и нас е, че ние действаме съобразно закона. Целта не оправдава средствата. Средствата трябваше да бъдат коректни и почтени. След като всички членове на Бригада Седем бяха приветствали това, нямаше какво повече да се обсъжда.

Ласитър се откъсна от мислите си. Сега имаше нужда от кон, по дяволите! Пеша можеше да се върне само до Мидъл Таун. А точно това не искаше. Там, в далечината, негодниците оставяха след себе си ясна следа. Едва ли щеше да има скоро такъв шанс. А не желаше да го изпуска. Само че как да го задържи? Без кон бе загубен и тези негодници го знаеха. Затова го оставиха тук жив.

Трябваше да си набави кон, за да може да преследва бандитите. За момента нищо друго не бе по-важно!

Той закачи паркъра на колана, взе уинчестъра и тръгна на север към лабиринта от скали. Имаше пари. Може би някъде наблизо щеше да намери ранчо.

Очертаваше се много горещ ден. Ласитър оставяше миля след миля след себе си и скоро започна да се чувства като пехотинец. Потта

се стичаше на вадички по кожата му, краката му се израниха от ходене, но следваше дирята и при последните лъчи на слънцето далеко на запад забеляза ранчо.

Най-напред видя само дима, който се издигаше зад дърветата право към небето — дим от комин. Лесно можеше да се различи. Ласитър веднага зави. Щеше да бъде много доволен дори само ако можеше да купи катър.

Но тук го очакваха съвсем други събития.

Преди още да бе достигнал гората, се натъкна на пресни следи от коне. Нямаше никакво съмнение. Двама от ездачите, които преследваше вече половин ден и които го бяха подмамили в капана, но пострадаха повече от него самия, се бяха отделили от групата и препуснали към това ранчо.

Конете цвилеха, чуваше се и ревът на кобила. Явно тук ги отглеждаха.

Ласитър пристъпи към постройките до портата и се притаи в сянката им. Пред къщата стояха завързани двата коня: очевидно ездачите бяха пристигнали малко преди това. Вратата бе отворена. Вътре вече гореше светлина, която проникваше през двата прозореца. Пердетата бяха спуснати.

Ласитър бързо закрачи през двора, мина покрай плевнята и надникна вътре. Пред него беше само непрогледен мрак. Като стигна до къщата, дочу гласове. Когато видя трима души да излизат, се спря и бързо залегна.

Те отидоха до конете. Не можеше да разбере какво си говорят. Бяха двама по-стари мъже и един младеж. Момъкът и единият от по-възрастните свалиха вързопите от конете. Третият бе опрял ръце на кръста и им говореше нещо. Най-сетне двамата по-стари мъже влязоха натоварени с чувалите обратно в къщата, а по-младият отвърза конете и ги поведе от другата страна към обора, който беше широко отворен. Прекара ги през вратата и изчезна с животните в тъмнината.

Ласитър изчака известно време, преди да пресече бързо, с тихи стъпки, двора и да прекрачи в обора.

Конете стояха вътре, а момчето се бе захванало да им сваля седлата.

Ласитър се промъкна и спря зад една подпорна греда. Момъкът нито го чу, нито го забеляза. Продължи работата си, без да подозира

нищо, докато не усети дулото на оръжие в гърба си.

Момчето извика уплашено и вдигна ръце.

— Стига глупости, Паули! — каза то с прегракнал глас.

— Не съм Паули! — отвърна Ласитър.

Мълчание.

— Накъде препуснаха другите?

— Кои другите?

Ласитър извади револвера му от кобура и го хвърли в сламата.

— Видях те в Мидъл Таун. Става въпрос за теб и останалите негодници, които разбиха кръчмата на Шейла.

Момчето отново предпочете да замълчи.

Ласитър натисна още по-силно дулото на уинчестъра.

— Ако не проговориш, ще дръпна спусъка.

— Не съм сам тук! Има и други в къщата.

— Старчоците ли? Видях им сметката. Поне за известно време.

И така, отговори на въпроса ми или ще изчезна отново, а ти ще останеш тук. Но няма да се отървеш само с цицина като онези в къщата, а с дупка в черепа.

— Другите препуснаха на север!

— Видях! Къде искат да отидат? Каква е целта им?

— Не ми казаха. Това не знае дори и Рип.

— Кой е Рип?

— Последният мъж на майка ми.

— Тя мъртва ли е?

— Да! От доста време.

— Сигурно би се обърнала в гроба, ако узнаеше, че Рип те е взел със себе си.

Момчето пак замълча.

— Уверен съм в това — каза Ласитър.

— Ние трябва да живеем. С кобилите не може повече да се прави търговия. Рип реши, че е по-добре да помагаме при събирането на парите, вместо другите да идват при нас и да ни ограбват.

— За кого събирате тези пари?

— Нямам понятие. За това никой не говори.

— А за какво говорите?

— Изобщо не говорим!

— Кой застреля шерифа в Мидъл Таун?

Момъкът отново се обви в мълчание.

— Тогава ти си го направил! Арестуван си заради убийство!

— Но аз изобщо не съм бил в стаята му! — заекна момчето уплашено. Бе ужасено, защото му се приписваше убийство.

— Кой беше в стаята на шерифа?

— Декер, Джоди и още няколко от бандата. Видях ги само като тръгнаха. Отзад. Другите не ги познавах.

— Къде мога да намеря Декер и Джоди?

— Заминаха с останалите на север.

— Къде на север?

— Не знам! Казах ви вече.

— Няма да се отървеш лесно от мен. Как е малкото име на Рип и кой си ти?

— Аз съм Дейн Боумен. Рип се казва Елиът. След като се ожениха, майка ми също прие името му, но аз не. Клер Елиът, казваше винаги тя, а този тук е Дейн Боумен, синът на Ху Боумен, онзи Боумен, който преди няколко години бе обесен в Тексас, сигурна съм, че той и тук щеше да свърши на въжето. Тя никога, дори с една думичка, не спомена, че ми е майка.

— А когато ти с Рип и другите събирахте парите, къде ги изпращахте?

— В банката.

— В банката? В коя банка?

— Парите ги внасяше винаги един човек, за когото знам само, че се казва Роберт.

— В банката в Мидъл Таун?

— Не в Мидъл Таун! Мисля, че във филиала на Уестърнбанк в Канън Сити. Той влизаше с парите, а ние чакахме отвън.

— И после?

— След това винаги всички отивахме да прием! — каза Дейн Боумен и се засмя. — Беше много весело.

— И този Роберт нито веднъж ли не се изпусна откъде идва и за кого е внесъл парите в банката?

— Когато бе натръскан, постоянно твърдеше, че банката е негова. Но Рип винаги казваше, че това са празни приказки на пиян човек. Последният мъж на майка ми е доста умен, иначе никога не би се оженил за нея.

— Защо мислиш така?

— Майка ми притежаваше пералнята в Пуебло. Изразходваха се цели сандъци сапун на каша, а аз трябваше да ѝ ги карам. През деня Рип се мотаеше из пералнята и се закачаше с перачките отзад, в стаите с изпраното бельо. После си пийваше порядъчно за сила, защото през нощта при майка ми трябваше да бъде винаги якият мъж. Естествено тя му даваше пари. Той можеше да изпразни избите на всички кръчми, но не държеше много и си го признаваше. Сега майка ми е мъртва и аз и Рип живеем тук при нейния брат.

— А пералнята?

— Майка ми имаше много дългове. Изобщо не се изненадах, като знаех какви количества изпиваше Рип.

— Но нали не издържаше много на пиене?

— Черпеше хората, нали трябваше да се прави на големия мъж! А това винаги струва пари. Правеше и подаръци на перачките. Отново пари. С пиенето си закара майка ми в гроба.

— Защо остана тогава заедно с него?

— Не съм! Аз дойдох при чичо си, а час по-късно пристигна и той.

— Как изглежда този Роберт? Опиши ми го!

— Обича индианските украшения. Особено бият на очи черните костюми, които винаги носи, освен това е кривоглед и е плешив. Има мустак и изглежда като стар тюлен, но понякога си обръсва мустака.

— Защо?

— Нямам представа! Мисля си, че сам се усеща, че прилича на тюлен.

— И всички го наричат Роберт?

— Да.

— Как е другото му име?

— Не знам.

— Сега има ли много пари със себе си?

— Да, джобът на седлото му беше пълен.

Ласитър сграбчи момчето за косата, нанесе му силен удар и то падна в безсъзнание на земята. Останалите членове на бандата, както и старият Рип отсреща в къщата, едва ли знаеха повече от Дейн Боумен. Ласитър бе убеден, че този Роберт бе много по-дълбоко в нещата и че има друго име. Освен това той щеше да го разпознае, когато застане

срещу него. Мъж с черни дрехи и индиански украшения, кривоглед, с кръгла, плешива глава и с мустак като на тюлен рядко се срещаше сред куп мъже, а какво оставаше за дванайсет души. Ласитър бе убеден, че ще го намери.

Момчето бе свалило седлото на първия кон, затова той хвана за юздата втория и го изведе от обора.

5.

Спря се за малко в тъмнината пред обора и погледна към къщата, но там нямаше никакви признаци на живот. Двата прозореца хвърляха светлина в нощта. Какво ставаше обаче зад завесите, не можеше да се види. Ласитър тръгна.

Понеже животното бе препускало през целия ден, той трябваше да мине първите няколко мили пеша. Накрая бе точно толкова изтощен, колкото и самият кон.

След като се отдалечи на две мили от ранчото, Ласитър се натъкна на малка горичка и спря, за да прекара нощта. Когато слънцето изгря, отдавна вече бе на път.

Бандитите бяха продължили да се движат на север. Ласитър не вярваше, че ще успее да ги настигне, а и се опасяваше да не загуби следите им отгътък Арканзас. Но пък смяташе да действа по-бързо в Канън Сити. Затова препусна в североизточна посока и малко след пладне беше там.

Бе гладен и жаден. Подковата на предния десен крак на кафявия жребец се бе разхлабила. Той намери ковачница, а непосредствено до нея имаше и гостилница. Обслужваше симпатично, чернокосо и доста закръглено момиче. Полюшвайки бедра, то се насочи към него, кръглите му гърдички подскачаха нагоре-надолу, а в очите и около ъгълчетата на устата му играеше сладка усмивка. Видимо впечатлено от неговия ръст, го заведе до една свободна маса. Ласитър си свали шапката, седна и си поръча пържола с много люти чушки, боб и голяма бира. Докато флиртуваше с поглед с хубавото момиче, му мина през ума, че изобщо не желае толкова скоро да се срещне с плешивия и кривоглед Роберт. Важното бе той само да дойде и да му каже няколко думи, които биха му помогнали в по-нататъшното издирване. Можеше да не бъде непременно днес. И утре имаше време.

Как блестяха очите на момичето!

Ласитър гледаше след нея, докато тя се отдалечаваше на високите токчета. В това прелестно създание всичко бе в движение.

Природата никак не се бе скъпила. То явно притежаваше доста качества. Докато сервираше, момичето гледаше само към него. Нищо чудно, че строши две чинии и изтърва приборите.

Това предизвика любопитството на персонала и клиентите. Хубавицата се смути и се изчерви. Ласитър ѝ помогна да събере лъжиците и вилиците и счупените парчета порцелан. Беше напълно убеден, че тя щеше да се покаже значително по-сръчна в леглото.

Но що за късмет! Когато изяде пържолата и изпи бирата, но все още не бе обелил и думица с момичето, по дясната страна на улицата върху вран кон се зададе мъж в черни дрехи и накичен с индиански украшения като някой червенокож. Спря пред банката и погледна към гостилницата. Бе кривоглед. А когато свали шапката си, за да изтрие потта, Ласитър видя, че беше напълно плешив — главата му, потъмняла от слънцето и ветровете, приличаше на билиардна топка. Имаше мустак и наистина приличаше на тюлен.

После мъжът отново си нахлузи шапката, праметна вързопа от седлото на рамо и влезе в банката. Преди това беше погледнал няколко пъти насам.

Ласитър имаше чувството, че хубавата келнерка му бе завъртяла главата. Но въпреки всичко не искаше да чака тук плешивия. Можеше и да се лъже. А и се надяваше, че отсреща в банката щеше да научи повече неща.

Стана и остави парите на масата. Като фрегата с опънати платна и с развълнувани като море гърди, симпатичното момиче се приближи шумно. На лицето ѝ бе изписано дълбоко разочарование. Ласитър плати и ѝ даде царски бакшиш. Но едва след като ѝ обясни, че ще дойде отново за вечеря, тя пак се усмихна и възвърна спокойствието си.

Като мина покрай нея, той я целуна леко и скришом по бузата. Сините ѝ очи искряха. Хубавицата не пророни нито думица. Погледът ѝ беше достатъчно красноречив.

Ласитър изтича през улицата към банката и влезе в салона с гишетата.

Къде ли беше тюленът?

Виждаше пред себе си толкова много врати! На една табела пишеше „Администратор“, на друга „Директор“... Нуждаеше се от някой, който да го упъти.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господине? Какво можем да направим за вас, сър? — чу се ласкав глас.

Чернокож в ливрея! Носеше и снежнобели ръкавици.

Ласитър се захили и вдигна пред очите си показалеца и средния пръст на дясната ръка.

— Кривогледият ми приятел! Не бях достатъчно бърз. Трябваше да разседлая конете...

— Сър, бихте ли ме последвали!

Ласитър тръгна след него. Чернокожият не го поведе нито към администратора, нито към директора. Зад вратата, която отвори, имаше стълба към горния етаж. Заизкачваха се по нея, като вземаха по две стъпала наведнъж. На една врата със златни букви пишеше: „Частно“. Негърът почука и отвори.

— Партньорът ви, сър! — каза той и отстъпи встрани.

Ласитър прекрачи прага, изблъска чернокожия навън и затвори вратата.

Кривогледият мъж седеше пред бюрото. Зад огромната, тапицирана с бизонска кожа мебел се бе разположил в люлеещ се стол изискан, стар господин на шейсет или седемдесет години.

Между тях върху писалището лежеше съдържанието на вързопа. Няколко хиляди долара.

Двамата втренчиха погледи в Ласитър, сякаш бе някакъв дух. Той взе колта в ръка и го насочи към бюрото.

— Пари от изнудване! Наем или такса за правото да работиш, както вие ги наричате! Съжалявам! Свърши се с това! Край!

— Ние не знаем за какво говорите! — каза старецът невъзмутимо.

Ласитър се захили високо.

— Стига вече. Иначе ще ви се случи нещо неприятно.

— Кой сте вие? Как мислите да излезете жив от банката?

Тюленът щеше да се пръсне от яд. Той скочи с револвера в ръка, но не бе достатъчно бърз. Ласитър го сграбчи и го запрати заедно със стола към стената. Кривогледият се просна на земята и повече не мръдна. Джентълменът зад бюрото бе бял като платно. Когато Ласитър се прицели в него и го погледна в очите, той изпадна в панически страх и изкряска:

— Нямам нищо общо с тая работа! Кълна ви се! Вземам само парите и ги изпращам там, където той е попълнил в превода.

— И къде е това?

Старият мъж поклати глава.

— Адресът всеки път е различен.

Ласитър се наведе напред, подпря лакти на писалището, постави дулото пред лицето на господина и над мерника се взря в очите му.

— Кой сте вие? — Банкерът си пое дълбоко въздух. Ласитър дръпна шумно с палеца ударника на револвера. Металният звук болезнено се вряза в ушите на стареца, както ясно показва разкривеното му лице.

— Аз съм Самюел Патен! — обясни той с креслив глас.

— И сте шефът тук?

Банкерът кимна.

— Я виж ти!

— Вие нищо не можете да докажете!

Ласитър докосна с показалеца на лявата ръка парите.

— Знам откъде ги има той.

Самюел Патен поклати глава.

— Това изобщо не ме засяга.

— Пари от беззащитни хора! Изнудвани! Такса за правото да работят! Наскоро в Калифорния увисна на въжето шефът на такава банда. И той беше банкер.

— Нямам нищо общо с тях — изпъшка Самюел Патен.

— Но парите им лежат пред вас на масата!

— Това твърдите вие! Той ми каза, че е продал земя някъде на юг.

Ласитър се втренчи в очите му.

— Престанете да си правите шегички. Ще пусна ударника и ще ви пробия черепа.

Старият мъж го погледна безизразно. Но дълбоко в зениците му се таеше смъртен ужас. Това момче не си поплюваше. Ами ако наистина го направеше!

— Не знам откъде са парите! — изпъшка той, целият в пот. — Наистина не знам.

— Къде трябва да бъдат препратени?

Почука се.

С надежда в очите, банкерът погледна към вратата.

— Никой да не влиза! — каза Ласитър. — Или ще стрелям!

Самюел Патен се втренчи първо в него, после отново във вратата и обзет от паника извика:

— Никой да не влиза! — гласът му премина във фалцет.

Ласитър изчака известно време да види дали всичко ще се успокои. После повтори въпроса си.

— Къде трябва да бъдат пратени парите?

— Не знам. Той още не ми беше казал.

Като по поръчка тюленът се размърда.

— Как му е името? — попита Ласитър.

— Роберт Чейс!

— Откъде го познавате?

— Откъде ли... — погледът на Самюел Патен издаваше несигурност. — Един ден той дойде тук.

— С пари?

— С много пари. На това никой банкер не може да устои. Паричните сделки са си парични сделки. — На стария мъж нещо му хрумна. Очите му светнаха. — Защо не го арестувате, ако е направил това, за което го обвинявате? Така ще бъде справедливо, а и аз ще се отърва от ужасното подозрение, че съм му съучастник или нещо подобно.

— Че сте шеф на бандата — поправи го Ласитър.

Самюел Патен само отвори и затвори уста.

Ласитър отиде до стената, помогна на Роберт.

Чейс да се изправи на крака и го заведе обратно до бюрото.

— Къде трябва да бъдат пратени парите? — попита той.

— Касата! В касата! — изпелтечи тюленът с блуждаещ поглед.

— Или той е на друго мнение?

Съвсем явно Роберт Чейс не беше още с всичкия си.

Банкерът се втренчи в него.

— Но нали искахте да ги препратите, мистър Чейс! — каза той с остър тон.

— Но... сър... вие... сте шефът! — замънка объркано тюленът.

Старецът мазно се усмихна.

— Аз съм шеф на този филиал на банката, мистър Чейс!

Ласитър се захлади студено и каза:

— Един от нас стои пред отворената каса.

— Лъжете се! — извика Самюел Патен. — Седите със задника си върху бомба!

Ласитър заобиколи бюрото и опря дулото на револвера на тила му.

— Той е едновременно шеф на банката и ваш шеф, нали Роберт? Признай, че е и ваш шеф!

— Мистър Чейс няма какво да признава! — изръмжа раздразнено старецът, като погледна заповеднически тюлена.

Роберт наблюдава известно време Ласитър и най-сетне каза:

— Той е прав.

— Пазете се от мен! — предупреди ги Ласитър и пусна револвера. — Ще ви дам един съвет: по-добре оставете всичко тук така, както си е и гледайте да спечелите време. Иначе лошо ви се пише.

— Как ще излезете от тази къща? — просъска bankerът.

Тоя обесник явно бе преодолял шока и вземаше нещата в свои ръце. Ласитър не притежаваше никакви доказателства, а само предположения. Но заради някакви си предположения никой съдия нямаше да арестува когото и да било. За да станеше това, му бяха нужни доказателства.

Но Ласитър постигна все пак нещо: престъпниците бяха разобличени. Сега трябваше да излязат открито, ако искаха да спасят кожата си. Сега трябваше да се покажат.

Той сграбчи Самюел Патен за яката и го надигна към себе си.

— Ще ме изведете от банката! Тежко ви за някоя погрешна дума или поглед! Тогава няма да бъда повече благороден — после го блъсна към вратата. — А тюленът ще мирува и ще чака тук до вашето завръщане!!

Самюел Патен се огледа наоколо и каза накратко:

— Почакайте!

Това бе заповед, която не можеше да бъде отмината. Ласитър бе сигурен, че е попаднал на нужното място.

Отвори вратата и блъсна господина пред себе си. Никой не се виждаше. Продължиха бързо нататък, слязоха по стълбите и се насочиха към салона с гишетата. Нищо не отбягваше от погледа на Ласитър. Знаеше, че се намира в бърлогата на лъва и че най-малката грешка можеше да му коства живота.

До вратата хвана здраво банкерът и притисна револвера от лявата му страна.

— Добре запомнете! Ако хората ви ме нападнат още веднъж или се появят в кръчмата на Шейла в Мидъл Таун, тогава бог да ви е на помощ! Ще ви навестя отново. И то с това! — Ласитър му навря револвера под носа. — И не си въобразявайте, че ще можете да се скриете от мен зад стена от въоръжени мъже. Ще ви пипна. И тогава...

Самюел Патен стоеше, без да помръдне, втренчен в зениците му. Не обели нито звук, но бе разбрал всичко. Всяка дума!

— Да вървим — каза Ласитър.

Но старият се спря и изведнъж се усмихна подкупващо.

— А не можем ли по някакъв начин да заработим заедно?

— Аз да събирам данъци във вашата банда? Такива хора имате достатъчно — поклати Ласитър глава. — Не ставам за това.

— Имах предвид организаторска работа — каза Самюел Патен. — Вие можете да помагате на нашите хора в Пуебло, по-късно в Колорадо Спринг, в Гунисън и в Денвър.

Ласитър едва не си глътна езика. Въпреки че продължаваше да държи револвера, насочен срещу стареца, той изведнъж си призна всичко. Искаше да го спечели за бандата си като бияч или стрелец, който трябваше да прави хората по-отстъпчиви и да ги кара да му плащат „такса за правото да работят“ или „наем“. Самюел Патен притежаваше усет и веднага позна, че Ласитър бе изненадан.

— Ние сме навсякъде — продължи той. — И ставаме все повече. Ще покрием цялата страна. Никой няма да може да ни се противопостави. Който се осмели, ще свърши в гробището. Въпреки това ви правя щедро предложение. Но вие нямате избор — старецът поклати глава. — Или ще работите за нас, или ще загинете. Разбира се, отсега нататък кръчмата на Шейла в Мидъл Таун ще бъде за нас табу. Ще получите пари за ремонта. Ако сте съгласен, ще ви дам и предплата от пет хиляди долара. Всеки месец ще печелите по хиляда. Естествено ще има и премии. Ние сме много щедри. При нас можете да станете богат човек. Няма никакви рискове. За никого. За никого от нас. Скоро тук, на юг, ще държим в ръцете си всички шерифи и съдии — той се усмихна мазно и подкупващо. — И така: не бъдете глупак! С нас няма да загубите.

Ласитър продължаваше да стои смаян. Старецът сам бе направил признание. Естествено той не можеше да го използва. Поне тюленът да беше тук. Но тогава пък Самюел Патен щеше да мълчи.

— Не искам да ми отговаряте веднага! Върнете се в Мидъл Таун. Обсъдете всичко с любимата си. Няма нужда да идвате отново тук. Ще изпратя някой при вас. На него можете да дадете отговора си. Той ще носи със себе си предплатата в случай, че се съгласите. Ако огледате нещата по-отблизо и си помислите достатъчно върху предложението ми, ще дойдете до заключението, че не само е по-добре, а че направо е преимущество да принадлежите към нас.

Самюел Патен се усмихна, остави Ласитър и се качи по стълбите. Не мина и една минута и вратата горе се затвори.

Ласитър погледна към револвера в ръката си. Приличаше на глупак.

Толкова ли силни бяха тия кучи синове, че това старо копеле си позволяваше да се държи така самоуверено? Изглежда, че бяха!

Студена тръпка премина през тялото му. Те гледаха на Шейла като на негова любима. Положението беше адски сериозно не само за него, но и за нея.

В продължение на минута сърцето му биеше така, сякаш щеше да се пръсне. Ако й причиняха нещо, той щеше да си го върне на банкера. Но каква ще е нейната полза, ако убиеше безсрамния мръсник?

Трябваше да заведе Шейла на сигурно място. Преди това не биваше да предприема нищо повече.

Ласитър мушна колта в кобура, влезе в салона с гишетата и напусна банката. Никъде наоколо не забеляза някой, който да го наблюдава или да стои заради него. Нито в банката, нито на улицата.

Трябваше да остави гостилницата вляво. Времето течеше. Но да отложиш, не значи, че се отказваш завинаги. Той щеше да дойде отново.

Ковачът бе заковал не само подковата, но бе напоил и нахранил коня. Ласитър плати, метна се на седлото и пое обратно. Отправи последен поглед към гостилницата и целуна мислено хубавата дундичка. Щеше да се върне — беше обещал, а Ласитър винаги държеше на думата си.

6.

Когато Ласитър прекрачи прага на кръчмата на Шейла в Мидъл Таун, внезапно спря. Всички отломки бяха почистени, а някой беше измел основно цялото помещение. Но никой не се виждаше. Очакваше да завари поне Балди. Шейла бе сигурно в жилището си.

Тогава долови движение в дъното. Влезе вътре и хлопна вратата зад себе си.

— Балди?

Това не бе Балди. Да не би да бе пратеник на Самюел Патен от банката в Канън Сити? Вярно, не бе препускал в галоп, но все пак беше бързал. Този ездач не би могъл да пристигне преди него в Мидъл Таун.

Тогава се сети за братята Кампел. Не бяха само двама, както винаги бе мислил, а четирима.

Мъжът не беше висок, но с широки рамене, як врат и ъгловат, квадратен череп. Когато излезе от полумрака и посегна към колта, Ласитър вече държеше револвера.

Набитият човек се спря.

— Не стреляй! — изкряска той. — Гаджето ти ни е в ръцете. Ако тук падне дори един куршум, тя ще бъде мъртва. Хвърли оръжието!

Ласитър пусна револвера и вдигна ръце. Не искаше да се случи нещо на Шейла.

— Кой сте вие? Какво искате от мен?

— Аз съм един от братята Кампел — проскърца със зъби мъжът.

Ласитър пое дълбоко въздух. Сега поне знаеше кой стои срещу него.

— Анди Кампел?

— Да! А ти си Ласитър?

Той кимна.

— Жената е в ръцете ни! Затова ти сега си уязвим. Джон и Бъстър ми бяха братя. В мен всичко креци за отмъщение! — Анди извади револвера от кобура, приближи се до Ласитър и натисна дулото

в стомаха му. — Един ловец на награди за глави на престъпници яздил след тях и убил мъже като Бъстър и Джон. При това убил човек, човек, а не сърна, мечка или лос. Животни можеш да застреляш просто така. За тях никой няма да пророни сълза. Но човек! — той млъкна развълнуван, преглъщайки често. — Не можеш просто така да застреляш човек. Та той е човек. А човекът има братя и сестри, има баща и майка и роднини, има приятели, а ако е мъж, има и любима, годеница. Всички скърбят за него, когато той е мъртъв. Те плачат, те са тъжни. Но такава неща теб не те засяга. Колко долара прибра? Каж ми колко пари получи за това, че уби мъжете, които ние всички обичахме?

Той изхлипа. Анди Кампел наистина страдаше. Но че имаше хора, които тъгуваха за жертвите на тези бандити, за това, изглежда, той изобщо не се сецаше. Мъртвите му братя не бяха никак безобидни и зелени в занаята.

В дъното отново нещо се раздвижи. Появиха се две фигури. Дъхът на Ласитър спря. Едната бе Шейла, а зад нея стоеше мъж, който здраво я бе сграбчил в ръцете си и държеше нож, опрян на гърлото ѝ.

Русокосата красавица бе онемяла от болка и ужас. Всичко в Ласитър кипеше. Кампел имаха да си уреждат сметки с него. Беше напълно съгласен с тях, въпреки че престъпниците сами си бяха виновни за своята смърт. Но какво общо имаше с това Шейла? Нищичко! Обзе го гняв.

Анди Кампел отдавна бе направил грешка, като навлезе в неговия радиус на действие.

И Ласитър нападна.

Беше бърз като мисълта. Не даде никакъв шанс на набития и тежък мъж. Хвана го, дръпна го към себе си и го стисна здраво за гърлото така, че Анди не можеше да си поеме повече въздух и пусна револвера, за да му бъдат свободни двете ръце. Съпротивляваше се отчаяно, но с всеки изминал миг силите му отслабваха. Ласитър ритна револвера настрани и вдигна своето оръжие. Едва тогава отхлаби малко хватката. Анди се опря изтощен на него.

— Стенли — извика той и се закашля. — В ръцете му съм.

— Какво? — обади се мъжът в дъното. — В ръцете на Ласитър си?

— Да — гласът му прозвуча като вълчи вой. — В ръцете на Ласитър съм, действително съм в ръцете му.

— Ще му извия врата, ако не пуснеш Шейла — допълни Ласитър. — Ела насам с нея, тогава ще получиш брат си.

— Анди! Наистина ли си в ръцете му?

— Да! Не виждаш ли, по дяволите! — изпъшка набитият мъж, целият облян в пот.

Нищо чудно, че Стенли Кампел не го виждаше. Той беше сляп с едното око. Преди години индианска стрела бе наранила зрителния му нерв. Като младо момче бе преследвал червенокожи, които все още живееха в Колорадо поединично или само на групи. За скалпела на един червенокож кучи син държавната агентура в Денвър заплащаше по седем долара. Ако човек убиеше трима, можеше да живее охолно през цялото лято от парите, които получаваше за това, но червенокожите се отбраняваха, както доказваше окото на Стенли. В началото бандата му беше от седем души. На единия индианците му пръснаха черепа с томахава, друг опекоха бавно и мъчително на огън. Едва когато останаха само двама, те се отказаха. Стенли Кампел язди още много години с другия, докато файтонджиите не го застреляха при нападението на една пощенска кола.

Оттогава Стенли се държеше близо до брат си Анди. С Бъстър и бандата му никога не бяха имали нещо общо, но когато научиха, че тя вече не съществува и че братята им са мъртви, веднага потеглиха на път, за да отмъстят за тях.

Никак не им беше трудно да узнаят кой ги бе преследвал и къде можеше да се намери този негодник.

Стенли Кампел бавно се придвижи напред с Шейла. Бе значително по-висок от Анди. По фигура по-скоро приличаше на Бъстър Кампел.

— Пусни брат ми или ще й прережа гърлото — каза той с дрезгав глас.

— Само да го направиш — отвърна Ласитър. — Тогава ще натисна спусъка и куршумът ще пробие черепа му — бе насочил оръжието към слепоочието на Анди.

Стенли Кампел се втренчи в него с едното си око.

— По-късно ще си уредим сметките с теб, Ласитър! — изсъска той.

— Пусни я, вратата е там! — каза Ласитър и отстъпи встрани с Анди Кампел. Отново го натисна така, че той започна да диша по-тежко и да се задъхва. — Щом като излезеш навън, ще го пусна и той ще може да те последва на улицата.

— Тръгвай вече! — изстена Анди Кампел. Лицето му бе почервеняло от притока на кръв.

Шейла бе плакала. С широко отворени очи тя гледаше ту единия, ту другия.

— Напред! Изчезвай! — извика Ласитър.

Тогава Стенли я пусна и с тежки стъпки се отправи към вратата, отвори и излезе на улицата, размахвайки ножа. Смяташе да изпрати острието в гърдите на Ласитър, когато той пуснеше брат му. Но не беше достатъчно бърз. Ласитър предусети намеренията му и отблъсна Анди Кампел от себе си. С глава напред той полетя през вратата навън и обърка сметките на брат си. Двамата се строполиха на земята и се претърколиха от тротоара на пътя.

Но Ласитър и Шейла не можаха да видят това, защото със силен тласък той затвори вратата. Когато се обърна, Шейла падна, плачейки, в ръцете му.

Той я притисна нежно към себе си и я погали по гърба. Остави я да си поплаче и ѝ заговори успокоително. Но Шейла не можеше да се съвземе толкова бързо от ужаса. Братята Кампел се бяха представили за негови приятели и тя се бе хванала на тази лъжа. От момента, в който русокосата красавица бе разбрала това, бе обхваната от смъртен ужас, който сега бавно се уталожваше. Шейла бе убедена, че двамата отново ще се върнат, изненадващо и пак с някаква хитрина.

Да, беше грешка да остави тези мъже да си тръгнат просто така. Бяха дошли в Мидъл Таун, за да го убият. Искаха да отмъстят за смъртта на своите братя. Стенли и Анди Кампел му бяха заклетии врагове, а който се показваше снизходителен към враговете си, вредеше най-напред на самия себе си. Ласитър го направи единствено заради Шейла, за да не излеят тези негодници гнева си върху нея.

Старата страст заговори отново. Дни наред те не бяха се виждали и прегръщали. Стигнаха зад онази врата. Нито крачка по-нататък.

Целувките ѝ го възбудиха. Влюбената, красива жена накара Ласитър да забрави през следващите часове опасностите и несгодите

от изминалите дни. Страстта и чувствеността ѝ, желанието ѝ да се слее с него, го възпламениха.

Плътно прилепнали един до друг, те се заизкачваха по стъпалата нагоре към жилището ѝ. Страничен наблюдател би нарекъл всичко това борба. Но то бе любов, истинска любов. Двамата се стремяха да си доставят върховна наслада.

Когато се отпуснаха на леглото, бяха вече голи. Навън отдавна денят клонеше към залез. Преди да проникне в нея, Ласитър леко повдигна таза ѝ. Тя изстена покорно, затвори очи и се усмихна блажено, защото притежаваше този едър мъж, защото усещаше върху себе си тялото му. След малко двамата се впуснаха към мига на върховната наслада.

Като простреляна, но безкрайно щастлива, русокосата красавица лежеше по-късно в прегръдките на Ласитър. В стаята не беше тъмно. Светлината на уличния фенер проникваше в стаята и очертаваше контурите на прозореца върху бяло боядисания таван. На фона на тази светлина кожата на Шейла блестеше като седеф. Той я галеше и притискаше нежно към себе си.

Тя се сгуши в него и зарови лице във врата му.

— Сега си представям, че никога няма да си тръгнеш оттук — прошепна Шейла и се усмихна щастливо със затворени очи. — Не ми разваляй тази илюзия и не казвай нищо.

Ласитър ѝ достави удоволствие и мълча дълго време, докато тя отвори очи и каза:

— Беше хубаво. Благодаря ти, съкровище!

Той я притегли към себе си и я целуна по челото.

— Не си ли гладен? — попита Шейла.

— Не като вълк, а като цяла глутница.

Тя скочи от леглото и тръгна към кухнята. Ласитър подпря ръка под брадата си и загледа след нея. Тези дълги крака и леко закръглени бедра, това задниче, което се полюшваше така приказно и съблазнително! Правият гръб, по който се очертаваше гръбначният стълб, чието начало образуваше над дупето две вдлъбнатинки!

Гледка, която бе достатъчна, за да възбуди желанието му отново да се хвърлят в леглото.

Но гладът надделя!

На масата седяха голи един срещу друг и лакомо ядяха. Шейла наля вино и се чукнаха.

— Трябва да заминеш оттук — каза Ласитър. — За известно време. Заради сигурността ти.

— Да — отговори тя. — Мислих за това, докато тези негодници те чакаха. Тук и без друго всичко отиде по дяволите. Мога да започна някъде другаде — Шейла се усмихна влюбено. — Ако в началото си при мен.

— Аз ще остана тук и ще се погрижа кръчмата да се поправи и да стане както преди. Когато нещата потръгнат отново, ще ти пиша или ще дойда да те взема обратно.

Тя го гледаше смаяна. Едва сега разбра за какво всъщност Ласитър говореше.

— Негодниците са в ръцете ми — каза той. — В момента между тях и мен цари затишие, което искам да използвам, за да те отведа оттук. Щом като започна да събирам доказателства срещу тях за пред съда, те ще се разбеснеят като луди. Тогава ще се нуждая от всичките си сили за собствената си сигурност. Ако знам, че си на безопасно място, ще спя нощем по-спокойно.

— Разбираш ли какво искам от мен?

Ласитър се усмихна с мъка.

— Естествено! Дълго мислих върху това.

Шейла погледна към тавана, после отново се взря в него и повдигна вежди.

— Ти говориш за затишие. Не можеш ли да се спогодиш някак си с тях? Не съм дошла на този свят, за да го оправям. Нито пък ти.

— Грешка! Аз съм.

Тя го наблюдаваше със сериозно изражение.

— Не е възможно никакво споразумение с тях, така ли?

— Ти желаеш ли това?

— Попитах те нещо! — противопостави се Шейла.

Ласитър поклати глава.

— Не.

— Ти си сам!

— Знам.

— Нямаш представа, колко много са те в действителност. Ако не си разумен, можеш да загинеш.

— Аз няма да се нахвърля с револвера върху всички едновременно. Не се грижи за мен! Къде мога да те заведа? Трябва да бъде сигурно скривалище. За да ме държат натясно, ще започнат да те търсят. Знам, че не само са много, но и че имат големи възможности.

— Ще остана тук! Ще им обясня, че нямам нищо общо с теб.

— Смяташ ли, че ще ти повярват? — той се усмихна подигравателно.

— Не знам къде да отида! — тя поклати глава. — Не! Нищо не ми хрумва!

— Въртиш тази кръчма не от вчера! Обзалагам се, че си се запознала с някой клиент, на когото изцяло можеш да се довериш и който е заминал, защото е сторил нещо тук или там.

Шейла разбираше, че той очаква отговора ѝ, но само поклати няколко пъти глава, без да каже нито дума.

Ласитър продължи да яде, наля повторно вино, но през цялото време не я изпускаше от поглед.

Внезапният блясък в очите на Шейла му подсказа, че ѝ е хрумнала някаква идея.

— Мога да отида в Гунисън! Там живее една стара приятелка — каза тя и се усмихна облекчено.

Ласитър щракна с пръсти. Точно за такова нещо си бе мислил и той.

— Достатъчно далече ли е Гунисън?

— Разбира се!

Красивото ѝ лице отново помръкна. Тя искаше да му помогне, но мисълта да го остави сам сред толкова много врагове изобщо не ѝ се нравеше.

— Не бъди тъжна! — каза той. — Щом като тук всичко се оправи, ще дойда в Гунисън и ще те взема. Ще има да се чудиш как ще изглежда тогава кръчмата. Сам ще се погрижа за това. Обещавам ти!

— Ще напиша писмо на приятелката си!

— Не! Нямаме време за такива неща. Още утре рано ще вземеш първия фойтон на запад. Ако приятелката ти не може да те приеме или се е преместила другаде, ще отседнеш в хотела. Ще ти дам пари.

— Не говори за пари! Мога сама да се грижа за себе си — тя се нацупи. — Утре рано с първия фойтон! Мили боже, а аз така се

зарадвах, като чух, че си пристигнал! Само два пъти бяхме заедно... Като си помисля, че може би никога вече няма да се видим...

Шейла скри лице в дланите си и заплака.

Ласитър спря да яде, дощя му се да пийне нещо, но се отказа и загриза безпомощно долната устна. Сълзите, които капеха върху хубавите ѝ гърди, го трогнаха.

— Защо трябваше да се месиш? — изхълца тя.

Той седна до нея и я притисна към себе си. Погали я по косата, целуна раменете и врата ѝ и се опита да я успокои:

— Всичко ще свърши по-бързо, отколкото предполагаш!

— Те ще те убият! Отдавна целят това. А сега и двамата братя Кампел. Боже господи, ако те убият! Тогава няма да ми остане нищо друго, освен да се хвърля под първия влак. В последно време е много модерно. Самоубийците не се бесят вече. Не се и тровят, нито пък се мятат от скалата в пропастта. Те се хвърлят пред фучащия влак.

Шейла искаше да каже още нещо, но смъртта на самоубиеца я засягаше така отблизо, че продължи само да плаче.

Ласитър стана, надигна я към себе си и те се прегърнаха. Той галеше раменете ѝ, дупето и бедрата, прекрасните гърди и дългата стройна шия. Най-сетне Шейла се успокои и в нея постепенно започна да се разпалва огънят на страстта. Ласитър я взе на ръце и я занесе в спалнята на леглото. Когато легна върху нея, тя го обхвана с бедра, прегърна го през врата и впи устни в неговите. Той започна да се движи съвсем леко и нежно, докато усети, че оргазмът приближава. Тогава движенията му станаха по-бързи и тя скоро изпадна в екстаз.

Дълго време леглото скърцаше под техните тела. Ласитър гледаше към очертанията на прозореца горе, върху белия таван, докато Шейла започна да заспива в ръцете му. Прокара пръст по контурите на тялото ѝ, по гърдите ѝ. От уличния фенер в стаята бе достатъчно светло, така че всичко можеше да се види. Скоро и сам заспа.

7.

Когато Ласитър се събуди, слънцето беше изгряло отдавна. Шейла бе станала от леглото. Той искаше да се надигне, за да я потърси в другите стаи. Но тогава откри на нощното шкафче бележка.

Бе отпътувала с първия файтон. Ласитър посегна към часовника. Нямаше шанс да я настигне.

„Не обичам сбогуването — прочете той. — Знаеш къде ще те чакам. Оправи бързо нещата тук. Ще те целувам в мислите си където и да съм. Не ме забравяй! Шейла.“

Ласитър се усмихна леко, защото не бе споменала Гунисън, в случай че бележката попаднеше в други ръце. По-късно той я изгори в пепелника.

Русокосата красавица бе заминала! Така тилът му бе осигурен.

Реши да отиде в града и да поръча на дърводелеца да приведе отново кръчмата в първоначалния ѝ вид. Говори дълго с него, предплати му и се отби при бояджията зад ъгъла. И той каза, че ще направи най-доброто, на което е способен, взе няколко долара и обеща да започне с работата още на следващия ден.

Когато Ласитър се върна в кръчмата, тюленът стоеше наред с стаята.

Той остана изумен. Толкова бързо не бе очаквал в Мидъл Таун да се появи човек на Самюел Патен. Старецът му бе изпратил тъкмо Роберт Чейс! Защо пък не! Блазнеше го мисълта да навре в гърлото на тая гадина предплатата от пет хиляди долара, която банкерът вероятно му бе дал.

— Здравейте, мистър Чейс! — каза Ласитър и за поздрав докосна периферията на шапката си. — Мистър Патен е изпратил тъкмо вас и толкова бързо! Смятах, че ще ми даде по-дълго време за размисъл.

— Разбрахме, че сте решили, мистър Ласитър.

— Как така?

Тюленът свали шапката и я завъртя с ръка насам-натам, съсредоточвайки за няколко секунди вниманието си върху това. Най-

сетне вдигна поглед и се усмихна леко.

— Гунисън не е най-добрата ви идея — той поклати глава. — Там никой не е на сигурно място. Затова си позволихме да заведем любимата ви другаде, където абсолютно нищо не би могло да ѝ се случи.

Без малко Ласитър щеше да се нахвърли върху него. Но се овладя, наложи си да бъде спокоен и се усмихна ледено.

— Вероятно носите парите, мистър Чейс?

С покровителствено изражение копелето бръкна със замах в джоба на якето, извади пачка банкноти и му ги подаде.

— Пет хиляди!

Ласитър взе парите и ги прибра.

— Няма ли да ги преброите?

— Не вярвам да сте сбъркали в броенето.

— Добре сте ни преценили, мистър Ласитър! — Роберт Чейс нахлупи шапката си върху билиардната топка и си поглади мустака. — Мистър Патен ще се радва, като му съобщя това. Той беше убеден, че вие ще се съгласите.

Ласитър едва се сдържаше да не избухне. Но можеше ли да остане спокоен? Тези мръсници го бяха купили, разбира се, насила, но кой съдия по-късно щеше да се интересува от това, след като той щеше да е извършил с тях безброй престъпления? Оставаше му единствено да се закълне над библията, че е направил всичко, за да спаси Шейла от безчинствата на тези кучи синове. Имаше само едно спасение: трябваше да я намери и да я отърве от ръцете на бандитите — колкото се може по-бързо.

Робърт Чейс тръгна към вратата и минавайки покрай него, го докосна приятелски с ръка.

— Ще се справите!

Дявол знае какво искаше да каже!

Ласитър се обърна към тюлена.

— Мисля, че имате инструкции за мен.

Чейс се спря на вратата.

— Чакайте тук! Ще имате посещение.

Той излезе на улицата и веднага изчезна в навалищата. Бе пазарен ден. Тротоарите бяха пълни с пешеходци, а пътят — с конници и коли.

Ласитър изруга. Струваше му се, че всичко е било само сън. Но това не помагаше. В джоба си имаше пет хиляди долара, които бяха на Самюел Патен, банкера от Канън Сити. Това копеле го бе купил с тях.

Той трябваше да намери Шейла! И то съвсем скоро! А щом като я откриеше, щеше да я отведе на сигурно място. Къде, дявол знаеше. Все нещо щеше да му хрумне тогава. После щеше да препусне към Канън Сити. Старият мошеник там щеше да има да се чуди!

Но първо трябваше да намери Шейла.

Ласитър се прокле, че не беше буден, когато тя напусна къщата. Щеше да настоява да я съпроводи до пощенската кола. И тогава тези негодници щяха да останат с пръст в уста. По дяволите!

Вратата към улицата се отвори и влезе един мъж — мексиканец, около четиридесетте. Имаше смолисточерна коса и тъмна кожа, беше висок и строен, носеше ботуши с висок конч, бричове за езда и скъпо синьо рипсено яке. Бе облечен елегантно и изглеждаше добре. Това трябваше да му се признае.

Едва след като му подаде ръка, Ласитър видя, че на изисканото си рипсено яке той носи значка на шериф.

— Сантос! — представи се мексиканецът. — Аз съм новият шериф тук, в Мидъл Таун!

— Приятно ми е — Ласитър!

— Знаете ли, че моят предшественик бе убит? Сигурно сте чули!

— Да! — отвърна кратко. Какво друго можеше да каже в случая?

— А знаете ли, че вас обвиняват за смъртта му?

Ласитър се почувства като човек, който си е глътнал езика.

— Обвинявате ме, че... Не! — по-нататък не можеше да продължи.

Мексиканецът се намръщи.

— Братята Кампел се кълнат, че е така. Може би тези имена ще ви подскажат нещо?

— Братята Кампел?

Шерифът кимна.

— Но това е лудост! — ужаси се Ласитър.

— И аз така смятам — мексиканецът се ухили. — Слушайте внимателно! Ще си опаковате нещата, ще оседлаете коня си и ще препуснете към Форт Роки! Там ще попитате за Чад Хагърти, доверено лице на мистър Самюел Патен. От него ще получите по-нататъшни

инструкции. А аз ще се погрижа братята Кампел да не тръгнат по дирите ви.

Това преминаваше всякакви граници! Не стига, че бяха отвлекли Шейла, за да го принудят да спре, но и заплашваха, че ще му припишат още едно убийство. И за тази цел му предлагаха неговите смъртни врагове като свидетели!

Той трябваше да освободи не само Шейла, а и да се отърве колкото се може по-бързо от братята Кампел, за да не му създават главоболия.

Защо, по дяволите, не се бе сетил в банката в Канън Сити да извие врата на Самюел Патен?

Още дълго щеше да си блъска ума върху този въпрос. Мексиканецът го предупреди веднага да тръгне, подаде му отново ръка и излезе.

Сега Ласитър можеше да мисли колкото си иска. Трябваше да направи това, което тези кучи синове искаха от него. Поне в началото. Шерифът принадлежеше към гангстерите. Самюел Патен съвсем ясно се беше похвалил, че скоро всички съдии и шерифи ще му бъдат в ръцете.

Изведнъж Балди се появи на вратата.

— Балди! — извика Ласитър и тръгна към него с разперени ръце. — Къде се бе заврял, по дяволите? Не знаеш ли какво става тук? Човече, ще бъдеш нужен навсякъде и за всичко! Шейла не е тук. Аз също трябва да замина. Говорил съм вече с майсторите. Те ще дойдат утре. Наблюдавай ги.

— Днес сутринта исках да съпроводя мис Шейла до файтона. За съжаление закъснях. И слава богу, че така стана. Видях, че бандитите я отведоха с една кола към ранчото на Буут, а то се намира тук съвсем наблизо.

Пулсът на Ласитър се ускори. Не бе очаквал толкова бързо да разбере къде се намира Шейла.

— Ще ви заведа там — каза Балди.

— Тогава да оседлаваме конете и да тръгваме!

— Кръчмата се наблюдава! Двама мъже, които никога досега не съм виждал тук, се шляят отвън на улицата — обясни барманът.

Ласитър отиде до прозореца. Балди го последва.

— Този отсреща! Дебелият! Никога не съм го виждал тук! И намръщеният тип, който седи на стъпалата на фурната, сигурно е също с него. — Барманът погледна в другата посока и го сръга възбудено с лакът. — И тоя! Джуджето! И той е с тях!

Ласитър се усмихна.

— Прилича ти на джудже? По-скоро бих казал, че изглежда като тюлен. Особено като махне шапката и може да се види плешивата му глава.

— Тюлен! — Балди направи гримаса и поклати глава. — Никога не съм виждал тюлен. Познавам само част от Арканзас, а там няма тюлени.

Ласитър постави ръка на рамото му.

— Върви и доведи коня си! Ще се срещнем на една миля вън от града.

— Новият шериф също принадлежи към тази банда — каза барманът, когато тръгна към вратата.

Ласитър се усмихна кисело.

— Знам.

Балди излезе от кръчмата. Тримата мъже го наблюдаваха, но явно знаеха кой е той, защото не бяха особено заинтересувани. Барманът се потопи в навалищата, без да го последва нито един от бандитите.

Всичко зависеше от това, дали Балди щеше да мине незабелязано покрай тези мъже. Ласитър не си правеше никакви илюзии. Обърна се и напусна кръчмата. Слезе по четирите стъпала към задната врата. Открехна я съвсем малко, но веднага след това я отвори цялата и излезе навън, защото забеляза един мъж, който стоеше отсреща в сянката на обора и го бе видял.

Беше висок и строен, облечен в черни дрехи. Двата му револвера биеха на очи. Бе рядкост човек да носи два револвера. Повечето се въоръжаваха така, за да се перчат. Но въпреки това този мъж не изглеждаше да е такъв. Той принадлежеше към съвсем друг сорт хора, и то твърде опасен. Нямаше спор, че тук го бе поставил Самюел Патен, както и другите, които стояха на пост отпред на улицата.

— Какво искате? — попита Ласитър.

— Чакам ви! Ще препуснем заедно към Форт Роки при Чад Хагърти.

— Аха, добре. Готов съм! — каза той и се отправи към вратата на обора. — Ще оседлая коня, ще опаковам някои неща и тръгваме.

Човекът се облегна невъзмутимо на стената, кимна в знак на съгласие и килна малко назад черната си шапка.

Ласитър влезе в обора и оседла коня, без да бърза. Когато бе готов, извади паркъра от вързопа, зареди го и го закачи отляво на колана. Междувременно постоянно поглеждаше към вратата, която бе оставил леко открената. Пресмяташе, че няма да мине много време и облеченият в черно „двурък“ мъж, както наричаха юначагите, които носеха от двете страни по един револвер, щеше да го потърси. Ласитър раздразни кафявия жребец, който изцвили приглушено, после отиде до вратата и зачака.

Мъжът отвън дори не се помръдна. Изглеждаше, че не бърза. След около десет минути започна да се движи насам-натам от фронталната страна почти до вратата на обора и после обратно назад. Най-накрая спря, почука на стената, но не каза нищо.

Ласитър се притисна към гредите и взе паркъра в ръце, но на обратната страна. Държеше го за цевта. Не искаше да стреля с него, а да удря. Смяташе да използва двуцевката като боздуган.

Мина известно време, докато облеченият в черно мъж се реши да провери какво става в обора. Приблужи се до вратата и мушна глава. Заслепен от слънчевата светлина, не можа да види в полумрака на обора нито дебнещия Ласитър, нито насоченото срещу него оръжие. Бандитът политна напред, заби рамо във вратата и се сгромоляса в безсъзнание. Повече не се помръдна.

Ласитър се наведе, хвана го за яката и го издърпа навътре. После пристъпи на прага и с готова за стрелба пушка се огледа напрегнато.

Не откри нищо особено, не забеляза никакво движение. Изведе кафявия жребец от обора, яхна го в сянката и препусна веднага наляво с поглед, насочен към къщата на Шейла. И там нищо не се помръдваше. Яздейки между полуразрушените колиби, Ласитър се отдалечи от къщите на Майн стрийт, премина в тръс около празна постройка и пресече едно открито място, заобиколено от храсталаци и дървета. Така достигна до старата дъскорезница. От големия гатер, задвижван с пара, не бе останало нищо. Само двете помещения стояха все още, но без покрив и без врати. Между купищата дъски растяха плевели, високи колкото човешки бой. Всичко беше запустяло.

Ласитър се огледа зорко наоколо. Сега трябваше да побърза. Когато „двуръкият“ мъж се съвземеше, щеше да вдигне на крак останалите и да ги накара да му повярват, че Ласитър се е осмелил да го удари само защото е знаел къде са откарали Шейла. От този момент нататък между него и тях започваше надбягване за живота на русокосата красавица.

Ласитър подкара кафявия жребец в галоп и профуча покрай последните къщи. Не след дълго бе извън града. По пътя все още не се виждаха ездачи. Отказа се от всякаква предпазливост и реши да не прави голям завой, а да препусне в галоп направо към пътя. Зад него бавно се движеше кола, която идваше от града. Отпред видя един ездач, застанал в сянката на група дървета. Разпозна Балди, който подкара коня си срещу него. Ласитър се обърна пак към Мидъл Таун. Колата бе изчезнала от пътя. Ездачи все още не се виждаха.

Малко след това те спряха един пред друг.

— Някой забеляза ли те? — искаше да знае Балди.

Ласитър поклати глава.

— Един стоеше и зад къщата, но аз му смачках фасона. Само се страхувам, че скоро ще дойде на себе си, ако вече не е станало. Колко има до ранчото на Буут?

Балди също погледна по посока на града.

— Почти пет мили. Това е ранчото в подножието на Грейстоун, огромно имение. Там от години вече не отглеждат говеда, а хващат диви коне и ги развъждат.

— Да тръгнем по най-краткия път!

Балди посочи на югозапад. Двамата препуснаха през хълмистата, покрита с храсталаци земя. Градът не можеше вече да се види.

— На кого принадлежи ранчото на Буут? — попита Ласитър.

— Преди години фамилията Буут се отказаха от него. Кой сега е собственик... — Балди повдигна рамене и направи физиономия. — Ако намерим Шейла там, ще знаем, че притежателят на ранчото е член на бандата или поне ѝ симпатизира.

След три мили излязоха на тесен коларски път и поеха по него. Постоянно се оглеждаха и се взираха напрегнато назад, но никъде не се виждаше никакъв ездач.

Ласитър ускори темпото. Ставаше въпрос за живота на Шейла. Ако нещо ѝ се случеше, никога нямаше да си го прости. До края на

дните си.

Най-после пред тях се появиха постройките. Бяха издигнати на леко стръмен склон, който се простираше до скалните масиви на Грейстоун.

Ласитър бе радостен, че Балди така добре се ориентираше. Изоставиха коларския път и направиха завой на север, за да могат да се приближат до ранчото откъм скалите.

Когато след залез-слънце слязоха от конете между обраслите с гъста зеленина канари, сградите изглеждаха толкова близо, сякаш, ако протегнеш ръка, ще ги докоснеш. Сърцето на Ласитър биеше така силно, че щеше да се пръсне.

Пусти, самотни, като че ли останали от сивото предисторическо време, пред тях стояха къщата и стопанските постройките.

Ласитър наблюдаваше скришом бармана. Да не би да се мамеше? Тук като че ли си даваха среща всички вълци и чакали. Ранчото изглеждаше, че принадлежи на разрухата и на никой друг. Сега му стана ясно защо не ги преследваха. Държаха Шейла в плен навсякъде другаде, но не и на това проклето място. Космите на тила му настръхнаха. Той бе действал в обора зад кръчмата така, сякаш знаеше къде е затворена. Беше сигурен, че облеченият в черно мъж, тюленът и другите двама негодници биха препуснали натам, където действително се намираше тя. Кучите синове държаха в ръцете си Шейла и го очакваха.

Ласитър погледна Балди отново.

— Ти си видял, че са я отвели с кола към ранчото на Буут. Някъде тук трябва да е колата.

— Ето я! — барманът изпъна ръка. — Двуколката е отсреща. Боядисана е в зелено. Всички коли на Буут, както и постройките и голямата порта отпред, са боядисани в зелено, фамилията Буут се разпознаваше по зеления цвят. Сигурен съм, че старият Буут преди време е купил много евтино цяла партида зелена боя. Ако някъде нещо се зеленее, знае се, че това е някой Буут. Така се казваше в една песничка.

Ласитър присви клепачи. Отсреща пред къщата наистина стоеше боядисана в зелено фермерска каруца. Окът беше вдигнат.

Вратата на къщата се отвори и излезе един мъж.

— Това е той! Той стоеше пред станцията за смяна на коне и взе багажа на Шейла. Тя е тук, Ласитър. На вярна следа сме.

В голямото си въодушевление барманът го удари с кроше в гърдите.

Ласитър се усмихна леко и зарея поглед в далечината. Коларският път, който водеше към ранчото, се виждаше на миля разстояние от мястото, където бяха те. Все още не се забелязваха ездаци. Той извади паркъра и потегли.

Балди го последва в ръце със стара френска карабина, която баща му бе донесъл след войната.

8.

Балди стигна до къщата, спря се до задната врата и даде знак на Ласитър с ръка.

Той излезе изпод навеса, затича се през двора и се облегна до него на стената с готова за стрелба пушка.

Балди посочи с карабината към горния етаж.

— Тя е там горе — прошепна той, — зад някой от все още здравите прозорци на горния етаж.

Не бяха много. Само на четири от тях се виждаха стъкла. Всички други бяха счупени от времето и бурите.

Това, което казваше Балди, можеше да е вярно. Но колко ли пазачи се намираха при нея, може би непосредствено до нея? Барманът искаше да тръгне, но Ласитър го хвана здраво. Все още смяташе за твърде рисковано да влязат в къщата, и то през вратата. Хрумна му да се вмъкнат през някой от прозорците на приземния етаж, за да не бъдат забелязани веднага, и издърпа Балди до най-близкия — на мястото му имаше само отвор, защото освен стъклото липсваше и дървената рамка. Барманът се промуши вътре.

Помещението отдавна вече не бе използвано. Преди да последва Балди, Ласитър се огледа още веднъж и чак тогава се вмъкна след него.

Подът изскърца под тежестта на телата им. Двамата се спряха изплашени.

— Стъпвай по-леко — прошепна Ласитър.

Барманът продължи предпазливо нататък, спря се до вратата, обърна се въпросително към Ласитър и когато той му кимна, я отвори съвсем малко и погледна навън. Само за секунда. После я затвори отново.

— Пътят е чист.

Напуснаха стаичката и тръгнаха по широк коридор, който водеше към всекидневната. Оттам по една стълба стигнаха до горния етаж.

Бързо се притиснаха до стената. Двама мъже стояха от другата страна на малка маса пред камината и играеха три от осем. Отпред до портала, до внушителната входна врата, стоеше трети и гледаше през прозореца с кръстосани на гърба ръце. Той със сигурност не ги видя.

Балди искаше да се заеме с мъжете до камината, но Ласитър му посочи с ръка да се погрижи за пазача на портала, след като той самият се справеше с картоиграчите.

Барманът кимна няколко пъти в знак, че е разбрал.

С насочена пушка, Ласитър излезе от прикритието си и тръгна безшумно към двамата. Бяха твърде погълнати от картите, за да го забележат веднага. Едва след като той се спря до масата, мъжете погледнаха нагоре. Видът на паркъра ги накара да се вкаменят. Ласитър постави пръст на уста и кимна на Балди, който вече се придвижваше с френската карабина в ръка като с някой боздуган.

Той замахна с оръжието и пазачът се срути на място. Барманът го хвана и го пусна леко на пода, после го сграбчи за якето и го издърпа до стената.

Мъжете пред Ласитър се стреснаха, когато Балди удари. И двамата погледнаха към него с широко отворени очи и вдигнаха нагоре ръце. Единият от тях, слаб и блед, не беше пуснал картите. Ласитър ги взе и ги хвърли на масата.

— Нищо не искаме от вас. Интересува ни само Шейла. Няма смисъл никой да се озовава на земята с дупка в черепа. Това ще зависи единствено от вас самите. Къде е тя и кой е при нея?

Мъжете го гледаха втренчено, като че ли беше от друг свят. После се обърнаха към Балди, който идваше към масата с насочено оръжие. Когато той се спря, отново погледнаха към Ласитър.

— При Шейла има двама мъже — каза бледият тип с дрезгав глас. — Горе първата врата. Но те ще стрелят веднага. В Шейла, разбира се.

— Не можеш ли да ги извикаш тук? — попита Ласитър, при което сърцето му така биеше, че без малко щеше да се пръсне. Следващата крачка не беше вече детска игра. Ставаше въпрос за човешки живот. За живота на Шейла. Тя беше изнудвана, но бе приела този факт, дори беше готова да продължи да търпи. Това обаче бе несъвместимо със схващането на Ласитър за морал, благоприличие и

справедливост. Ако сега нещо ѝ се случеше, то щеше да бъде само по негова вина. По тялото му изби пот на едри капки.

Бандитът поклати глава.

— Уговорено е. При опасност ние трябва да отидем горе.

— Възможно е, когато... — каза другият и веднага млъкна отново.

— Възможно е, когато? — попита Ласитър и се прицели в него.

— Храната им се свърши — едва изрече изплашено мъжът.

Ласитър си пое дълбоко дъх. Толкова дълго не можеха да чакат. Може би тюленът и хората му щяха да се появят всеки момент.

Погледна Балди и посочи към двамата, обърна се и се затича нагоре. Взе три стъпала наведнъж. След миг застана пред вратата с готова за стрелба пушка. Спря се само за секунда. Трябваше да действа, и то светкавично бързо. От това зависеха много неща.

Със скок на пантера се хвърли напред и влетя заедно с вратата в помещението.

Вдигна се страшен тропот, трясък и прах.

Ласитър политна с глава напред в стаята, преобърна се, при което огледа положението, направи още едно кълбо и застана на крака точно пред Шейла.

Двамата мъже бяха застанали до вратата и хвърляха зарове, отдалечени на повече от десет крачки от русокосата красавица, която седеше в дъното на помещението на стар английски диван. Когато Ласитър влезе с гръм и трясък през вратата, Шейла нададе истеричен вик. Тази дандания я стресна и я върна рязко в действителността.

Мъжете скочиха от столовете и посегнаха към револверите. Едва бяха ги извадили от кобурите и се бяха прицелили, когато Ласитър се приземи пред Шейла и защити с тялото си ужасената жена.

Не се поколеба и дръпна и двата спусъка. И без друго нямаше да може да възпре бандитите с думи. Оръжията им блеснаха в същия миг.

Паркърът изтреця като оръдие. Цялата къща се разтресе и от покрива и стените се посипа вар и прах. На стъпка разстояние блеснаха пламъчетата от дулото на двуцевката. След тях се понесе пушек, който се разпространяваше страшно бързо, докато с трясък и свистене сачмите излитаха от двете цеви във въздуха. Бандитите бяха улучени.

Къде бяха отишли техните куршуми? Ласитър предполагаше, че сачмите ги бяха увлекли обратно.

Пусна паркъра и се обърна.

Шейла бе скочила и се хвърли на врата му.

— Знаех си, че ще дойдеш! — каза тя, хлипайки.

Ласитър я привлече здраво към себе си. Беше я освободил. Беше успял да я отърве невредима от ръцете на бандитите. Невероятно щастлив, държеше Шейла в прегръдките си и я притискаше към тялото си. Тя сякаш не чувстваше нищо друго. Целуваха се и се милваха с все по-голяма страст, докато Балди, обзет от паника, не се втурна вътре и не сложи край на това.

— Ласитър! — извика той възбудено. — Те идват. Мъжете, които пазеха в града пред кръчмата, и още други. Повече от дузина са.

Ласитър и Шейла се откъснаха един от друг изплашени. Балди стоеше на прага и се оглеждаше с широко отворени очи.

— Те са вече тук! Яздят направо към портата — той едва дишаше, обърна се и хукна надолу.

Ласитър хвана Шейла за ръката и двамата се затичаха след него. Взеха стъпалата на един дъх и се спуснаха през дългата всекидневна към портала, който Балди беше отворил. Той също бе цапардосал яко двамата мъже на масата.

— Ще доведе конете! — извика барманът и се понесе с дълги скокове натам.

Ездачите вече се чуваха, но все още не се виждаха. Дърветата и високият трънак до оградата и портата ги скриваха. Но те се приближаваха с всеки изминал момент.

Ласитър хукна с Шейла след Балди. Сега тримата попаднаха в зрителното поле на ездачите. Но и те също можеха да виждат дузината конници. Веднага се понесоха викове и затрещяха изстрели.

Покрай ушите на Ласитър и Шейла застрашително прелитаха куршуми, но след няколко секунди двамата се добраха до дълбоката сянка, която хвърляше плевнята.

Балди вече галопираше с конете. Насочи ги към тях и спря внезапно.

Ласитър вдигна високо паркъра и дръпна двата спусъка. По време на гръмотевичния шум, произведен от двойния изстрел, който накара въздуха наоколо да затрепти, той се метна на седлото, издърпа

Шейла до себе си и сръга с шпори кафявия жребец. Един до друг с Балди, те препуснаха около плевнята, прескочиха оградата и продължиха в галоп.

Яздеха на юг. Ласитър се придържаше плътно до бармана, защото не познаваше местността. Насочиха конете към един от скалните масиви, за да се измъкнат там от преследвачите.

В бърз галоп бандитите се носеха след тях. Нямахме да се откажат така лесно. Щяха да ги следват през гори и планини. Постоянно трещяха изстрели и свистяха куршуми.

Разстоянието между преследвани и преследвачи бе не повече от петстотин ярда. Но поради трудно проходимия терен видимостта беше много малка. Бандитите стреляха като побеснели. Преследването не трябваше да продължи много. Те искаха да настигнат Шейла и двамата мъже преди скалите, защото след това съществуваше реалната опасност да ги загубят в лабиринта от канари.

Шейла седеше в скута на Ласитър, обвила здраво ръце около него, притискаше пламналото си лице към врата му и постоянно гледаше през рамото му назад. Той усещаше, когато тя виждаше хайката преследвачи, защото тогава се вкопчваше още по-здраво в него.

Малко преди Ласитър и Шейла да навлязат между скалите, конят на Балди бе улучен. Цвилейки пронизително, животното се срути, както галопираше. Барманът отхвъркна във въздуха. Конят се строполи на земята, вдигна облак прах, преобърна се два пъти, блъсна се в един огромен дънер и остана там.

Балди не се виждаше. Бе потънал в облака прах, който с всяко премятане на животното ставаше все по-дълъг и по-дълъг и се носеше на тласъци напред.

Ласитър спря коня. В следващия миг Шейла така здраво го обгърна с ръце, че без малко щеше да му изкара въздуха. Тя закрепця пронизително и истерично.

Преследвачите ги приближаваха.

Ласитър отпусна юздите и отново пришпори животното напред. След две конски дължини една скала предлагаше добро прикритие. Изстрелите спряха веднага, но за сметка на това прозвуча див вик.

— Балди! — изхлипа русокосата красавица.

Щеше да бъде самоубийство да спрат, а камо ли да се върнат назад. Тя го знаеше. Но барманът ѝ беше верен. За Шейла не беше тайна, че бе влюбен в нея и бе готов да даде всичко, за да бъде щастлива.

— Какво ще стане с него? — изстена тя и потърси погледа на Ласитър.

— Може би ще се добере до някое прикритие и те ще преминат покрай него, защото искат нас.

Шейла погледна назад, а сълзите продължаваха да текат по красивото ѝ лице.

Първите скали се показаха и Ласитър насочи към тях коня, който видимо бе започнал да отпада. През време на това лудо преследване животното бе носило на гърба си два товара.

Земята стана по-твърда. Още зад първата канара Ласитър подкара кафявия жребец в друга посока, като постоянно оглеждаше почвата. Конят не оставяше следи. След известно време Ласитър отново препусна в тръс и насочи жребеца към една клисура, която водеше нагоре и бе толкова широка, колкото да мине спокойно през нея само един ездач. После отново смени посоката. Вече не можеше да види преследвачите. Дори не ги чуваше.

Подкара коня ходом по една пътека, достигна до някакво плато, гъсто обрасло с дървета и храсталаци, мина покрай него, като постоянно търсеше сигурно прикритие. Можеше да обгърне с поглед цялата местност на юг. Беше му необходим половин час, за да съзре ездачите. Най-напред видя гъст облак прах между скалите. Минаха още десет минути, докато стана възможно да разпознае преследвачите. Разстоянието беше около две мили. Яздеха точно в обратна посока.

— Там долу са — каза той. — Загубиха следите ни.

Шейла погледна надолу.

— Какво ли са направили с Балди?

— Нищо! Балди не е човек, който ще се остави да го хванат. Освен това те нямаха време да се занимават с него, иначе да бяха ни загубили по-рано от погледите си. Бъди сигурна, че той все някога ще се появи отново.

Слънцето бе залязло и над обширната планинска местност падаше здрач. Ласитър обърна коня и препусна към стърчащата стръмна скала, която граничеше на север с платото.

Когато стигна там, спря, пусна Шейла на земята и също слезе от седлото.

Тя го прегърна, а Ласитър я притисна към себе си. Колко възбуждащи бяха целувките ѝ!

— Те не са застреляли Балди, нали? — прошепна русокосата красавица между две дълги целувки.

— Бандитите изобщо не са го хванали! — отвърна той.

— Ако е попаднал в ръцете им, трябва да го освободим — каза Шейла.

— Разбира се.

Целуваха се, докато дъхът им спря. Отдадоха се изцяло на своето опиянение, отпуснаха се на колене и най-накрая легнаха в тревата. Шейла бе топла и мека. Ласитър я обърна и проникна в нея отзад.

Тя желаше движенията му да бъдат по-бързи и по-силни. И той го правеше. Дълго време тя нямаше да издържи. Оргазмът вече приближаваше. Ласитър усещаше вълните, а сладострастните ѝ стенания бяха достатъчно красноречиви. Познаваше този момент при нея.

Най-накрая двамата буквално рухнаха на земята. Като простреляна, Шейла лежеше в ръцете му, цялата обляна в пот, и изобщо не беше в състояние да се помръдне. Ласитър целуна влажното ѝ чело, очите, розовите зърна на прелестните гърди.

— Къде ще бъдем утре, Ласитър? — искаше да знае тя. Гласът ѝ прозвуча сънливо.

— Трябва да се върнем в Мидъл Таун, ако не искаме да загубим.

Шейла замълча известно време. Той мислеше, че е заспала, но я чу да казва:

— Ще говоря със съдията!

— Негодниците вече са го подкупили! Както и шерифа!

— Така бързо не може да стане.

Ласитър я целуна и я притисна към себе си. Това беше държанието, което той знаеше от времето, когато Мидъл Таун бе все още „нейният“ град.

Шейла започна да отвръща леко и нежно на целувките му. Той искаше да се освободи от прегръдката ѝ, за да разседлае кафявия жребец. Но за това беше твърде късно. Тя го придърпа върху себе си.

Отдавна се беше стъмнило. Звезди блещукаха на небето. Бе полунощ, когато Ласитър най-сетне успя да се погрижи за коня, този славен другар.

Шейла разстла спалния чувал и се мушна в него. Простена щастливо, когато той се притисна до нея. Прегърнаха се и продължиха сладката игра, докато Шейла задряма. Далечно на изток звездите започнаха да избледняват.

9.

На другата сутрин Ласитър установи, че бандитите продължават да ги търсят упорито. Причината му беше ясна. Той бе разобличил тази сбирщина и понеже на банкера в Канън Сити не му се удаде да го подкупи, оставаше само да го унищожат, ако искаха да продължат „бизнеса“ си.

Ласитър не си правеше никакви илюзии и бе предвидил, че те ще схванат дяволски бързо сегашното положение.

И точно така се развиха нещата.

Той яздеше в посока Мидъл Таун през прорязаната от пропасти и клисури скалиста местност. Нищо не убягваше от погледа му. Ако го пипнеха, бандитите нямаше да проявят и капка милост.

Ласитър се оглеждаше наоколо и заради Балди.

И двамата бяха изненадани, когато следобяд видяха един ездач и разпознаха в него бармана. Той също ги бе съзрял и насочи коня си към тях, размахвайки над главата френската карабина.

Ласитър спря, Шейла се облегна на него и се усмихна щастливо.

— Балди! Той е жив! — извика тя.

Ласитър се засмя.

— Какво ти казах!

Барманът се приближи в тръс, ухили се широко и спря пред тях.

— Здравейте!

— Здравей! — отвърна Ласитър и му кимна одобрително. — Откъде взе коня?

— Отмъкнах го тази нощ от ония, които застреляха моя жребец. Накъде сте тръгнали? Към града ли?

— Да, така възнамеряваме! — каза Шейла. — Това бе ужасно падане, Балди! Ранен ли си?

— Не си струва да говорим! — усмихна се барманът. — Пътят към Мидъл Таун е свободен. Преди два часа ги видях да яздят отново на юг.

— Искам да говоря със съдията! — каза тя.

Балди я погледна втренчено.

— Той трябва да застреля шерифа, когото бандитите натресоха на града и назначиха за съдия-изпълнител човек, който няма достатъчно кураж, за да излезе срещу тази сган. Не са чак толкова силни. Трябва да ги настъпим по мазола и сами ще си подвият опашките.

Ласитър остави кафявия жребец да върви, а Балди обърна своя кон. Един до друг те продължиха ездата. Барманът не откъсваше поглед от Шейла. Личеше си, че си е загубил ума по тая жена. На Ласитър не му убягна, че Балди гледаше на него като на съперник и затова го мразеше до смърт. Владееше се и се биеше заедно с него само защото бе от полза за Шейла.

С падането на мрака достигнаха Мидъл Таун. Преминаха незабелязани от никого през града, избегнаха ярко осветената Майнстрийт и спряха на двеста ярда от къщата на съдията в началото на една тъмна уличка.

Шейла се спусна от коня.

— Почакайте! Първо искам да говоря сама с него.

— Смятам, че е неразумно! — каза Балди. — Бандитите отдавна са го обработили. Той може да им бъде полезен, за да ти поставят капан.

— Познавам съдията Форест малко по-добре от тебе, Балди! — отвърна рязко тя.

После остави двамата мъже, пресече тъмната страна на улицата и потъна в сянката на голямата къща. Някои прозорци светеха. Не виждаха Шейла, но я чува да говори. Малко след това се затвори врата и отново се възцари тишина.

— Тя е чудесна жена! — каза Балди.

— Вярно е.

— Съжалявам, Ласитър! Когато пристигна, те намразих. Мислех си само колко дълго и колко много те бе очаквала тя. Шейла заслужава по-добър живот: някой да дойде и да я носи на ръце.

Думите му преминаха в горчива въздишка.

Ласитър постави ръка на рамото му.

— Двамата ще се погрижим да ѝ бъде по-добре. На първо време ще я отървем от тази сган.

— Ти отново ще си тръгнеш някой ден, Ласитър! Не можеш да ме заблудиш, и нея също.

— Тя знае, че не мога да остана.

— Ще се боря за нея, докато я спечеля.

— Това е твое право.

— И няма да те питам за разрешение!

— Още по-добре!

— Значи си наясно, че искам да бъде моя?

— Как мога да те спра, когато не съм тук?

— Нека да станем приятели, Ласитър!

— Съгласен!

Балди искаше да каже още нещо. Но в този момент чува да се отваря входната врата. Двамата погледнаха нататък. Показа се сянка. Бе Шейла. Извика ги в къщата.

Съдията Форест беше висок, стар мъж, с бели коси и със светли, сериозни очи. Той се усмихваше приятелски, докато поздравяваше мъжете и подаваше ръка на всеки.

— Ние не само ще прогоним бандитите, но ще ги арестуваме и ще направим процес — обясни съдията с малко дрезгав, старчески глас. — През цялото време няма да мога да мисля за нищо друго. С вас двамата ние ставаме почти дузина — той вдигна ръце. — Знам, че това не е достатъчно, защото всички без изключение са простовати хора, които щом имат вече оръжие в ръката, стрелят по каквото им падне. Но негодниците, с които трябва да се биете, са от съвсем друг сой. Балди, може би ще е най-добре, ако отидеш при заселниците на запад и потърсиш привърженици. Вие, мистър Ласитър, както ми каза Шейла, не се ориентирате лесно в нашата област. В тези времена винаги е по-добре да сте по двама. Щом като съберете достатъчно хора, ще ги призовем, ще нападнем изненадващо стаята на шерифа и ще го поставим под ключ. Шейла предложи да ви назначим за съдия-изпълнител. Ако сте съгласен, ще бъде удоволствие за мен да го направя.

— Може ли да ви дам друго предложение, Ваша светлост? — отвърна Ласитър.

Съдията кимна. Шейла и Балди го погледнаха напрегнато.

— Изглежда, че никой от бандитите в момента не е в Мидъл Таун. Трябва да използваме този случай. Назначете Балди за съдия-

изпълнител. Ние веднага ще отидем при шерифа и ще го арестуваме. После ще препусна към Канън Сити, ще заловя шефа на бандата и ще го доведе тук.

— Шейла ми разказа — съдията се изкашля. — Но разполагате ли с доказателства срещу мистър Самюел Патен? Той е banker, мъж с влияние и власт.

— Ако мошеникът е затворен тук под ключ, ще съберем доказателства срещу него — каза Ласитър.

Старият човек се замисли.

— Искате да тръгнете сам?

— Имаме събрани дузина мъже! — възрази Шейла разпалено. — Те трябва да го съпроводят! Сигурна съм, че bankerът ще окаже съпротива.

— Как си представяш това, Шейла! — възрази Ласитър. — Ние сме дванайсет и те са дванайсет. Нахвърляме се един върху друг, докато на двете страни останат живи половината хора? — Той поклати решително глава. — Такъв като bankerа може да докопаш само с изненада. Ако една дузина въоръжени мъже влезе в банката, това ще бъде сигнал за нападение.

— Вярно е — каза съдията и погледна Ласитър. — В този случай наистина човек ще има преимущество, ако е сам. А какво ще стане по-нататък? Сигурно ще са необходими помагачи?

— Тук мистър Форест е прав, Ласитър! — каза Шейла и му хвърли заповеднически поглед.

— Ако успея да вляза в банката незабелязан, ще го пипна. Може би няма да бъде даден нито един изстрел. И тук ще трябва мъже. Нека първо да арестуваме шерифа, този негодник. Ако bankerът е зад решетките, ще се явят и свидетели. Само по този начин ще накараме хората да не се страхуват.

— Това, което мистър Ласитър ни предлага, не е за пренебрегване, Шейла — каза съдията.

— Въпреки всичко не ми допада, че той иска да тръгне сам! — продължи да упорства тя.

— Аз ще отида с него — каза Балди решително.

— Ти ще си нужен тук като съдия-изпълнител — остана непреклонен Ласитър. — Предлагам да преминем към действие, Ваша светлост, за да се разбере още днес в Мидъл Таун, че шерифът е

арестуван. Превърнете стаята му в малка крепост и останете там на сигурно място. Това се отнася и за теб, Шейла.

— Ще се погрижа за всичко, Ласитър! — увери го барманът.

Съдията пристъпи към бюрото, което представляваше истинско произведение на изкуството. Беше направено от абанос и украсено с изкусна дърворезба.

Балди, барманът от кръчмата на Шейла, се закле над библията, че ще изпълнява съвестно длъжността на съдия-изпълнител. Минута по-късно той и Ласитър се отправиха към стаята на шерифа.

Шейла ги последва с конете.

Беше още рано вечерта. По Майн стрийт цареше оживление. Тротоарите бяха пълни с хора, които бързаха да направят последните покупки. В къщите и дюкяните вече светеше, уличните фенери също бяха запалени. Никой не обръщаше внимание на двамата мъже. Дори и Шейла остана незабелязана.

Стаята на шерифа бе осветена. Елегантният мексиканец седеше зад писалището. Той повдигна нагоре поглед и се усмихна широко, когато вратата се отвори. Но като видя звездата на жилетката на Балди и паркъра в ръката на Ласитър, усмивката му изчезна. Изглежда, че веднага усети какво му гласеше съдбата. Мексиканецът остана да седи неподвижно и постави ръце на масата.

— В поста си на нов съдия-изпълнител ви обявявам за свален! — изръмжа Балди, като продължи да стои пред бюрото и насочи срещу него колта, който бе извадил още при самото влизане.

— Назначен съм от съдията за шериф! — каза мексиканецът с прегракнал глас.

— Защото сте го принудили! — отвърна барманът и му махна с ръка да стане. — Заплашили сте го, че ще му взривите къщата, ако не се съгласи. Старият човек се вкопчва със зъби и нокти в живота. Той иска да умре спокойно, както бог му е отредил, а не насилствено от ръката на някакви си негодници.

Мексиканецът се изправи. Ласитър му взе колта и бързо го претърси за друго оръжие.

Балди намери ключа за килиите. Двамата заедно го замъкнаха отзад и го затвориха в една от трите килии.

— Какви доказателства имате срещу мен? — попита мексиканецът, когато Балди тръшна вратата след него и превъртя

ключа.

— Съдията в момента подготвя обвинителния акт. Ще ви го връчи лично — каза барманът.

— Още отсега ви предупреждавам, че това няма да ви се размине никак лесно! — усмихна се подигравателно мексиканецът, след като бе преодолял вече шока си. — Много сте малко! Мен ме заловихте с хитрост. Но по този въпрос ще си поговорим още!

— Не се перчи толкова много — каза Балди.

— Ще видим кой се перчи тук! — отвърна мексиканецът.

Барманът мушна ръка през вратата.

— Звездата!

Той се поколеба, но видя, че двамата са насочили оръжия в него, и волю-неволю махна ламаринения знак и го предаде на съдия-изпълнителя на града.

— Ще има да се каете за това! — каза мексиканецът.

Ласитър и Балди размениха по един поглед, после се обърнаха и го оставиха сам.

— Тъмно е — извика той подир тях, след като Ласитър тръшна вратата, която разделяше килиите от стаята.

Барманът се върна още веднъж и запали фенера в коридора между килиите. В стаята хвърли звездата в чекмеджето на бюрото и извика ядосано:

— Трябва да открием кой уби шерифа! Искам да видя този негодник на въжето. Но не чак за деня на независимостта!

Той затвори шумно чекмеджето и се обърна към Ласитър.

— Ще открием убиеца! Веднага ли ще тръгнеш?

— Така смятам! За да мога да изненадам негодника в банката.

Ласитър закачи паркъра на колана.

— Не се притеснявай, ще се грижа за нея.

Балди бързо отиде до външната врата, отвори я и направи знак на Шейла да влезе. Покрай него минаваха хора и го гледаха изненадано. Той ги познаваше и ги поздравяваше учтиво. След Шейла отново затвори вратата.

— Ласитър ще препусне веднага към Канън Сити, за да бъде там на всяка цена преди бандитите. Може да са се отказали вече да ни търсят.

— Аз ще тръгна с него — каза Шейла решително, застана под лампата на тавана, опря ръце на хълбоците и загледа ту единия, ту другия.

— Какво? — Балди бе ужасен. — Ти искаш... — той повдигна глава. — Ласитър, чу ли? Би било безотговорно...

— Чувствам се сигурно в присъствието на Ласитър! — прекъсна тя бармана.

— Но... Ние тук сме достатъчно мъже, за да можем да те защитаваме! — извика Балди.

— Аз също смятам, че е по-добре да останеш тук — възрази Ласитър.

— Чу ли! — наежи се барманът.

— Ще те съпроводя! — отвърна Шейла упорито. — Не мога да боравя с оръжие. Но четири очи виждат по-добре от две. В един момент ще бъдеш доволен, че си ме взел със себе си.

Почука се и четирима мъже влязоха. Зад тях се показва белокосата глава на съдията.

— В нашия град имаме много смели хора! — каза той весело и си потри ръцете. — Всичките са ваши помощници, Балди! Шерифът в килията ли е?

Съдията искаше да види мексиканеца. Барманът пристъпи към въртящата се врата, блъсна я и го пропусна в коридора. Той и четиримата новодошли, които трябваше да му станат помощници, го съпроводиха до килиите.

Шейла стоеше изчаквателно пред Ласитър.

— Ще взема коня на Балди! — каза тя. — Той сега няма нужда от него. А ако му потрябва, в обора ми има достатъчно други.

Ласитър се ухили.

— Ще бъде дяволско препускане, не си прави никакви илюзии! Ще тръгнем сега и ще останем на седлата до утре призори.

Тя само се усмихна.

Мъжете се върнаха обратно в стаята. Ласитър и Шейла вече бяха тръгнали към вратата.

— Ние потегляме! — извика той.

— Шейла! — Балди се промъкна напред. — Шейла! Но това е лудост!

Ласитър отвори и излезе на улицата. Шейла тръшна вратата след себе си и го последва, потичвайки. Беше вързала конете пред къщата. Метнаха се на седлата и препуснаха.

При кръчмата спряха за малко, защото Шейла искаше да се преоблече и да приготви провизии. Ласитър взе муниции. Всичко това трая само няколко минути.

Напуснаха града и се спряха на пътя, чиято светла, прашна лента се виждаше добре. Луната не светеше, но звездите блестяха в цялото си великолепие.

Както Ласитър бе казал, яздиха през цялата нощ. Когато се зазори, напуснаха пътя и оставиха конете да се напоят на един близък вир. Дватама се поразтъпкаха и после отново продължиха. Ласитър постоянно ускоряваше темпото. Искаше да бъде в Канън Сити преди бандитите и преди банкерът да е узнал, че е избягал от хората му с Шейла.

Когато пристигнаха в града, слънцето отдавна бе изгряло. Продължиха до пазарния площад, там спряха и слязоха от конете. Ласитър даде на Шейла юздите на кафявия жребец и тръгна сам, а тя бавно вървеше с двата коня след него.

10.

Ласитър използва задния вход на банката, защото отпред на улицата бе успял да хвърли бегъл поглед през един от прозорците. В салона с гишетата имаше цяла група мъже, които не му приличаха на клиенти, а по-скоро на хора, които си играят с револвера.

Задната врата бе заключена. С джобния нож му се удаде без проблеми да счупи ключалката.

Без да срещне жива душа, той стигна до стълбището и бързо се изкачи нагоре.

Самюел Патен се занимаваше с месечното приключване, когато отварянето на вратата привлече вниманието му. Банкерът погледна разгневено нагоре, защото някой се бе осмелил да влезе, без предварително да е почукал и да е изчакал разрешението му да го стори. Изглеждаше като паднал от небето, когато го видя да влиза в стаята.

Думите застинаха на устните му.

— Ласитър!

Устните му едва се помръднаха. Самюел Патен беше пребледнял като смъртник.

Ласитър затвори вратата зад себе си, пристъпи напред и насочи паркъра срещу него.

— Виждам, че сте изненадан! Но аз ви предупредих, че ще се върна отново. Всичко беше само големи обещания.

Банкерът бързо се съвзе. За да не стане някакво недоразумение, постави ръце на писалището и се обърна заповеднически към Ласитър.

— Как влязохте в банката? Ще накарам шерифа да ви арестува.

— Аз съм тук! Какво значение има през кой прозорец или през коя врата съм дошъл, а може и през комина. Знаете защо съм тук, проклет кучи сине. Предупредих ви! Вместо да си спасят кожата и да напуснат околността, вашите хора отвлякоха любимата ми, за да ме пипнат. Но сметките им излязоха погрешни!

— Страшно ще се каете за всичко това, Ласитър! — извика банкерът.

Ласитър вдигна паркъра, така че Самюел Патен можеше да гледа направо в двойното дуло.

— Не ме заплашвайте! Не търпя подобни неща! Арестуван сте! За отвличане, убийство, изнудване и така нататък.

— Убийство? — учуди се банкерът.

— В Мидъл Таун бе застрелян шерифът! Той пречеше на вас и на сделките ви. Това е убийство от низки подбуди. Човече, не искам да съм на вашето място. Наистина не искам. Станете!

Самюел Патен се подчини и се надигна безшумно. Ласитър заобиколи масата и го обискира.

— Нямате никакви доказателства срещу мен! Всеки съдия ще ме пусне отново.

Ласитър се ухили.

— Съдиите, които сте подкупили или по някакъв начин сте накарали да омекнат! Но не и съдията, при когото ще отидем. Него си го бива. Сигурен съм, че ще ви изпрати на бесилото, ако се докаже, че вие сте виновен за убийството на шерифа в Мидъл Таун.

Ласитър изви ръцете му на гърба и ги заключи с белезниците, които извади от чантата.

— Не знаете какво правите, Ласитър!

— Знам! Но вие не сте наясно каква каша сте забъркали с хората си тук в последно време. Сега ще трябва да си платите.

— Вие ще си платите! — изсъска разгневен банкерът. — Нямате никакъв шанс да излезете от тази къща жив.

— Това вече веднъж сте ми го пророкували! — каза Ласитър и постави двойното дуло на паркъра под брадата му. — Само не се надявайте на хората си долу в банката. Ще стрелям, ако те посмеят да се намесят. Ще дръпна двата спусъка. А това ще ви откъсне главата. Така че по-добре не разчитайте на тях.

Самюел Патен се втрени в него с безизразен поглед и както стоеше, се хвърли напред и се опита да забие чело в лицето му.

— Убийте ме! — извика той с прегракнал глас.

Ласитър го отблъсна с приклада на паркъра и го фрасна с дясната ръка по брадата така, че той отново седна, катурна се назад, стовари се

на задните си части, поклати замаяно глава и се опули недоумяващо, защото не можеше да схване какво му се бе случило.

Беше нужно известно време, докато погледът му се избистри.

Ласитър чакаше.

— Проклет кучи син! — извика гневно банкерът, скочи на крака и се опита повторно да се нахвърли върху него. Но Ласитър държеше двойното дуло на едрокалибрената пушка пред устата му и той отново седна безмълвно.

— Стига вече! — каза вбесен Ласитър. — Още веднъж и наистина ще дръпна спусъка.

Самюел Патен го гледаше втренчено.

— И в ада ще се проклинате!

На този мошеник просто не можеше да му се помогне. Ласитър отиде до него и го изправи на крака.

— Немезида е навсякъде и ни чака!

Той тръгна към вратата, а банкерът се запрепъва пред него.

По същия път, по който стигна до Самюел Патен, Ласитър напусна къщата. Само че сега със себе си водеше и банкера. Спряха под рамката на вратата. Шейла стоеше готова с конете. За секунди щяха да бъдат извън града. Въпреки това му дойде наум, че може би щеше да е по-добре, ако бе тъмно. Но само дявол знаеше дали щеше да завари Самюел Патен в банката късно вечерта.

Шейла беше вече на коня. Ласитър бързо качи банкера отгоре. На него предостави седлото, а той се метна зад него. Те препуснаха през портата на двора по страничната улица, а след това се насочиха към покрайнините на града.

— Мистър Патен! — прозвуча глас от къщата до банката.

И тримата заедно се обърнаха. Мъжът стоеше на задната врата, с ръка на бравата. Той беше от хората, които Ласитър бе видял преди това в салона с гишетата. Ясно му личеше.

За револвера му разстоянието беше твърде голямо, но той видя, че Ласитър бе насочил отстрани паркъра към банкера. Рязко се обърна, втурна се в банката и трясна вратата след себе си.

— Напред! — извика Ласитър.

Шейла пришпори коня си. И тя усещаше, че състезанието вече е започнало. Един до друг галопираха по тясната уличка, която водеше извън града. Тропотът на копитата трещеше като гранатен огън. След

уличката минаха с гръм по малък дървен мост. Препуснаха покрай последните къщи и излязоха на открито. Понесоха се покрай зеленчукови градини. На една ливада пасяха коне. Зад тях се виждаше стадо говеда.

Но те не забелязваха всичко това. Нито Ласитър, нито Шейла, а още по-малко банкерът.

Тримата гледаха назад. Колко далеко и колко на брой бяха преследвачите? На Ласитър му бе ясно, че трябваше да държи под око и околността отпред. Онази хайка, която беше предвождана от Робърт Чейс, тюлена, със сигурност бе на път към Канън Сити, за да получи нови указания от Самюел Патен.

Трябваше да бъде постоянно нащрек, за да не попадне с Шейла и банкера между двете групи преследвачи. По тази причина Ласитър в началото се придържаше малко на изток, вместо да препусне направо на юг.

След две мили се натъкнаха на Арканзас. Известно време газеха в плитката вода. Когато изкачиха стръмната стена на реката, в далечината видяха група ездачи.

Ласитър препусна в тръс до едно прикритие и спря. Шейла яздеше плътно до него, насочила уплашен поглед към конниците, които неотклонно ги следваха.

Ласитър ги определи на половин дузина. Групата, която беше на пост в банката.

Оставаше само едно спасение: ако не успееше да се отърве от тези кучи синове, трябваше да открие огън по конете. В очите на Самюел Патен имаше надежда, но за това едва ли можеше някой да му се сърди.

Конниците яздеха по посока на река Арканзас и минута по-късно изчезнаха зад една гора. Ласитър препусна с Шейла и банкера по-нататък. Слънцето залязваше. Той се движеше по продължението на тесен каньон и точно когато откри една пътечка, по която можеше да стигне до дъното му, видя конниците зад себе си. Ласитър премълча за това пред двамата и заслиза по пътечката. На дъното на каньона вече цареше тъмнина. Сред дърветата и гъстия храсталак той не продължи да язди на юг, а обратно на север.

Останаха до късно през нощта на седлата, докато не стана твърде опасно. Спряха под група дървета и слязоха от конете. Ласитър заведе

банкера до една млада акация, отвори белезниците и го накара да обгърне с ръце ствола на дървото. После отново ги затвори. Самюел Патен мълчаливо се отпусна на земята. Стойката не беше никак приятна за него. Сигурно щеше да се събужда няколко пъти през нощта. Ласитър ще трябваше да хвърля по едно око натам.

Той разседла конете и се погрижи за тях. Шейла се зае с провизиите. Ласитър освободи още веднъж банкера от белезниците, за да може да се нахрани. После пак го заключи за акацията.

В каньона мракът беше непрогледен. Само високо над тях се виждаше ивица небе, обсипано със звезди.

Ласитър взе спалния чувал и под ръка с Шейла заобиколи конете. На достатъчно разстояние от Самюел Патен се отпуснаха до скалната стена. Легнаха в тревата и започнаха да се целуват и гаят, като същевременно се събличаха. Той се обърна по хълбок и тя го обкрачи.

Шейла го прегърна и се притисна в него, целуна го и заигра с език в ухото му.

— Искам дете от теб — прошепна тя нежно и любвеобилно. — За спомен от теб.

— Може би вече си бременна — отвърна той също така тихо и ласкаво и я целуна по лицето.

— Не вярвам! — Шейла впи устни в неговите. — Тогава не се получи, защото ти не искаше.

— Това вече не е пречка!

Тя се притисна в него, повдигна задничето си и пак го отпусна надолу.

— Тогава ела, любими мой! — прошепна Шейла.

Тя се движеше ритмично. Той само стоеше и я държеше в ръце. Едва след като Шейла стана побърза, Ласитър се облегна назад и загледа нагоре към звездите. Тя се разгорещи, обля се в пот, задъха се и застана. Когато оргазмът настъпи, той почти я надигна. Изтощена, Шейла рухна върху него, Ласитър я прегърна и я залюля като дете.

По-късно те се мушнаха в спалния чувал и се притиснаха един до друг. Близостта събуди още веднъж у Шейла неподражаемата ѝ бликаща, чувствена наслада.

Бе късна нощ, когато най-накрая се укротиха. Плътно един до друг, ръка за ръка, те заспаха.

Въпреки това, когато на другата сутрин слънцето изгря, тримата бяха вече на конете. Далечно на запад то като че ли изплува направо от горите и ливадите огненочервено и обвито от пурпурно небе.

Очертаваше се горещ ден.

Преследвачи не се виждаха дори и след като напуснаха каньона. Понеже той се бе движил на север, беше заблудил хората на банкера. Ласитър язди до Арканзас. Там искаше да напои конете и след кратка почивка да се върне обратно.

Той потърси място до реката, което да бъде скрито за погледите и от другия бряг. Намери сенчесто местенце под едни върби, чиито клони се простираха навътре над водата и висяха в нея. В този зелен тунел те слязоха от седлата. Ласитър нареди на банкера да вземе юздите на конете и да ги държи. Животните стъпиха с предните крака в реката, наведоха глави и загълтаха жадно.

Шейла клекна на брега, изми си лицето и пи вода от ръцете. Ласитър напълни двете шишета и ги закачи на седлото на коня си. Банкерът стоеше в сянката и не се помръдваше.

— Ако искате да пиете, ще ви сваля белезниците! — предложи му Ласитър.

Но Самюел Патен поклати глава. В очите му блестеше пламък. Омраза? Гняв? А може би и двете.

След един час почивка те изведоха животните от зеления тунел под ярките лъчи на слънцето. Шейла вървеше напред. Самюел Патен водеше втория кон. Ласитър го следваше с паркъра в ръка.

Какво беше това?

Той спря на място и хвана банкера за яката. Шейла искаше да се метне на седлото, обърна коня и... изведнъж изчезна.

На Ласитър веднага му стана ясно какво означава това. Той дръпна Самюел Патен към себе си и натисна пушката под брадата му.

— Мъжете трябва веднага да пуснат Шейла и моментално да се оттеглят, иначе ще натисна спусъка! — изсъска Ласитър в ухото на банкера.

Държанието на Самюел Патен показваше, че и той нищо не е видял.

Ласитър чу тежки стъпки на ботуши в зеления тунел, обърна се и понечи да повлече банкера със себе си, но спря на място и преглътна.

Мъжът, който идваше с насочен револвер срещу него, не беше от хората на Самюел Патен.

Бе Стенли Кампел, едноокият!

Банкерът се усмихна предпазливо, защото не знаеше дали в лицето на този едър мъж имаше враг или приятел.

Стенли Кампел опря револвера в гърдите на Ласитър и се усмихна като дявол.

— Хубаво ни разиграва насам-натам, Ласитър! — каза вбесен той. — Но сега си ни в ръцете. Пусни пушката!

Едноокият му взе колта, а Ласитър пусна паркъра в тревата. Очите на Самюел Патен блестяха.

— Пипнах го! — извика силно той.

Братята Кампел не бяха сами. До Анди Кампел, който държеше Шейла притисната към себе си и бе насочил револвера срещу нея, стояха още двама мъже. Те бяха от същия сорт. И най-важното — добре въоръжени. Но иначе имаха много изпаднал вид. Един подир друг те излязоха от храсталака зад коня на Шейла.

— Може ли да представя джентълмените? — каза подигравателно Стенли Кампел. — Анди го познавате! Този тук е Клей Алисън, брат на Джо, и Крис Йорк, стар приятел на Лей Фишер, който също ти тежи на съвестта. Да, те двамата са си наумили нещо лошо.

Мъжете бяха втренчили в него изпълнени с омраза очи.

— Реката е достатъчно дълбока. Ще ти вържем камък на врата, проклето копеле. Първо ще се удавиш, а после рибите ще те изядат — каза злобно Крис Йорк.

— Ключът за белезниците се намира в десния джоб на ризата му — обади се Самюел Патен, преглътна бързо и огледа всички последователно.

Анди Кампел стоеше с Шейла отзад. Бедното момиче умираше от страх. Ласитър се прокле. Не трябваше изобщо да я взема със себе си. При Балди щеше да бъде в по-голяма сигурност. Никога нямаше да си го прости.

Крис Йорк се приближи до него и закри Шейла. Той му разкопча джоба на ризата, измъкна ключа за белезниците, хвърли го във въздуха, хвана го и задържа ръка пред носа на Самюел Патен.

— Няма да загубите, мистър! — изкряска банкерът.

Крис Йорк се засмя гръмко. Той бе средно висок и дебел. Черната коса под шапката висеше мазна и на фитили на челото му.

— Преди да отключа белезниците, приятел, ти трябва да отвориш касата в Канън Сити! — каза той и се засмя проташки. Другите се присъединиха към него.

Ласитър загриза долната си устна. От колко време мъжете бяха по следите му? Как не бе забелязал тези негодници! Бе направил грешка, а тази страна, знаеше го отдавна, не прощаваше грешки. И най-малките. Сега трябваше да си плати, а Шейла заедно с него. Това бе лошото в цялата работа.

Шейла! Само като си помислеше, че можеха да й сторят нещо, му се повдигаше.

— Ще има да се чудиш? — Крис Йорк се засмя и приятелски удари банкера с кроше в гърдите. — Само че първо искаме да строшим главата на Ласитър. Заради това яздихме толкова дълго. А аз изобщо не обичам да яздя, но трябваше да отмъстя за моя стар приятел Лий Фишер. Когато той те измъкна от банката, ние всички разбрахме, че сме уловили на въдицата голяма риба. Много голяма риба.

— Аз ще ви платя! — каза Самюел Патен с креслив глас.

Мъжете се засмяха.

— Ти какво си мислиш! — Крис Йорк отново го удари с юмрук в гърдите. Явно беше шеф на четворката обесници. — Размерът на възнаграждението го определяме ние — той пак се захили като побъркан. А когато погледна останалите, за да се наслади на триумфа си, те също се засмяха проташки. — Но колко голямо ще е възнаграждението, ще ти кажем едва когато хвърлим по едно око в касата ти, старче!

Отново над Арканзас прозвуча кикот. Крис Йорк се превиваше от смях, удряше се по бедрата и се въртеше в кръг.

Ласитър, разочарован, гледаше втренчено пред себе си. Тези кучи синове бяха виновни, че заради бандата от убийци и изнудвачи сега трябваше да изостави всичко друго. Ако не успееше да закара Самюел Патен в Мидъл Таун, играта за Балди и съдията щеше да бъде загубена. Братята Кампел и двамата негодници щяха да препуснат обратно с банкера, за да го ограбят. Вероятно щяха да вземат и Шейла със себе си.

Но първо щяха да го очистят. Бяха го преследвали дни наред, за да си отмъстят.

Ласитър заоглежда наоколо скришом. Четиримата се занимаваха с банкера. Той бе убеден, че това още в следващия момент можеше да се промени. Щяха да стрелят в него, без да се замислят. В края на краищата, за това бяха яздили толкова далеко.

Ласитър трябваше да направи нещо, за да спаси живота си. Но той носеше отговорност и за живота на Шейла. Тези копелета я бяха взели като заложник, за да го държат с вързани ръце.

Всичко това бяха мисли, които той минута по-късно вече изостави, за да се подчини напълно и изцяло на борческите си импулси.

Крис Йорк искаше да знае колко пари имаше Самюел Патен в касата. Докато банкерът премисляше какво да отговори на мъжете, те го наблюдаваха изпълнени с напрежение. Ставаше въпрос за пари. За много пари! И погледът на Анди Кампел бе залепен за устните на Самюел Патен.

— Двеста хиляди долара! — каза най-накрая елегантният старец е дрезгав глас.

Четиримата мъже се спобутаха, отново избухнаха в смях и зареваха един през друг, наричаха се късметлии, обесници и стари подпалвачи, които най-после са успели да уловят голямата риба. Едва можеха да се съвземат в огромната си радост.

Никой повече не мислеше за съдбата на мъжете, за които искаха да си отмъстят. Всичките бяха станали жертва на алчността си. На никого не му дойде наум, че може би държаха съвсем леко опасния тигър за опашката.

Ласитър се наведе светкавично към паркъра, измъкна четиридесет и пет калибровия колт от колана на Стенли Кампел и се прицели между него и Крис Йорк в Анди Кампел, на когото виждаше само главата и дясното рамо, и стреля.

Мъжете се разтичаха наоколо. Ласитър видя, че Анди се срина улучен, повличайки Шейла със себе си. Той се хвърли с дълъг скок назад и когато падна по гръб, дръпна двата спусъка. Изстрелът тръгна отдолу нагоре. Разстоянието бе точно премерено. Сачмите уцелиха Стенли Кампел, Крис Йорк и Джо Алисън. Тримата се строполиха на

земята и повлякоха банкера, който стоеше полуприкрит зад тях. Ласитър се примири, че е улучил и Самюел Патен, но нямаше как.

Гърмът от паркъра се разнесе над реката, а ехото отекна на другия бряг между хълмовете и скалите. Ято сиви рибари, пляскайки силно с криле, се издигна над върбалака. Бяха почти сто птици, които изведнъж се разлетяха във въздуха. Преди това бяха накацали по храстите и дърветата, но Шейла и мъжете не ги бяха забелязали.

Това не отклони вниманието на Ласитър. Той скочи на крака и се затича към нея.

Едноокият бе мъртъв. Крис Йорк също. Банкерът и Джо Алисън бяха живи. Но за тях сега не го беше грижа.

Умирайки, Анди Кампел бе повлякъл Шейла със себе си и се бе строполил върху нея. Ласитър издърпа мъртвеца от тялото ѝ и ѝ помогна да стане. Нищо не ѝ се беше случило, освен изживяния шок. С блуждаещ поглед тя се втренчи в него. Едва след като я прегърна и притисна към себе си, Шейла избухна в плач. Ласитър я остави да си поплаче и започна да гали гърба ѝ, докато видя, че Самюел Патен се промъква лазешком към Крис Йорк, който бе взел ключовете за белезниците. Ласитър тръгна с Шейла натам и когато банкерът посегна да бръкне в джоба на бандита, го удари с паркъра.

Самюел Патен трепна изплашено и замръзна на място.

Ласитър се наведе, блъсна го настрани, взе ключа и отново се изправи.

Банкерът не бе ранен. Нямаше дори драскотина по кожата. Беше имал дяволски късмет. Тримата бандити пред него бяха мъртви.

Ласитър не искаше да остави мъжете така, нямаше намерение и да пусне конете им на свобода.

Изведнъж Шейла нададе приглушен вик и посочи към отсрещния бряг. Още преди да се обърне, Ласитър сграбчи Самюел Патен и натисна празната пушка в сърцето му.

От другата страна на реката стояха четиримата от хората му. Те не можеха да видят, че паркърът не е зареден. Двойният изстрел ги бе привлякъл насам. Ласитър бе убеден, че съвсем наблизо се намират и другите ездачи. Инцидентът бе подействал неприятно върху Самюел Патен. Ясно му личеше. Кой можеше да знае как щеше да свърши всичко за него, ако Ласитър не бе спечелил схватката. Щяха да опразнят касата в Канън Сити, а може би щеше и да загуби живота си.

— Да се разберем с добро, мистър Ласитър! — каза той с дрезгав глас. — Ще ви платя колкото искате и ви гарантирам, че ще можете да живеете в спокойствие и мир със своята годеница в Мидъл Таун под моята закрила.

— Хората ти трябва да останат отсреща, иначе ще гръмна! — отвърна Ласитър. — Конете, Шейла!

Тя знаеше за какво става въпрос. Огледа се напрегнато да не би съдбата да ѝ изиграе още един лош номер. Мъжете били залегнали в засада в храсталака. Анди Кампел изведнъж застанал зад нея и веднага я дръпнал на земята. Всичко се случило толкова бързо, че не могла да извика, разказваше тя по-късно на Ласитър.

Сега на първо време трябваше да се изтеглят от брега.

Самюел Патен замаха силно.

— Останете отсреща! Не идвайте на този бряг! — извика той на хората си.

Ласитър го блъсна към коня, помогна му да се качи и се метна зад него, с все така насочен паркър срещу банкера. Шейла бе вече на седлото. Един до друг те се изкачиха по стръмната стена на брега.

Преследвачите не се виждаха, но Ласитър знаеше, че те бяха там.

11.

Ласитър притисна хубавата дългокрака жена към себе си.

— Няма нужда да се страхуваш, любов моя. Докато Самюел Патен е в ръцете ни, нищо не може да ни се случи. Трябва само да внимаваме хората му да останат на разстояние от нас.

Шейла се сгуши в него и погледна надолу към ездачите, които се движеха на запад на хиляда фута от тях. Бяха петима мъже. Водач беше тюленът.

Хората на Самюел Патен бяха разбрали, че той с Шейла и банкерът яздят към Мидъл Таун. Целта им беше по някакъв начин да го хванат преди града. Но това не беше никак лесно за тях.

Да, ако Ласитър бе съдия-изпълнител или шериф... Но те го смятаха за ловец на награди за търсени престъпници, а такъв човек по-скоро застрелва жертвата, отколкото я оставя да избяга. Закарва я жива или мъртва. Наградата се заплаща във всеки случай.

Това беше рискът им.

С тази цел Ласитър гледаше да не се издаде пред тях, че принадлежи към Бригада Седем, а следователно работи за закона. Той бе длъжен да предаде заловения престъпник жив, за да може да се възбуди процес срещу него. Ласитър не беше съдия на бандитите, още по-малко техен палач.

Но хората на Самюел Патен не го знаеха. Това беше и предимството му.

— Загубиха ли следите ни? — попита Шейла.

— Не! Изпреварили са ни, за да ни хванат преди Мидъл Таун. Сигурен съм, че една част от тях ни заобикаля от юг, а друга част се намира зад нас. Имат свръзка и всяка група веднага узнава, щом променим посоката.

— Съжалявам, Ласитър! Не съм си представяла по този начин нещата. Ако предполагам, че така ще стане, щях да си остана в града. Излишно бreme ти е не само Самюел Патен, а и аз. Прости ми, скъпи! — тя го целуна леко.

— Ти не си бреме за мен. Забрави това!

Той ѝ помогна да се качи на коня, после отиде до банкера и се метна зад него. Нямаше значение по кой път ще поемат. Ласитър не бе вече в състояние да се отърве от тази паплач. Налагаше се голяма бдителност. Не трябваше да показва на бандитите слабите си места.

Яздеха един до друг. Ласитър държеше неотклонно и демонстративно паркъра до сърцето на банкера, така че да се забелязва отдалеко.

Когато след няколко часа се натъкнаха на пътя, градът вече се виждаше. Там, под дебелия сянка на висок чинар, чакаше един-единствен ездач. Като го съзря, Шейла погледна Ласитър изплашено. Но той продължи непоколебимо да язди по-нататък. Бе Робърт Чейс, тюленът. Когато се приближиха, той подкара коня на сред пътя, така че те трябваше да спрат.

Ласитър мушна дясната ръка под мишницата на Самюел Патен, придърпа го към себе си, вдигна паркъра и задържа двойното дуло под брадичката му.

— Какво искаш, Чейс? — попита той раздражено. — Освободи пътя или ще стрелям. Но тогава главата му ще литне.

— Няма смисъл, Чейс! — каза банкерът с дрезгав глас.

Той се страхуваше, че Ласитър можеше да се увлече и да натисне спусъка.

— Предложете му пари, мистър Патен! — отвърна тюленът. — Много пари!

— Опитай — обясни банкерът плачевно. — Той не може да се подкупи.

— Нищо! — отвърна Чейс, усмихна се злорадо и измери Ласитър със злобен поглед от главата до петите.

— Изчезвай! — каза Ласитър.

— Отдръпни се! — просъска Самюел Патен.

Тюленът се поколеба, замисли се, но остави коня да се оттегли назад от пътя. Спря под сянката и почака Ласитър да каже нещо. Но той и Шейла минаха покрай него, без да обелят нито дума или да го удостоят с поглед.

— Това няма да ти се размине, Ласитър! — извика Робърт Чейс след тях. — Ще има да се каеш, че не се съгласи с щедрото предложение на мистър Патен.

Само банкерът се обърна към него, но също не каза нищо и отново погледна напред.

Те подкараха конете в тръс и малко след това влязоха в града.

Пешеходци, коли, ездачи — всички спряха, за да гледат двамата непознати мъже, които яздеха на един кон до притежателката на кръчмата. Ласитър бе чужденец, съвсем малко хора познаваха Самюел Патен.

Бяха още твърде далеч от стаята на шерифа, когато Балди, съпроводен от четирима въоръжени мъже, се появи на улицата. Радостно, той размаха шапка.

Шейла също метна с ръка. Ласитър се усмихна. Бяха успели.

Придвижваха се напред. Още една конска дължина. Неотклонно той държеше паркъра до сърцето на банкера. Погледът му бродеше навсякъде. Очакваше всичко от хората на Самюел Патен. Не можеше да си представи, че се бяха отказали. Точно сега!

Когато спряха, Балди и придружителите му ги наобиколиха. Барманът взе юздите от Шейла и задържа коня, докато тя слезе. Ласитър скочи на земята, помогна и на банкера да се смъкне от седлото и го предаде на хората на Балди.

— Мистър Самюел Патен! — каза той, когато барманът се приближи до него и му подаде ръка.

Балди кимна.

— Знаех, че ще го доведеш, Ласитър! Изобщо не съм се съмнявал. Затворете го! Ще осведомя съдията Форест.

Четиримата мъже сграбчиха банкера и го заведоха в стаята на шерифа. Ласитър бързо подаде на единия ключа от белезниците. Шейла пристъпи към него и го хвана под ръка.

— Колко станяхте на брой, Балди? — попита тя. — Уверена съм, че сега и Нед Ирланд ще се притече на помощ с файтоните и конярите си, ако го повикаме.

— Събрах вече две дузини мъже — каза барманът, който видимо се гордееше със значката на съдия-изпълнител. — Но бандитите не са се показали още. Сега сме само четирима, но съм сигурен, че щом се чуе първият изстрел, ще имаме повече хора на разположение, отколкото ще са ни нужни. Бързо ще се разнесе новината, че сме окошарили банкера.

Ласитър се огледа. Наоколо се бе образувала тълпа от хора, които искаха да знаят защо Самюел Патен е арестуван.

Балди го побутна заедно с Шейла към стаята на шерифа, а той остана да даде отговор на въпросите.

— Банкерът е ръководител на банда изнудвачи! Ласитър го арестува в Канън Сити, за да бъде осъден тук от съдията Форест. А сега си вървете, хора! Трябва да осведомя съдията.

Ласитър пусна Шейла да влезе пред него и затвори вратата зад себе си. Четиримата мъже излязоха от помещението, където бяха килиите. Единият закачи връзката ключове на куката. Той върна на Ласитър белезниците и ключа и каза:

— Самюел Патен смята, че няма да можем да докажем нищо. Прави се, че не познава мексиканеца.

— Да не би да сте ги затворили в една килия? — попита смаяно Ласитър.

— Не. Но могат да разговарят. Ако трябва, един от нас ще стои на пост, за да не се уговорят нещо помежду си.

Ласитър направи отрицателен жест.

— Съдията ще реши.

Балди скоро се върна.

— Съдията ще бъде тук след един час. През това време можете да видите кръчмата. Занаятчиите започнаха работа преди два дни. През целия ден съм при тях и не ги изпускам от очи. Но сега, Шейла, ти си пак тук. Радвам се, че нищо не ви се е случило.

Разбира се, тези думи се отнасяха изключително за русокосата красавица. Той не откъсваше поглед от нея. Ясно му личеше колко е щастлив, че я вижда отново.

Шейла и Ласитър напуснаха стаята на шерифа, хванаха юздите на конете и тръгнаха към кръчмата. Там той пое и нейния кон, защото усещаше напрегнатото ѝ очакване. Докато водеше животните към обора, тя прекрачи бара, за да огледа докъде са стигнали занаятчиите с работата.

Ласитър разседла конете, напои ги и постави сено и зърно в яслите. После влезе в къщата и оттам в кръчмата.

Стените бяха облицовани с нова ламперия. Навсякъде миришеше на прясно дърво и лак. Заведението се бе превърнало в строителна площадка. Шейла прокара ръце по новата ламперия.

— Орехово дърво! Само как ухае! Клиентите ще се чувстват добре — тя се обърна към него. — Да се качим горе. Сигурно си гладен. Ще приготвя нещо за ядене.

Шейла отиде до Ласитър, обви ръце около врата му, изпъна се на върха на пръстите и поиска да каже нещо. Но в този момент входната врата се отвори и нахлу един от хората на Балди.

— Съдия-изпълнителят иска да говори с теб, Ласитър! Накара ме да ти предам, че е страшно важно.

— Идвам.

— Как така? — попита Шейла. — За бога, какво се е случило?

Но не получи отговор. Мъжът се обърна и се втурна отново навън. Вратата се затвори с гръм и трясък.

— Какво ли е станало? — Ласитър я целуна. — Върви горе. Направи нещо за ядене. Гладен съм като вълк! Веднага ще се върна. Сигурно няма да се бавя. Може би съдията ще иска отчет от мен.

Той я погали по бузата, плесна я по дупето и тръгна към вратата.

Шейла въздъхна и се качи в жилището.

Ласитър имаше лошо предчувствие, но не й го каза. Не искаше ненужно да я безпокои. А освен това предчувствието можеше да не е вярно. Той все още носеше паркъра на колана. Трябваше да го държи, за да не се удря в коляното му.

В стаята на шерифа съдията седеше до масата. Белият му перчем светлееше. Зад него стоеше Балди със загрижена физиономия. Но това не беше чудно. Пред писалището седяха тюленът и някакъв друг мъж от бандата, чието име Ласитър не знаеше.

Той затвори вратата зад себе си, спря се и свали шапката.

— Ваша светлост!

Бандитите се огледаха и се усмигнаха.

— Тези хора ни поставят ултиматум! — каза съдията.

Ласитър несъзнателно посегна към паркъра.

— Банкерът е в ръцете ни, сър! По тоя начин ние движим нещата. Държим още банкера, мексиканеца, който се представи тук за шериф, и тези двама господата също. Мистър Чейс и мистър... — Ласитър отиде до него и постави двуцевката на рамото му. — Кой си ти?

— Името ми няма значение! — отвърна мъжът спокойно и едновременно злорадо.

Ласитър откачи паркъра от колана и насочи дулото в ухото му.

— Значи няма значение дали ще гръмна веднага, защото тогава с теб ще бъде свършено.

— Името ми е Декер! Клинт Декер! Доволен ли си? — изсъска бандитът раздражено.

— Мистър Ласитър! — скастри го малко късно съдията и го изгледа с неодобрителен поглед.

Но Ласитър нямаше никакво намерение да свали паркъра от главата на Клинт Декер.

— Много съм доволен даже, мистър Декер! Знам, че доста добре се оправяте в тази стая, и то защото сте били вече тук. Точно в деня, когато бе застрелян шерифът. Обвинявам ви, че вие го убихте. Вие и някакъв Джоди!

— Аз?

Това трябваше да прозвучи като протест, но не се получи. На всичкото отгоре Клинт Декер преbledня и задиша учестено. Пот заблестя на челото му.

Тюленът също знаеше. Той изгледа приятеля си безизразно.

— Не казвай нищо! Не казвай абсолютно нищо! Ласитър само си придава важност. От нас зависи много. Ваша светлост, обяснете на палячото.

— Взели са зложници, Ласитър! — отговори Балди. — За замяна искат не само Самюел Патен, а и вас. Или от седем часа довечера ще застрелват на всеки кръгъл час по един зложник и ще го изпращат на кон в града. Докато се изпълнят исканията им.

Като че ли нещо задуши Ласитър.

— Двайсет зложници! — каза съдията с тон, който показваше, че е решен да удовлетвори исканията на бандитите, за да спаси тези хора.

Тюленът стана.

— Виждаш ли! Сега не можеш повече да диктуваш, Ласитър!

Триумфът в кафявите му очи не можеше да се сравни с нищо. Той приглади мустаците и се отправи към вратата.

— Ела, Декер! Не трябва да се кахъриш за това.

Клинт Декер бе висок мъж, но слаб и мършав, с дълги крака. Надвишаваше тюлена с две глави. Когато седяха един до друг на столовете, не се забелязваше.

— Това, което казвате, Ласитър, първо трябва да го докажете!

— Имам свидетели.

Робърт Чейс се засмя ехидно.

— Но сега те повече не могат да ви бъдат от полза!

Той почука Ласитър по рамото и мина покрай него към вратата. Тюленът беше вече вън.

— Спри! — извика Ласитър и размаха високо паркъра.

— Ласитър! — призова го Балди към ред.

Бандитите продължиха. Клинт Декер хлопна вратата. През прозореца можеше да се види как се метнаха на седлата и препуснаха в галоп.

Никой не ги спря.

Ласитър се обърна към Балди и съдията.

— Да не сте мръднали нещо? Защо не задържахте кучите синове?

— Те имат двайсет заложници! — упрекна го съдията.

— Везните са уравновесени — отвърна Ласитър. — Тук беше убиецът на шерифа. Със сигурност той щеше да прехвърли вината на Самюел Патен. И по този начин щяхме да ги пипнем.

— Имаме двайсет и четири часа — каза Балди. — Сега те искат да си разменим ролите. Самюел Патен трябва да те заведе с белезници.

— Знам, че не можем да настояваме да извършите такова нещо, мистър Ласитър! — изръмжа съдията. — Затова апелираме към разума и християнското ви чувство.

Ласитър се намръщи.

— Хубаво е, че апелирате, Ваша светлост. Но има един друг изход.

Съдията поклати сивокосата си глава.

— Ние представяме закона. Ръцете ни са вързани — той направи уморено отрицателен жест. — Не можем да ги заплашим, че ще обесим банкера, ако не освободят заложниците. И тези хора го знаят.

— По дяволите! — каза един от мъжете и се втурна към прозореца. — Какво пък става сега?

На улицата пред стаята на шерифа изведнъж се бе насъбрал народ. Ласитър се приближи с другите до прозореца. Съдия-изпълнителят отиде до вратата, отвори я и прекрачи прага.

— Искаме Самюел Патен да бъде освободен, а Ласитър да бъде предаден, за да видим отново живи близките си! — извика един мъж с пронизителен глас.

Чу се одобрителен шепот. Някои дори заръкопляскаха.

— По дяволите, бандитите са насъскали хората — каза един от помощниците на Балди. — Там са Сандърс и старият Хумър. Негодниците отвлякоха цялото му семейство. Сина му и жена му, и трите деца. Не трябва да допуснем всичките да умрат.

— Успокойте се, хора! — отговори съдия-изпълнителят на тълпата на улицата. — Ще направим всичко, за да върнем близките ви невредими.

Той искаше да каже още нещо, но бе прекъснат от викове.

— Какво означава, че ще направите всичко? Ти трябва да действаш веднага, Балди! Пусни още сега банкера да напусне града и му дай и Ласитър. Освободи и мексиканеца!

Подобни възгласи се носеха отвсякъде.

Съдията се надигна и също излезе на улицата.

— Спокойно! — извика той с дрезгав старчески глас. — Балди и аз ще вземем мерки, за да не падне и косъм от главите на вашите близки.

— Не мога да разчитам на това! — възропта старият Хумър. — Става въпрос за живота на сина ми, неговата жена и децата му! Какво означава, че ще направите всичко, мистър Форест? Това е твърде малко за мен. Досега вие нищо не сте предприели. Стойте си само в стаята! Искам Самюел Патен и този Ласитър в следващите пет минути да напуснат града.

Одобрението на другите заплашваше да прерасне в безредица.

— Те всички са полудели! — каза тихо мъжът до Ласитър. — Съвсем сериозно искат да се жертват и да тръгнете с шефа на бандитите, а после да се оставите да ви убият неговите хора. Изчезвайте! През задната врата!

Помощникът на Балди имаше право. Тълпата на улицата искаше той да бъде арестуван и предаден на бандитите и на тяхната омраза.

— Къде е Ласитър? — крещяха хората един през друг. — Да се арестува! Арестувайте го! Ако избяга, нашите близки ще платят за това.

— Бъдете спокойни! Ласитър е в нашата стая — извика Балди. — Вървете си у дома и оставете всичко на мен и на съдията!

Той каза и други неща, но настъпилата бъркотия заглуши думите му.

Ласитър се колебаеше. Бе готов да помогне на хората и да се погрижи заложниците да бъдат освободени и да останат невредими, но по свой начин. Не изпитваше и най-малкото желание да го хванат като вол за въжето и да го заведат на дръвника.

Сега бе невъзможно да напусне стаята на шерифа през вратата към улицата. Тълпата навън с всяка изминала минута ставаше по-шумна и по-буйна, следователно и по-опасна. От страх, че ще избяга, хората бяха готови да се нахвърлят върху него. Цяла дузина мъже искаше да щурмува стаята. Балди не можеше да се брани срещу тях. Помощниците му се втурнаха навън и му помогнаха да защитава вратата.

— Остани тук в стаята и не мърдай! — извика му този, който го бе посъветвал да избяга през задния вход. — Те са навсякъде, за да те пипнат.

На Ласитър му стана неприятно не защото се страхуваше. Нещо в него се противеше да защитава живота си с оръжие срещу тези възбудени хора. В края на краищата, грижите и неволите им му бяха понятни. Но това не означаваше, че доброволно ще се остави да бъде убит.

Докато тълпата се опитваше да си пробие път до стаята на шерифа и положението ставаше все по-опасно, той взе връзката ключове от куката, влезе в коридора с килиите, изведе Самюел Патен, постави му белезниците и се измъкна с него през задната врата.

Те се покатериха по една ниска ограда, втурнаха се през съседния имот и от имение на имение стигнаха до кръчмата на Шейла. Влязоха в обора, Ласитър оседла конете и успя незабелязано да напусне града със Самюел Патен.

Когато си помисли за русокосата кръчмарка, сърцето му заби лудо, но беше твърде късно. Надяваше се Балди да се погрижи за нея.

12.

С настъпването на деня Ласитър се качи на коня и се измъкна от скалния лабиринт, в който бе оставил банкера и втория кон. Бе заключил Самюел Патен с белезниците за едно здраво дърво. Беше сигурен, че никой нямаше да го намери в тази плетеница от канари. В тая неприветлива област надлъж и нашир не се срещаше жива душа. Самюел Патен можеше да се накрещи на воля.

Доста време Ласитър влачи одеялото след себе си, за да заличи следите. Едва когато се показаха постройките на ранчото на Буут, го прибра и го напъха във вързопа.

Той спря под група дървета и върза кафявия жребец за един здрав клон, слезе от седлото и взе паркъра в ръка. Ласитър не си правеше никакви илюзии. Знаеше, че се е впуснал в рискована игра. Игра на покер за човешки живот. Но не виждаше друг изход.

Скоро се развидели съвсем.

Той предпазливо се придвижваше към постройките. Ако не се лъжеше, зложниците бяха в това ранчо. Следователно трябваше да има постове.

Предположенията му се оказаха верни.

Един мъж пазеше точно пред къщата, друг под навеса, а трети в голямата зимна плевня.

Реши да нападне този в плевнята. Това за него бе най-удобният път.

Ласитър използваше всяко прикритие, придвижваше се зад храстите и под шумнатите дървета. Така се промъкна през половината двор и за щастие намери дупка в стената на плевнята. Там бяха избити две прогнили дъски. Той се наведе и се взря в тъмнината.

Мъжът бе седнал отпред до вратата и пушеше цигара. Виждаше се само от време на време пробляскващият фас и ботушите, които се открояваха на дневната светлина, докато той седеше в тъмното на някакъв сандък или купчина чували. Не можеше добре да се различи.

Ласитър влезе вътре и се прилепи до стената. Безшумно се промъкна до пушеция мъж, който, изглежда, се скапваше от скука, защото припалваше цигара от цигара. Може би по тоя начин прогонваше умората.

Беше Клинт Декер, онзи кучи син, който бе застрелял шерифа. Ласитър бе радостен, че завари тук тъкмо това копеле. Той направи последните крачки предпазливо и много бавно, за да не предизвика някакъв шум. Спря точно зад него и натисна двойното дуло на паркъра в тила му.

Навън междувременно бе станало светло. Скоро слънцето щеше да изгрее. Декер наблюдаваше напрегнато приятеля си, който пазеше отсреща пред къщата. Разстоянието беше твърде голямо и Ласитър не можеше да види дали го познава. Декер се стресна, като усети изведнъж дулото на тила си.

— Кой е? — попита той с креслив глас.

— Дяволът те догони!

— Ласитър!

— За теб е едно и също!

— Забравяш, че оборът отсреща е пълен със заложници! — каза Декер и се обърна, погледна нагоре и се усмихна злорадо и студено. — Само да извикам или да стрелям! Тогава там ще загърми...

Той млъкна, защото Ласитър притисна дулото към устата му.

— Не съм сам тук! Доведох и Самюел Патен. Точно по обед ще му извия врата и ще го обеса с главата надолу. Балди, съдия-изпълнителят на града, ще дойде и ще му съобщи дали сте освободили всички заложници.

Декер се бе втренчил в него.

Ласитър се сети, че той не може да говори така и махна пушката. Бандитът си облиза устните и преглътна.

— Тук никой няма да повярва! — пое си въздух Декер.

— Че Самюел Патен е в ръцете ми?

— И това също!

— Ела с мен! — Ласитър го дръпна от сандъка и го обезоръжи.

— Къде трябва да дойда? — попита Декер пискливо.

— Искам да ти покажа Самюел Патен и си мисля, че той ще ти заповяда какво да правите. Кой командва сега на негово място? Робърт Чейс?

— Чед Хагърти!

Ласитър изсвири през зъби.

— Специално от Форт Роки ли е дошъл?

— Да!

— Колко сте тука сега?

Декер не отговори веднага.

— Над двайсет! — каза най-накрая той.

— Ела! — Ласитър го дръпна навътре, защото искаше да напусне плевнята по същия път, по който бе дошъл. Но дългият слаб мъж не знаеше за дупката отзад в стената. Уплаши се, че Ласитър иска да го убие, и го нападна, без да обръща внимание на паркъра. Бандитът се нахвърли върху него и заудря с двата юмрука.

Ласитър беше нащрек. Вдигна високо пушката и замахна с нея. Искеше да го фрасне напречно на черепа, но не улучи точно.

Декер изрева като смъртоносно ранен вълк, уцели Ласитър със силно кроше в главата и брадата и го повлече със себе си на земята. Той беше висок, но имаше тесни рамена и тънък врат. Въпреки това притежаваше сила, за която човек не можеше да предполага.

Продължиха да се боричкат на пода. Декер успя да го хване за гърлото и започна да го души. Ласитър остана без въздух и пред очите му затанцуваха червени звезди. Той се бранеше с юмрук и го удряше с паркъра по главата. Декер стенеше, но не отпускате хватката.

Ласитър трябваше да се откаже от пушката, за да може да използва и двете си ръце. Бандитът лежеше върху него. Ръцете му трепереха от напрежение. Пот капеше от брадичката му. Като го изненада с удар в главата, Ласитър най-сетне успя да си поеме въздух. Декер буквално излетя от него и зарита с крака, когато усети, че той се преобръща и се нахвърля върху него. Ласитър го уцели в корема, но не можа да го принуди да спре.

Междувременно дневната светлина проникваше дълбоко навътре в плевнята.

Ласитър му нанесе две крошета, пусна го по гръб и по тоя начин го извади от строя. Декер се опита още веднъж да се надигне, но успя да си помръдне само задника и пак се сгромоляса настрани. Повече не се помръдна.

Ласитър остана за малко легнал. Борбата бе го изтощила. Той беше вир-вода и останал без дъх. Гърдите му бързо се вдигаха и

спускаха. Кръвта бучеше в ушите му. Ласитър погледна към вратата. В момента най-голямата му грижа бе дали мъжете отвън са чули нещо. За щастие не бяха.

След като си поотпочина, той взе паркъра, натовари на гръб изпадналия в безсъзнание дангалак, понесе го назад към стената и се промъкна с него през цепнатината, оставена от онези прогнили дъски. После закрачи тежко с товара към коня, яхна го и препусна.

На половината път Декер дойде на себе си. Ласитър го остави на седлото, а той мина зад него.

Когато навлязоха в лабиринта от скали, видяха Самюел Патен изправен до дървото.

Ласитър слезе от коня и дръпна Декер надолу, блъсна го настрани и задържа паркъра на гърдите му.

— Държат заложниците в ранчото на Буут — обясни той на банкера. — Чед Хагърти е дошъл от Форт Роки и сега е заел мястото ви. Дайте му заповед да освободи незабавно заложниците, защото в противен случай ще умрете. Кълна се, че ще ви светя маслото, ако падне дори и косъм от главата на някой заложник. Балди, келнерът от кръчмата на Шейла, който в момента е съдия-изпълнител в Мидъл Таун, трябва да дойде при брода на река Арканзас и да ми съобщи, че заложниците са освободени. Иначе вие сте загубен. Ако ми съобщи, че всички заложници са живи и здрави при близките си, тогава ще ви пусна. Имате ми думата.

Между скалите цереше тишина.

Най-накрая Самюел Патен се изкашля и загледа Декер.

— Върни се, Клинт! Хагърти трябва да освободи всички заложници. Съобщете на съдия-изпълнителя да дойде при Арканзас, за да докладва за изпълнението на задачата — той се обърна към Ласитър. — А вие ще ме освободите ли там при брода?

— Имате думата ми!

— Тръгвай, Клинт! — изкряска банкерът.

— Нямам кон!

Ласитър се усмихна леко.

— Ако бяга, също ще успее!

Клинт Декер се обърна и се затича.

Ласитър отиде при Самюел Патен и го освободи от неудобното положение. Върза му ръцете отпред, за да може да държи юздата.

— Жалко, че не сме в състояние да се споразумеем! — каза банкерът.

— Хагърти ще се подчини ли на волята ви? — попита Ласитър, без да обърне внимание на тази забележка. — Всъщност кой е Хагърти?

— Моят зет!

Ласитър присви очи.

— И вашият наследник?

— Да, и мой наследник. Но не се притеснявайте! Той ще направи това, което заповядам. Защото няма да наследи нищо, ако загина по неизяснени причини.

— Ами ако ви застрелям?

Самюел Патен се усмихна ледено.

— Ще бъде по неизяснени причини.

— Да тръгваме към Арканзас! — каза Ласитър.

Те потеглиха веднага, напуснаха лабиринта от скали и се отправиха на север. След две мили Ласитър заби на юг и продължи да язди по скалистия терен, за да не оставя следи зад себе си. Щом като Декер стигнеше в ранчото на Буут, бандитите щяха да оседлаят конете и да се опитат да го хванат заедно със Самюел Патен. Само ако не успееш, вероятно щяха да си подвият опашката и да освободят заложниците.

Когато Ласитър вече си мислеше, че се е отървал от евентуалните преследвачи и ги е насочил по погрешна следа, установи, че се е излъгал. Те бяха зад него, и то съвсем наблизко. Той прокле и пришпори коня.

— Изглежда, че хората ви не се интересуват много от вашите заповеди — каза Ласитър мрачно.

Той не биваше да допусне да ги настигнат, за да не могат да го заплашват със заложниците. Не трябваше да им дава възможност дори да се опитат да го направят.

Погледът на Самюел Патен издаваше несигурност и страх. Бе разбираемо. Ласитър беше казал, че ще го убие, ако бандитите не се подчинят.

Той яздеше в тръс през една гора и след нея направи завой. Бе спечелил преднина. Ездачите повече не се виждаха. Но беше оставил

върху рохкавата и мека, богатата на хумус, горска почва ясна следа. Скоро след това попадна отново на скалист терен.

Не! Нищо не можеше да се направи. Ставаше въпрос за четирима ездачи, които бяха неотклонно по петите му. Каквото и да стореше, не можеше да се отърве от тези упорити мъже. Преди да поемеше пътя за брода при Арканзас, за да се срещне там с Балди, трябваше да се откъсне от тях.

Ласитър яздеше в тръс по една пътека нагоре. Като достигнаха на върха, те заобиколиха голяма канара и зад нея насочиха конете в една дълбока скална ниша и спряха.

— Слизай! — прошепна той.

Ласитър хвана Самюел Патен за ръката, затича се обратно към оная канара и се спусна с него по един скален улей. Банкерът се оглеждаше недоумяващо и объркано, защото не можеше да си обясни нито бързината му, нито да отгатне намеренията му. Той разбра едва когато чу тропот от копита и Ласитър го заведе зад една скала.

Секунди по-късно четиримата минаха покрай тях толкова наблизко, че ако протегнеха ръка, можеха да ги хванат. Водеше ги Клинт Декер. Ласитър си отдъхна, като видя, че с тях нямаше заложници. Защото от това най-много се опасяваше.

Той дръпна банкера, спуснаха се с него последните ярдове надолу на пътеката и извика високо:

— Хей, вие там! Ако търсите мен, аз съм тук!

Четиримата спряха и се огледаха. Въпреки че бяха по следите на Ласитър и на банкера, се изненадаха, като ги видяха. Никой не обели нито дума.

— По дяволите, Декер! Защо не се вразумите най-сетне? — попита той. — Ще си помисля, че искате да застрелям Самюел Патен.

Клинт Декер погледна първо към паркъра, насочен срещу тях, а после в лицето на Ласитър.

— Застреляй го и ще видиш как ще те смелим на каша!

— Слезте от конете! — заповяда Ласитър.

Четиримата го наблюдаваха със сериозни физиономии. Секунда по-късно посегнаха към оръжията.

Банкерът ги принуди да направят това.

Изведнъж той се опита да се освободи, заудря и зарита, завика като че ли го дерат, падна на земята, опита се да повлече със себе си

Ласитър и без малко да успее.

С всеки изминал миг четиримата ездачи се убеждаваха, че имат възможност за успех, и нападнаха.

Бяха бързи като факири. Ръцете им, потъмнели от слънцето и бурите, извадиха оръжията и за частица от секундата отново ги размахаха високо. Те бяха втренчили погледи в Ласитър, по когото Самюел Патен продължаваше да запраща силни удари. Стреляха веднага.

Но и паркърът гръмна в същия момент. Срещу него бандитите нямаха шанс. Банкерът се бе освободил и тичаше надолу по пътеката, като продължаваше да вика като луд. Но мъжете не можеха да използват и това преимущество. Сачмите ги хвърлиха от конете във въздуха. Така поне изглеждаше.

Ласитър бе държал високо пушката, за да не рани конете, и бе успял. Но бандитите бяха покосени. Техните изстрели не бяха уцелили нито него, нито Самюел Патен.

Ласитър се обърна. Банкерът беше изчезнал. Бе се скрил някъде долу. Той отиде първо при мъжете, но на никого повече не можеше да се помогне.

Клинт Декер, който вероятно бе убил шерифа, или поне бе присъствал там, не беше жив.

Ласитър не бе искал това. Но можеше ли да го предотврати?

Той закрачи по пътеката надолу.

Банкерът беше клекнал зад една скала, скрита наполовина от зеленината. Смъртен страх пламтеше в очите му.

— Станете и елате! — заповяда Ласитър с насочена надолу цев.

Самюел Патен поклати глава.

— Знам, че искате да ме застреляте.

— Няма от какво да се страхувате. Сега ще тръгнем към Арканзас и като чуя от съдия-изпълнителя, че хората ви са освободили заложниците, ще можете да отидете, където пожелаете. Имате думата ми. Разбира се, за вас ще бъде най-добре да си поставите по-далечна цел. Ако продължите тук вашите опасни сделки, ще ви пипна някой ден отново. И тогава наистина ще бъде свършено с вас.

Самюел Патен се надигна.

— Имам ли думата ви?

— Да, по дяволите! Ясни са ви условията. Надявам се, че хората ви в ранчото на Буут са се държали по-умно, отколкото тези четиримата тук.

— Знаете какво съм им заповядал! — каза банкерът.

Чу се тропот от конски копита.

Ласитър размаха високо паркъра, блъсна Самюел Патен обратно зад скалата и го последва с ножичен скок.

Беше кафявият жребец на Клинт Декер. Дявол знаеше какво става с него. С развято стреме той препускаше насам в тръс. Когато видя двамата мъже, изцвили и продължи нататък. Ласитър стана и помогна на Самюел Патен да се изправи на крака. Рамо до рамо те закрачиха обратно към конете.

По-късно спряха при четиримата мъртви мъже.

Положиха ги един до друг и ги покриха с камъни. Накрая изгориха динамита от патроните на гроба, за да бъдат телата им предпазени от лешоядите.

Тръгнаха при последните лъчи на слънцето. Два часа по-късно Ласитър се огледа за подходящо място за бивак.

13.

Пощенският път, който следваше тук старата пътека за товарни животни, водеше през брода на река Арканзас. Само при наводнение не можеше да се мине по него. Ездачите не, но колите с впрегатни животни често чакаха дни наред, докато реката се прибере отново в старото си корито.

На северния бряг храсталакът достигаше до самата вода. На другата страна имаше гора. Тръстики и ракитак очертаваха брега там. Пътят водеше през стръмната стена на реката към водата надолу.

Когато Ласитър се приближи със Самюел Патен през огромната местност, покрита с храсталаци, до Арканзас, Балди не се виждаше.

Той използваше всяко прикритие и оглеждаше околността. След час бе сигурен, че с банкера са единствените човешки същества тук.

Малко преди залез-слънце на пътя се появи конник. Яздеше насам в ситен тръс. Ласитър успя да разпознае Балди едва когато барманът се спусна по стръмната речна стена надолу към водата.

Той метна на банкера и излезе с него от прикритието. Балди веднага ги видя, смъкна шапката и я задържа весел и същевременно възбуден високо над главата. После подкара коня във водата и препусна през реката.

Ласитър и Самюел Патен спряха на самия бряг.

Балди разпери водата пред себе си, дръпна внезапно юздите на коня и се приближи, яздейки ходом.

— Здравейте — каза той.

Жребецът му наведе глава и запи на едри глътки.

— Изпълнени ли са всички условия? — попита Ласитър.

— Да! Заложниците са освободени! Всичките!

Ласитър го погледна.

— Не са те принудили да говориш така, нали?

Балди се засмя.

— Бъди спокоен.

— Сега трябва да ме освободите! — каза банкерът с прегракнал глас.

— Спокойно с конете! — отвърна Ласитър. — Имате думата ми. Няма защо да прибързваме с нещата.

Балди го погледна смаяно.

— Какво? Наистина ли искаш да го освободиш?

— Какво означава това? Разбира се! Имам уговорка с него и хората му. Иначе зложниците никога нямаше да бъдат пуснати.

— Но те са свободни?

— Тогава сега мога да си тръгна! — обади се повторно банкерът. Ласитър се огледа. Никъде не забеляза никакво движение.

— И така, мистър Патен! По дяволите, ако не вземете под внимание това, което съм ви препоръчал.

Банкерът посегна да обърне коня, но се замисли и подаде ръцете си на Ласитър. Той бръкна безмълвно в джоба, извади ключа и му свали белезниците.

— Имаме всички доказателства срещу него! — каза Балди. — Знаем също, че той е насъскал Джоди и Декер да застрелят нашия шериф.

— Много късно! Съжалявам! — отвърна Ласитър. — Аз...

— Няма да пусне това копеле! — каза барманът с решителен тон. — Имаме куп уличаващи показания. Обадиха се свидетели от цяло Южно Колорадо. С него е свършено. Той е подлец! Ще увисне на въжето! Не може да се направи нищо друго.

— Дал съм му дума! Длъжен съм да го освободя!

— Но това е лудост! Колко пъти той не спази думата си? И така! Не трябва да имаш никакви угризения на съвестта. Този подлец не го заслужава. А и ако сега го освободиш, утре той ще извърши следващото си престъпление.

— Предупредих го за това! — възрази Ласитър.

— И мислиш ли, че ще помогне? — попита Балди ядосано.

— Ще видим.

— Не трябва да разчитаме на това! Този подлец е арестуван и ще увисне на въжето. Форест ми обеща.

— Обсъдил съм въпроса с хората му. Щом като зложниците бъдат свободни, той може да отиде където си иска.

— Хората му взеха от Шейла седем хиляди долара.

— Пет хиляди от тях са в джоба ми.

— Не знаеш какво говориш!

— По-спокойно! — каза Ласитър раздражено. — Аз плених Самюел Патен. Следователно банкерът е мой пленник. След като двайсетте заложници бъдат освободени, той може да си тръгне. Обещах му. Разбра ли най-сетне, Балди?

— Ти не си на себе си!

— Какво?

— Той е убиец! Изнудвач! Той е за бесилката, а ти искаш да го оставиш да си върви.

— Защото му дадох честната си дума!

— Защо?

— Заради двайсетте заложници!

— Те са на сигурно място! Затова не трябва да пускаме този кучи син.

— Но аз му дадох думата си! Моята дума!

— По тоя начин явно и открито заставаш против Шейла! — изигра коза си Балди.

Ласитър се намръщи.

— Какво общо има Шейла с това?

— Тя нареди да не пускаме копелето да си върви! — каза гневно барманът. — Познаваш я! Винаги е било така в Мидъл Таун — в нейния град! Пред волята ѝ се огъна дори съдията — той посочи към банкера. — Напълно законно е да се възбуди процес срещу него.

— Шейла не знае, че съм дал дума!

— Не можем да се съобразяваме с това, Ласитър! Тя ми нареди да закарам Самюел Патен обратно в града и да го затворя. Нима искаш да се противопоставиш на заповедта ѝ?

Ласитър насочи паркъра срещу него.

— Покажи ми съдебно решение, а не ми разказвай за заповеди.

— Говоря за заповедите на Шейла.

— Сигурен съм, че си я разбрал погрешно! — отвърна Ласитър. — Тя не може да дава заповеди на съдия-изпълнителя на града. Такова нещо по-рано не е правила. Така че сега?

Той искаше да каже още нещо, но Самюел Патен изведнъж изви коня надясно и го пришпори в храсталака.

С всяка измината минута животното препускаше все по-бързо и по-бързо.

— Спри! — извика барманът с писклив глас и поиска да го последва. — Спри! Спри!

Ласитър приближи коня си до него и го задържа с паркъра. Но безполезно. Както се оказа, Балди не бе пристигнал сам до Арканзас. Ласитър видя от храсталците да се надигат фигури. Всички те се втурнаха към банкера и се опитаха да спрат коня.

Дявол знаеше дали тези мъже бяха дошли до реката с Балди или доста преди неговото идване вече бяха залегнали в засада, без той или Самюел Патен да го забележат.

Разнесоха се крясъци и викове. Ездачът повече не можеше да се види, но се чуваше. Конят продължаваше да галопира. Профучаха изстрели. Изтрецяха половин дузина револвери и пушки. След това отново се възцари тишина. Но и конят повече не се чуваше.

— По дяволите! — извика Ласитър и пусна паркъра.

Те бяха свалили с куршум банкера от седлото. Само на около четиристотин ярда разстояние жребецът се показва на брега, стъпка юздата с копита, наведе глава и запи вода. От ездача нямаше и следа.

— Балди! — извика ясен глас. — Намерихме го!

Ласитър и барманът размениха кратък поглед и подкараха конете.

Самюел Патен, банкерът от Канън Сити, шефът на бандата изнудвачи, бе мъртъв. Цяла дузина мъже стояха около трупа.

Някъде наблизо имаше още един. Вероятно пазеше при конете.

— Те идват! — извика той с пронизителен глас. — Бандитите идват!

Всички се изправиха и опънаха шии. Никой, изглежда, не виждаше нищо. Ласитър и Балди също, въпреки че бяха на конете.

Изведнъж се чу тропот от копита.

— Елате насам! — извика мъжът отново. — Елате всички при конете! Елате! Вие сте...!

Засвистяха изстрели. Всички до един се втурнаха напред.

— Спрете! Прикрийте се! — извика барманът.

Но мъжете от Мидъл Таун не можеха да бъдат спрени. Съдбата го бе решила. Балди препускаше след хората си, а Ласитър го следваше.

Още от самото начало му бе ясно, че бандитите на Самюел Патен бяха наблизко, че те държаха връзка с него и че щяха да нападнат, щом като им се предостави удобен случай.

Когато той видя Балди, а накрая и хората му, за миг бе забравил за това.

Сега се случи онова, което Ласитър още от самото начало искаше да избегне. Сблъсъкът между бандитите и привържениците на бармана на Шейла.

Още преди да стигне до полесражението, изстрели и викове изпълниха въздуха. Той завърза коня за едно дърво, заобиколено от гъсти трънаци, взе уинчестъра и продължи пеша.

Бандитите и хората на Балди лежаха в две линии и стреляха един срещу друг. Страшен огън. Ласитър зае позиция между бармана и помощника на пекаря и загърмя с тях.

Слънцето бе залязло. И двете страни имаха мъртви и ранени.

Ласитър изруга, че не можа да избегне всичко това.

Когато малко преди да падне мракът, бандитите побягнаха, хората от Мидъл Таун трябваше да пренесат четирима убити и трима ранени. Гангстерите имаха по-големи загуби. Но сега борбата свърши и нещата бяха решени. Самюел Патен бе мъртъв, а бандата му от побойници, убийци и ловки стрелци беше унищожена. Ласитър бе убеден в това.

Те пристигнаха в Мидъл Таун късно през нощта. Само в кръчмата на Шейла още светеше. Когато русокосата красавица чу, че ездачите идват, излезе на улицата.

Мъжете спряха и слязоха от конете. Помогнаха на ранените да се смъкнат от седлата и ги съпроводиха до къщата на доктора.

Шейла видя, че са довели не само ранени, но и убити.

— Ласитър? — извика тя тихо. — Ласитър?

Той стъпи на тротоара, русокосата жена го разпозна и се втурна към него. Шейла искаше да му се хвърли на врата, но усети, че нещо не е наред, и се спря пред него.

— Самюел Патен? — попита тя.

— Мъртъв — отговори Балди с остър тон и пристъпи към тях.

Шейла плъзна загрижен поглед от единия към другия.

— Дадох думата си! — каза Ласитър. — Иначе заложниците никога нямаше да бъдат освободени.

— Той искаше да пусне бандита! — обади се Балди с горчив укор в гласа.

— Твоята дума... ние не знаехме тук за това — каза Шейла.

— Двамата трябва да отидете с мъжете при близките на убитите — нареди Ласитър.

— Бандитите ни наложиха битката — просъска раздражен Балди.

Ласитър кимна и каза:

— И така може да се гледа на нещата!

Той заобиколи бармана и влезе в кръчмата. Според него сблъсъкът би могъл да се избегне. Едно такова сражение не бе необходимо. Ако банкерът дойдеше отново и противно на очакванията продължеше да върти долните си сделки, Ласитър пак щеше да го пипне. Това кръвопролитие му развали настроението.

Тезгяхът беше готов. Месингът блестеше като злато. На него стояха чаши и шишета. Той отиде дотам и си наля уиски. Докато пиеше забеляза часовника на стената. Беше старият. Някой го бе поправил. Ласитър се изненада колко късно е станало вече. Минаваше три часът. Навън започваше новият ден. Той изпи уискито, наля си отново и се втренчи замислено пред себе си, докато не прецени, че е време да тръгне.

Ласитър излезе на улицата. Нямаше жива душа. Само кафявият жребец стоеше пред кръчмата. Сам-самичък, както и той в този момент. Багажът му бе в обора. Затова отвърза коня и го поведе през двора. Междувременно бе станало светло. Но когато остави жребеца и понечи да влезе в къщата, за да си събере нещата горе в спалнята, замръзна на място.

Между навеса и малкия обор нещо се помръдна.

Той бавно се обърна. Там стоеше висок човек. Ласитър веднага го позна. Беше облеченият в черно „двурък“ мъж, когото веднъж вече бе нокаутирал на същото място.

Но този мъж не бе пристигнал сам. Съпровождаше го тюленът. Тогава Ласитър отново се сети за петте хиляди долара, които искаше да завре в гърлата на тези негодници. Сега му се удаваше възможност за това. Чарли Флейт стоеше от другата страна. Той беше помощникът на убития шериф и все още носеше значката. Четвъртият мъж бе също

висок и както облечения в черно, въоръжен с два револвера. Разбира се, не за да се перчи. Ласитър познаваше достатъчно такива типове.

Това бяха четирима губещи негодници, наредени в редица, за да си отмъстят на човека, който ги извади от играта.

— Аз съм Хагърти! — каза високият, облечен в черно мъж повдигна леко с малките си пръсти двата револвера за дръжките и направи крачка напред.

Ласитър се засмя. Виж, човекът със стъклената брадичка! Но не го каза, а само си го помисли. Погледът му обходи последователно четиримата. Държеше всички под око.

— Револверът ми е пълен с куршуми, които трябва да нагълташ, защото Самюел Патен е мъртъв! — изсъска тюленът.

Ласитър му кимна кратко.

— Има ли още някой нещо да казва?

Отвърнаха му с мълчание.

— О'кей! Тогава ме нападнете!

Това беше сигналът. Ръцете им се стрелнаха към револверите. Двама от мъжете посегнаха с двете. Всички бяха бързи, опитни и тренирани хора, които се числяха към най-добрите в гилдията на стрелците.

Но не бяха достатъчно бързи срещу Ласитър.

Той вдигна паркъра и дръпна двата спусъка.

Тежката сачмяна пушка изгърмя и събуди целия град.

Светлините на дулото блеснаха ярко. Револверите на бандитите също присвяткаха, но не можаха да се чуят. Трясъкът на паркъра заглуши всички други шумове. Сачмите разкъсаха със свистене въздуха, пометоха мъжете и ги запратиха в дъсчената стена.

Смъртоносно ранени, те се свлякоха на земята. Тънки ивици пушек се извиха нагоре.

Ласитър пусна паркъра и се надигна от прикритието.

Беше вече светло като ден, но след този изстрел стана по-тихо от през нощта.

Ласитър си пое дълбоко въздух, вдигна паркъра и го отвори. Пушейки, гилзите паднаха на земята. Той бързо зареди две нови едри сачми и затвори отново старата ръчна кримка.

Изведнъж Мидъл Таун се оживи. Навсякъде започнаха да се отварят врати и прозорци, проехтяха викове и крясъци.

Ласитър отиде при мъжете и бегло ги погледна. Вече нямаха нужда от помощ.

Когато се обърна, чу в къщата стъпки и викове. Още преди да се сети, че това може да е само Шейла, задната врата се отвори и тя се втурна навън. С широко отворени от ужас очи, русокосата жена погледна мъртвите мъже и Ласитър и се затича към него. Плачейки, Шейла се хвърли на врата му.

За да му бъдат свободни ръцете, той закачи паркъра на една гайка за колана и притисна към себе си прелестното създание.

— Не искаше да си тръгнеш, нали? Искаше да оставиш коня в обора? — попита тя през сълзи и погледна към него. Шейла си слагаше малко туш по миглите и цялата се бе размазала. Но Ласитър не забелязваше това.

— Да, исках да оставя коня в обора, за да мога най-накрая да си легна горе при теб. Но тук изведнъж изникнаха тези мъже — каза той с дрезгав глас, прегърна силно Шейла и я целуна по очите, носа, челото и прелестно извитата уста.

Когато отдели поглед от нея, дворът бе пълен с хора. Балди стоеше до задната врата, с много сериозно, но не и враждебно изражение. Той знаеше, че щеше да си получи шанса, макар и да трябваше да чака дълго.

Ласитър извади петте хиляди от джоба и му ги даде.

Барманът го гледаше недоумяващо.

— Парите са на Самюел Патен! Натъпчи ги в устата на тюлена!

— На тюлена?

Ласитър поведе Шейла към къщата и затвори вратата зад себе си. Те спряха в полуздрача, погледнаха се, усмихнаха се и всеки си помисли за едно и също нещо. Намираха се на стълбището, точно зад онази врата, зад която винаги всичко започваше.

Ласитър взе Шейла на ръце и я понесе по стъпалата нагоре към жилището ѝ. Когато се отпусна с нея на леглото, тя отвори щастливо очи и обгърна врата му.

Да, Ласитър знаеше! Трябваше да напише доклад, че е разбил шайката на Кампел и една опасна банда изнудвачи. Но хората във Вашингтон можеха да почакаат. Шейла имаше предимство.

Издание:

Джек Слейд. Градът на Шейла

Поредица: Ласитър

Преводач: Цветелина Петрова

Коректор: Мая Арсенова

Технически редактор: Стефка Димитрова

Издателска къща „Калпазанов“ — Габрово, 1993

Формат: 84/108/32

ISBN: 954-8070-95-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.